

Altın Madalyon

Ağustos 2013 SAYI:4

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

ONLINE DERGİ

**KALDIRIM
DESTANI**

MASİST GÜL: ÇİZGİ ROMANCI

HOZ COMICS

SAMİMİ BİR RÖPORTAJ

LOCH NESS'İN GİZEMİ

MACERA 4.BÖLÜM İLE DEVAM EDİYOR

**DYLON DOĞ İE
KARİNDEŞEN JACK**

KARİNDEŞEN JACK ASLINDA KİMDİ?

**KEN PARKER
GREV**

OKUYAMADIĞIMIZ ÇİZGİ ROMANLARA
GÜZELLEME

B4 SAYIDA

- 3** **TEKRAR MERHABA!**
- 4** **KALDIRIM DESTANI İNCELEMESİNE GİRİŞ** Selami Hoca
- 7** **KALDIRIM DESTANI** Doğa Demiray
- 12** **LOCH NESS'İN GİZEMİ 4 (ÖYKÜ)** Alper Kaya
- 16** **HOZ COMICS RÖPORTAJI** Hasan Anaç
- 20** **MUCİZEDEN ÖTE (ÖYKÜ)** Mustafa Men
- 21** **"CAVEMAN" MAĞARA ADAMI** Mustafa Men
- 23** **BİR ELMANIN İKİ YARISI: THE RAID REDEMPTION VE DREDD** Ümit Kireççi
- 27** **KÖSELEDEN KABBALA (ÖYKÜ)** Umut Taydaş
- 31** **SPACE ADVENTURE COBRA** Engin Gül
- 34** **SAKLAMBAÇ (ÖYKÜ)** Kadri Kerem
- 40** **OKUYAMADIĞIMIZ ÇİZGİ ROMANLARA GÜZELLEME 3**
- KEN PARKER SAYI 58: GREV** Selami Hoca
- 44** **IŞINLA OYUN OLMUZ (ÖYKÜ)** Mustafa Men
- 49** **DYLON DOG VE KARİNDEŞEN JACK** Ekrem Gür
- 55** **İSTEYEN ADAM (ÖYKÜ)** Sefer Özdemir
- 62** **ALTIN MADALYON ÇİZGİ ROMANDA 2012'NİN EN İYİLERİ SEÇİMİ**

Bu sayıda katkıda bulunan yazarlarımızdan bazılarının internet ortamında kendilerine ulaşabileceğiniz diğer adresleri :

Ümit Kireççi
umitlila@gmail.com
<http://cizgiromanokurlariplatformu.blogspot.com>

Mustafa Men
mustafamenn@gmail.com
kultureluncel.blogspot.com

Kadri Kerem
<http://kadrikeremkaranfil.blogspot.com/>

daha fazlası için
www.altinmadalyon.com
adresini ziyaret edin

Altın Madalyon

ONLINE DERGİ

ÇİZGİ ROMAN
SEVDALILARI...

Altın Madalyon
ÇİZGİ ROMAN SEVDALILARI...

Başımız Çizgi Roman Kültürü Dergisi
YIL:2 SAYI:4
GENEL SAYI:5
AĞUSTOS 2013

Tekrar merhaba!

Altın Madalyon olarak e-dergi çıkarmaya karar verdiğimizde girdiğimiz işin ne kadar zor olacağını tabii ki bilemiyorduk. İlk dergi hazırlanırken fazla aceleye gelmemesi ile düzgün bir iş çıktığını hepimiz gördük. Bunda yazıları ile destek olan tüm dostların yanında o zamanki dergi grubunun en çok ta sevgili Engin'in (V) emekleri yadsınamaz.

Sizden aldığımız olumlu eleştirilerle arka arkaya toplam üç sayı ve bir de Avengers özel sayısı çıkardık. Her biri de bizim için çok doyurucu idi. Umarız siz de beğenmişsinizdir.

Sonra "acı" gerçek yüzümüze bir tokat gibi çarptı. Hepimizin özel yaşamları vardı ve bu kargaşa içinde derginin hızına yetişmek beklenenden zordu. Yazılar gecikti, sözler tutulamadı ve derginin yeni sayısı çıkamadı.

Yaptığımız işin güzel olduğuna inandığımız için tekrar dönmeye karar verdik. Hep birlikte dergimizi canlandırmaya karar verdik. Elimizde kalan kullanamadığımız materyaller ve siz değerli dostların katkıları ile yeni sayımız elinizde. Bir sonraki sayının zamanı için tam söz veremesek te çıkacağı ve bu kadar uzun bir arasının olmayacağını gönül rahatlığı ile söyleyebiliriz.

Altın Madalyon ailesi olarak kendi çocuğumuz olan bu derginin devamı için sizlerin de katkı ve eleştirilerini bekliyoruz.

Artık beni okumayı bırakın da dergiye ve çizgi romanın büyülü dünyasına dalın. İyi eğlenceler.

Rıza Umar GÜRSU

Editör

Hasan Anaç

Redaksiyon

Umut Taydaş

Dergi ve Kapak Tasarım

Yunus Meyra

YAYIN KURULU

Abbas BAĞCA

Hasan ANAÇ

Mesut KORKMAZ

Rıza Umar GÜRSU

Umut TAYDAŞ

Yunus MEYRA

Mail Adresimiz

e-dergi@altinmadalyon.com

Forum Adresimiz

www.altinmadalyon.com

Blog

<http://altinmadalyonedergi.blogspot.com>

Facebook

<http://www.facebook.com/groups/274847089233019/>

DOĞA DEMİRAY'IN 'KALDIRIM DESTANI' İNCELEMESİNE GİRİŞ

GÜZEL TANIŞMALAR YA DA KAYIP ÇİZGİ ROMANIN PEŞİNDE:

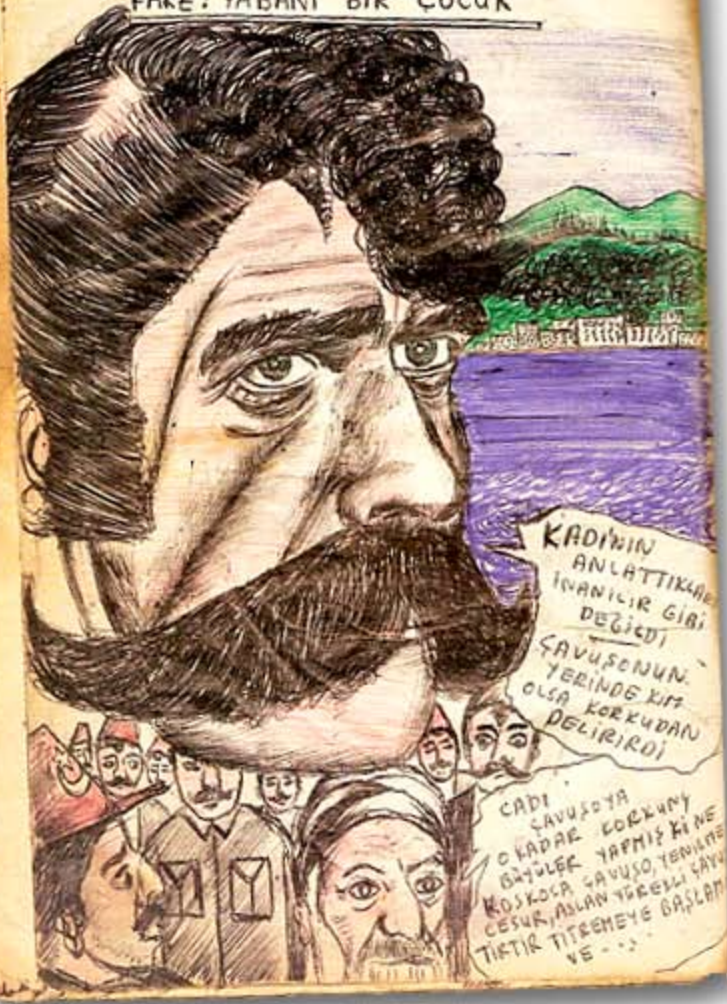
SELAMİ HOCA

Geçtiğimiz aylarda nasıl olduysa bir Paris seyahati yapma fırsatım oldu. Sevgili arkadaşım, amcaoglum hukukçu Hasan Arı'nın tesadüfen kurduğu bir bağlantıyla bu seyahatimizde bize dünya iyisi bir abimiz refakat etti. Kendisi İstanbul'da doğmuş, 14 yaşına kadar bu şehrin sokaklarını arşınladıktan sonra 1955'teki 6-7 Eylül olayları sırasında ailesinin karşılaştığı sıkıntılar üzerine babasının isteğiyle o yaşında Paris'in yolunu tutmuş Ermeni kökenli bir hemşerimiz. Paris hakkında kitabi bilgilerin dışında bir derinlik kazanmamızı sağlayan dostum Bay Pascal Gül'den, onun kardeşi Masist Gül'den ve el yapımı çizgi romanı 'Kaldırım Destanı'ndan bahsetmek isterim.

Bay Pascal 14 yaşında geldiği Paris'te çeşitli işlerde çalışarak kendi ayaklarının üzerinde durmuş, bu arada hukuk fakültesini bitirmiş, 6 dil bilen, Türkçemizi ise hala o eski İstanbul lehçesiyle kullanan saygın bir Paris hukukçusu. Hakkında uzun uzun konuşulabilir, hikâyesi yazılabilir. Ama bu dergideki asıl konumuz kardeşi Masist... Babası Pascal'ı Paris'e gönderirken planı bir süre sonra kardeşini de yanına almasını sağlamak. Ancak evdeki hesap Paris'e uymuyor. Belki annesinin en küçük oğlundan ayrılmak istememesi, belki genç Masist'in asiliği Paris'e gitmesini engelliyor... Hayat garip dostlar... Bir sosyal afetin ayırdığı iki kardeşin kaderi bambaşka yollara sapıyor. Biri zorluklar içinde Paris'te hukukçu olurken diğeri İstanbul'da Yeşilçam sokağında buluyor kendini. İri yarı fiziği, pala bıyıkları, korkunç kahkahasıyla üç yüzden fazla filmde başrol oyuncusuyla kavgaya tutuşuyor, dayaklar yiyor, halterler kaldırıyor vs, vs... Ama asla sinemayla yetinmiyor, ilginç kartvizitinde yazdığı üzere halter antrenörlüğü, tornacılık, felsefe ressamlığı (?), şairlik ve nihayet resimli romancılık da yapıyor.

Ben Masist Gül'ü fotoğrafını görür görmez hatırlasam da el yapımı çizgi romanı 'Kaldırım Destanı' hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Gerçi bir süre sonra bu konuda kusurumun affedilebileceğini, çünkü işi çizgi roman olan nice sahaf dostun da Masist'ten de çizgi romanından da habersiz olduğunu fark edeceğim. Ama bu sonraki mesele, şimdi Paris'teyim ve Pascal Gül'ün getirdiği Fransızca, İngilizce, Ermenice dergilerden, 'Kaldırım Destanı'nın ve Masist'in resimlerine bakıyorum. Anladığım ve Bay Pascal'ın tercüme ettiği kadarıyla ölümünün ardından bir eskicide bulunmuş altı defterden bahsediliyor. BAS (İstanbul Sanat Araştırmaları Derneği) isimli bir kurum bunların tıpkı basımını yapmış ve 2011 sonbaharında ondan kalan bazı kişisel eşyalarla birlikte orijinalini sergilemiş. Dergilerde eserle ve yaratıcısıyla ilgili övgülerin yanı sıra yurtdışında da yayınlandığını belirten ifadeler olduğunu söylüyor ağabeyi. Benim dikkatimi çekense iki önemli ayrıntı: birincisi çizdiği kahramanı Kaldırım Fahri'nin kendisine olan büyük benzerliği, ikincisi ise örnek sayfaların tümünde görülen şiirli dil. Fare adını verdiği çocuk (Kaldırım Fahri'nin çocukluğu) sürekli kafiyeli cümleler kuruyor.

Ben abisine elinde çizgi romanın olup olmadığını sormayı akıl edemiyorum, abisi de benim bu derece konuyla ilgileneneğimi düşünemeyeceği için bir şey demiyor; böylece tanışmanın Paris ayağı kazanılmaktan gurur duyulan yeni bir dost ve akılda nice soruyla sona eriyor.

Türkiye'ye dönünce bir yandan Masist Gül filmlerini, diğer yandan 'Kaldırım Destanı'nı internetten aramaya devam ediyorum. Altın Madalyon forumunda ilgili başlığı görüyorum. Artık bu çizgi romanı okuduğunu bildiğim bir dost var. Edirne'den Doğa Demiray (alan ford).

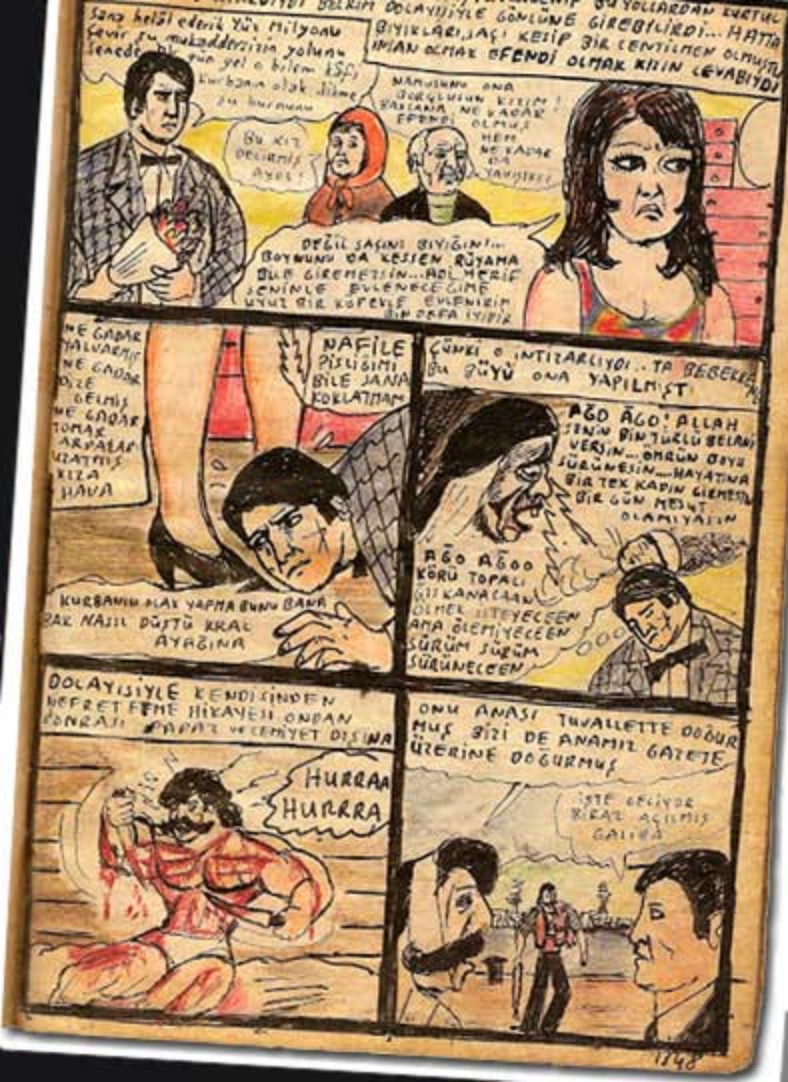
Kendisinin, çok sevdiğim, 'Uçma Sanatı' ve 'Corto Maltese' ile ilgili inceleme yazılarını e-dergimizde keyifle okumuştum. Bu çizgi roman hakkında da övgü dolu sözleri var. İşte benim bir an önce, 'Kaldırım Destanı'nı edinip okumam için bir sebep daha. Ama nasıl? Manisa'da bulmayı zaten ummadığım için iş yine sevgili arkadaşım Hasan Arı'ya düşüyor. İnternette BAS'ın adresini buluyorum ama Hasan Abi ilgili adrese gittiğinde kapı duvar. Komşulardan da fayda yok. O zaman istikamet Kadıköy. Ancak orada da umduğumuzu bulamıyoruz. Dahası kiminin çizgi romandan haberi yok, kimi ise 1920'lerde Ermenice yayınlanmış ve günümüzde baskısı tükenmiş bir eser olduğunu savunuyor. İçimde yine tereddütler... Yoksa ben mi yanlış anladım, abisine yaptırdığımız tercümede eksiklerimiz mi oldu? Şimdilik kaydıyla aramayı sonlandırmak zorunda kalıyoruz.

Nihayet temmuz 2012'de yine İstanbul'dayım. Yapılacak çok şey, alınacak çok kitap, görülecek çok dost, edilecek çok muhabbet var. Ve tabii ki bulunması gereken bir çizgi roman. Yola çıkmadan önce telefonla tanıştığım Doğa'ya Kadıköy'de 'Kaldırım Destanı'nı sormayı unutuyorum. Zira o da, ben de çok yoğunuz. Ama artık nasıl olsa tanıştık, aramızda bir hukuk oluştu deyip ertesi gün gıdım gıdım ilerleyen köprü trafiğinde asılıyorum telefona. Sağ olsun beni şaşırtmıyor ve hemen ilgileniyor. İlk bilgiler benim bildiklerimden pek farklı değil. Ama sonra yayıncının telefon numarasını ulaştırıyor. Hemen arıyorum, cevap yok. Ardından bir mesaj: 'Yurtdışındayım acil mi?' Değil... Kaç aydır arıyorum zaten, beklerim bir iki hafta daha. Ama İstanbul'a kadar gelmişken alıp gidebilseydim keşke.

1405-1473
68 sene

KALDIRIM KURDUNUN HAYATI

O çamura düşmüş kanadı kırılmış kuşlardan biriydi
 O kaldırım kenarlarından sökülmiş taşlardan biriydi
 O Evi barki olmayan serseri berduşlardan biriydi
 Kapkaranlık bir istikamete doğru yürürdü... sâşkındı
 Ana sefkatine baba ekmeğine doğuştan hasretti
 Hedefin huzurunda o başlıca bir rezaletti
 Omründe ilk gördüğü yüzbinlerce zulâm ve eziyetti
 Kapkaranlık bir istikamete doğru yürürdü... sâşkındı
 O nun yektığı eziyeti çekemezdi bir taş parçası
 Ta doğuştan gelmişti başına mukadderat fâçası
 O'nun yaşadığı hayatı her macerası
 O'nun yaşadığı hayatı doğru yürürdü... sâşkındı

Ancak sevgili Doğa'dan bir telefon daha: 'Selami abi,' diyor, 'internet sitelerinde yazdığına göre İstanbul'da sadece Robinson Crouse'da satılıyormuş, yani GON çizgi romanda...' her ihtimale karşı İstiklal'den bir sahafın daha adresini veriyor. Tüm bu muhabbet köprüde Beylerbeyi'ne geçene kadar olup bitiyor. İstanbul'da son günüm ve İstiklal'e çıkmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Akşamüzeri GON'dayım ve 'Kaldırım Destanı' elimde. Resmen sarı defterlere çizilmiş, bazen sayfalarca tek renk, bazen yanlış yazılmış yerin üzeri karalanıp tekrar yazılmış, kenarlarında kimi kurşun kalemle de yazılmış ilgisiz notlar da olan altı defter çizgi roman; Masist Gül'ün altı defterlik el emeği, göz ve yürek nuru... Hakkında uzun bir inceleme yazılmalı, bu ülkenin kaldırımlarında yaşamış bir sanatçının bu bulunmaz eserinden bu ülkenin çizgi roman severleri haberdar edilmeli. Ama işin bu kısmı sevgili alan ford'un görevi ve sorumluluğu. Ben ise beni heyecanlandıran bir çizgi romanın ve onun peşinde bulduğum dostlukların hikâyesini yazmaya çalıştım sadece. Ne kadar sürç-i lisan ettiysem affola...

BERLİN BİENALİNDE MASİST GÜL
İÇİN AÇILAN BÖLÜM... (2008)

KALDIRIM DESTANI

DOĞA DEMİRAY

Ya da yarım kalmış bir destanın hüznü öyküsü

**"Garrada toprak,dallarda yaprak
Havada bulut, ağaçlarda dut
Denizde kum,bacada kurum
Atomdur benim yumruğum"**

Masist Gül'ün, *Kaldırım Masist* imzasıyla 1980'li yılların başında hazırladığı çizgi roman, ancak 2007 yılında, o da *Banu Cennetoğlu*'nun kişisel çabalarıyla gün yüzü gördü. Kendini **"amatör kahrkeş sanat uzmanı"** olarak tanımlayan *Masist Gül* gerçekten de olağan dışı bir sanatçıydı. *Levent Çakır* onu en çok bakır üzerine çizdiği portrelerle hatırlıyor. Kendi hazırladığı kartvizitinde kendisini **"talihsiz ve hocasız kabiliyet"** olarak tanıtmış ki, ona en çok uyan tanım da bu hakikatten.

6 cilt 284 sayfa ve 1399 kare boyunca anlattığı yarım kalmış destan da bu serzenişin izlerini taşıyor...Kahramanımız *Kaldırım Fahri*, ki kendisi **"dünyanın en büyük kabadayısı, en çevik, en kuvvetli adamı, doğuştan şair, halterci, kahrkeş, hapçı, esrarkeş, ispirotocu vs."**dir, bütün bu özelliklerini ve talihini de *Masist Gül*'den almıştır. Belki biraz da bu yüzden, **"Kaldırım Masist"** olarak imzalamış bu ciltleri *Masist Gül*. Ey okur, anlatılan ne kadar fantastik de olsa benim hikâyemdir.

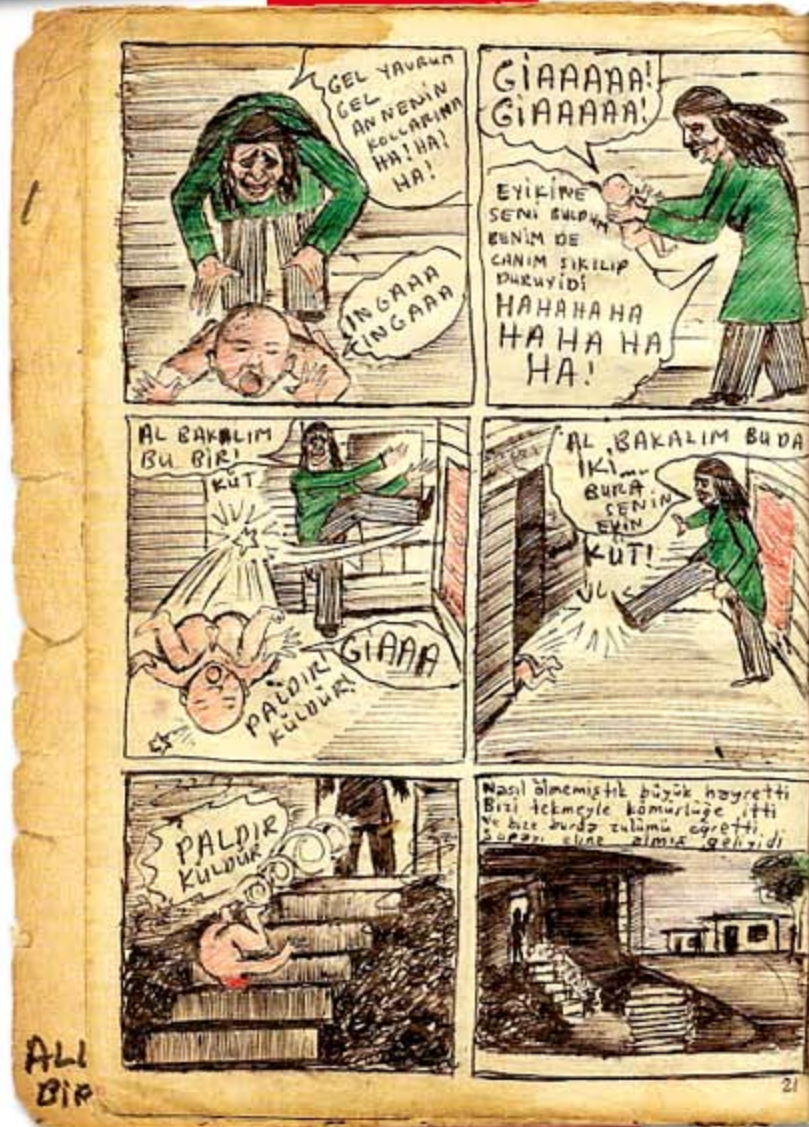
"Adana'da tuvalette bir aylık çocuk bulundu!" Sonradan *Kaldırım Fahri* adını alacak olan *Fare*'nin hikâyesi böyle başlar. Annesinin tuvalete bıraktığı bebek *Sakızların Refakatiye* namı cadı tarafından bulunur.

Acı ve işkence dolu yılların başlangıcıdır bu. Köpek sütüyle başlayan diyet, hemen ardından kurtlu, katıksız ekmeğe çevrilir. Daha 3 yaşında, *"tek dostumdur hayatta"* dediği cigarayla tanışır. Yedi yaşında çoktan müptela olmuştur.

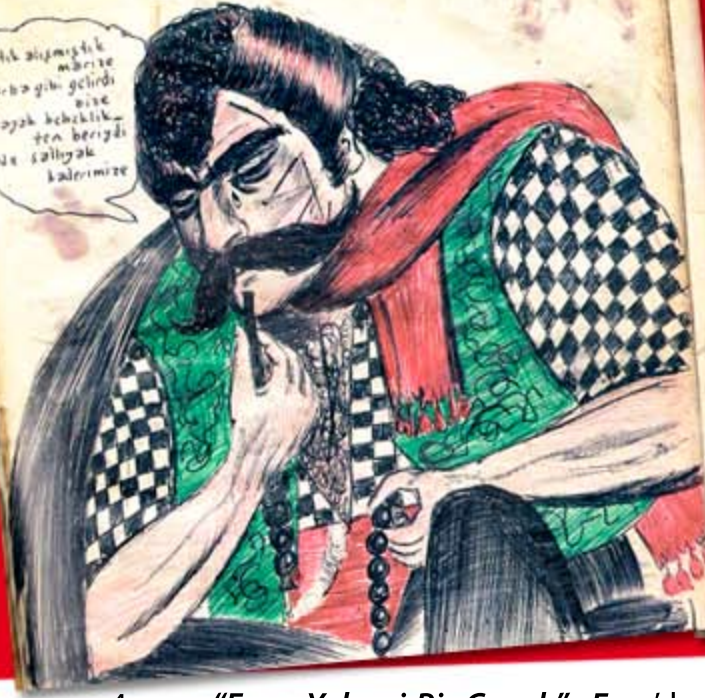
"İnsanlıktan doğuştan atılmışık Gemimizi doğuştan batırmışık Zekâmız desen insanüstüydü Ve Allaktan şair yaratılmışık."

İlk üç kitap boyunca anlatılan dört yıllık dönem *Fare*'nin dilencilik yılları, cadının türlü çeşitli işkenceleri ve *Fare*'nin cadıdan kurtulma planları üzerine kuruludur. Sonunda fantastik bir hikâyeye cadıdan kurtulmayı becerse de adaletten kaçamaz ve kadının huzuruna çıkar *Fare*. Burada yaklaşık sekiz sayfalık müthiş tiradıyla serbest kalmayı başarır, ama bu kötü talihini yendiği anlamana gelmez. *Cadı Refakatiye*'nin ölümüyle, yaptığı bütün büyüler bozulmasına rağmen, *"sana öyle bir intizar edeceğim ki ömründe bir gün mesut olmayacaan"* bedduası yürürlükte kalacaktır ömrü boyunca.

SAYI 2 = FARENİN İNTİKAMI

Artık alışmışlık
Çarba gibi gelirdi
Beyaz kebektik-
ten beşiydi
Ne salıhyak
kalemimize

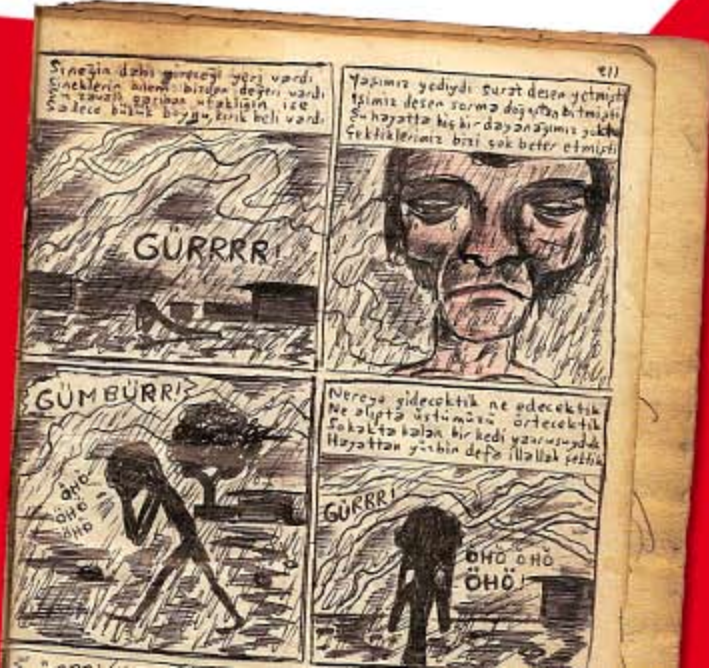

4. sayı "*Fare: Yabani Bir Çocuk*" *Fare*'den ziyade *Çavuşo* ve *Cadı Refakatiye*'nin öyküsüne odaklanır. *Masist Gül* tüm seri boyunca geçmişi anlatırken sadece siyah beyaz çizmiştir.

(Burada bir parantez açmakta fayda var. Siyah beyaz derken, sadece siyah tükenmez kullanılmış defter sayfalarından bahsediyoruz. Zaten ilk beş kitap boyunca topu topu dört beş renk tükenmez kullanılmış.) Kitabın sonlarında *Fare*'nin dünyayla tanışmasını anlatır *Masist Gül*. Ne yazık ki *Refakatiye*'nin dünyasından pek de farklı değildir bu dünya: Anlaşılsız ve acımasız. Yine de özellikle son sayfalardaki yiyeceklerle tanışma karelerinin çok eğlenceli olduğunu belirtmeden geçmeyelim.

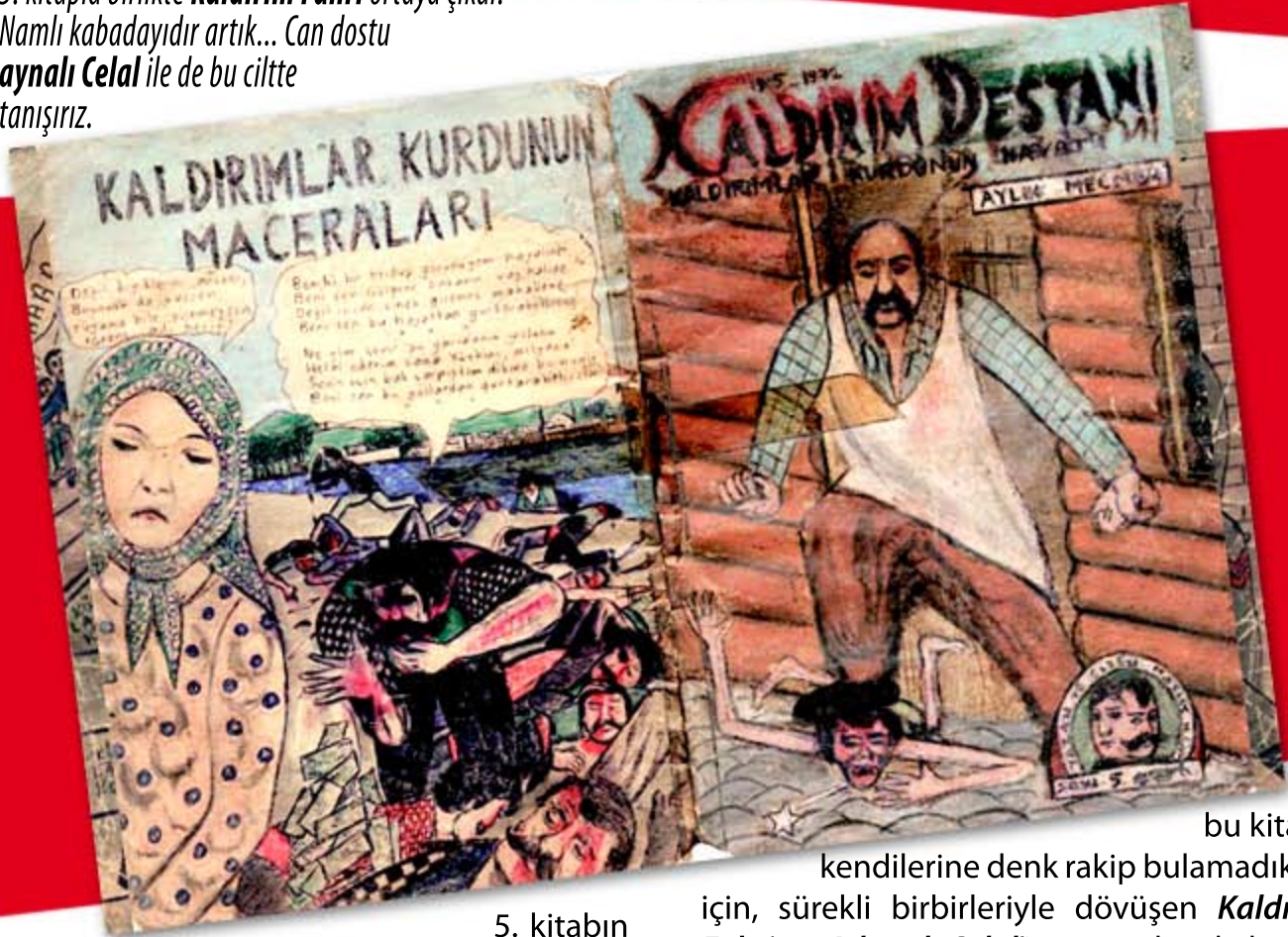

5. kitapla birlikte *Kaldırım Fahri* ortaya çıkar. İlk dört cildin, onun etrafındakilere anlattığı hayat hikâyesi olduğunu anlarız. Namlı kabadayıdır artık. Can dostu *aynalı Celal* ile de bu ciltte tanışırız. Bu beş cilt boyunca kapaklara ayrı özen göstermiş *Masist Gül*. Hepsinde ayrıntılı çizimler ve sabit bir dizayn vardır. Kapakta 1905-1972 yılları vardır ama 3. ciltten itibaren iç kapakta yıl 1973 olur. 68 yıl diye de not düşmüştür. Arka kapaklar ise gelecek maceralardan izler taşır. Ama bu maceraları çizmemiş *Masist Gül*. Yine de aklından geçenler hakkında fikir verir bize.

5. kitapla birlikte **Kaldırım Fahri** ortaya çıkar. Namı kabadaydır artık... Can dostu **aynalı Celal** ile de bu ciltte tanışırız.

5. kitabın sonunda "1. cildin sonu" gelir. **Fare**'nin hikâyesi bitmiş, **Fahri**'nin destanı başlamıştır artık.

6. kitap, yarım kalmış destanın son cildi. Kapağını bile çizmemiş **Masist Gül** bu kitabın. Muhtemelen bu ciltle birlikte kapakta da değişiklikler yapmayı planlıyordu. Nitekim ilk 5 kitap boyunca kullandığı tükenmezlerin yanına kuru kalemler eklenmiş. Sarılar, maviler ve kahverengilerle çok daha renklidir

bu kitap; kendilerine denk rakip bulamadıkları için, sürekli birbirleriyle dövüşen **Kaldırım Fahri** ve **Adanalı Celal**'in atışmalarıyla başlar. Hikâye Adana'dan İstanbul'a taşınmıştır artık. Ama maalesef fazla ilerlemez. Yarım kalmış bir destan var elimizde. Öyle ki, **Masist Gül** son iki üç sayfada, sayfaları ve kareleri numaralandırmaktan bile vazgeçmiştir.

Kaldırım Destanı, muhtemelen çizgi roman tarihimizin ilk anti kahramanının, "**Kaldırım Fahri**"nin öyküsüdür... Ve yine çok büyük bir ihtimal, ilk çizgi roman fanzinimizdir destan. **Masist Gül**'ün yazar, çizer, kaligraf ve kalan diğer her şeyi olduğu, ev yapımı bir çizgi roman. Değil Türkiye'de, dünyada bile eşi benzeri pek yok. Hayatı bütün acımasızlıklarıyla suratımıza çarpan ama buna rağmen umudunu kaybetmeyen bir çizgi roman. **Cadı Refakatiye**'nin elinden yetişen **Fare**'nin **Fahri**'ye dönüşme öyküsü. Buna rağmen **Masist Gül** umudunu kaybetmiş işte. Kültür-sanatın entel dantel diyerek aşağılandığı, çizgi romanın zaten sanattan sayılmadığı bu topraklarda koruyabilir miydi umudunu? O apayrı bir mesele. Yine de bu topraklardan bir **Masist Gül** geçti işte. "**Aktör, Ressam ve İşlemeci, Resimli Romancı, Felsefe Ressamı; Karikatürist, Şair, Heykeltıraş, Tornacı, Marangoz ve Halter Antrenörü (Talihsiz ve Hocasız kabiliyet)**"

Anısının önünde tekrar saygıyla eğiliyorum.

KALDIRIM DESTANI'NA DAİR BİRKAÇ TESPİT:

- 1- Öncelikle **Masist**'in kelimenin her anlamıyla bir destan planladığı anlaşılıyor. Yani elimizde yarım kalmış bir eser var. Örneğin; **Fare**'nin 18 yaşına geldiğinde kasaptan intikam aldığını biliyoruz, ama nasıl? Ya da can dostu **Aynalı Celal**'le nasıl tanıştılar? Ama benim kafama takılan şu: eser niçin yarım kaldı? Eldeki bilgilere göre seksenlerde çizdiği anlaşılıyor, 2003'te öldüğüne göre sebep ölümü olamaz; eksik defterler var desek 6. defterin ortasında **Fare** hamalken hikâye yarım kalıyor. Öncesinde, **Aynalı Celal** kahvedekilere 6. sayıyı okumaya başlıyor. Velhasıl sorular, sorular... neden yarım kaldığı tam bir muamma
- 2- Neredeyse baştan sona kafiyeli bir şiir var ortada. Özellikle 3. defterde mahkemede başından geçenleri anlattığı, 'devam edeyim mi ağlarsınız' nakaratlı kısım tam 7 sayfa ve 86 kıtadan oluşan bir şiir ki bu gerçekten büyük bir başarı. Aklıma **Cyrano**'nun '**istemem eksik olsun**' tiradını getirdi.
- 3- **Masist**, bir yandan kendince ayrıntılara çok dikkat etmiş. Örneğin, beş yaşındaki **Fare**'ye çocukça bir konuşma kazandırabilmek için yazdığı tüm "r" harflerinin üstünü karalayıp "y" harfine çevirmesi ya da sadece siyah kullandığı sayfalarda bile zaptiyelerin feslerinin üzerindeki Türk bayraklarını kırmızı çizmesi ilginç ve güzel.
- 4- Aynı şekilde olay 1900'lerin başında geçtiğinden dükkân isimlerinin eski harflerle olması, mahkemeye kadının bakması hep başarılı detaylar.
- 5- Ancak bu kadar detayı düşünürken 1912'de **Fare**'nin cadıdan kaçıp saklandığı parkın adının **Atatürk Parkı** olması da aynı derece ilginç bir hata.
- 6- Çizerin çok güzel buluşları da var. Örneğin, palabıyıklı aşçının bıyığını kesip ellerini bağlaması gibi...

Loch Ness'in Gizemi

4

ALPER KAYA

Çıkan Kısımın Özeti: Martin Mystère ve Java İskoçya'dayken, sürpriz bir şekilde Diana çıkarılır. Ancak üçlünün araştırma evresi biraz sekteye uğrar... Kaldıkları otelde saldırıya uğrayan gruptan Diana kaçır, Java ve Mystère ise kendilerini bilmedikleri bir yerde bulurlar... Bir gün sonra otele dönen Diana, kayıtların silinmiş olduğunu fark eder ve ne yapacağını düşünmeye başlar.

Diana, yatağa uzanmış; normal şartlarda geniş sayılabilecek otel odasının kendisini kapana kısılmış hissettiren bir boyutta oluşuna hayret etmekteydi. Bir yandan kaçırılan kocası ve kocasının yardımcısını düşünüyordu. Onlar şimdiye değin çok badire atlatmış olduklarından, pek endişe duymuyordu. Sadece niye İskoçya'daydılar ve nasıl bir işe bulaşmışlardı, bilmediği için aklı meşgul oluyordu.

Tüm gece koştığı için ayakları ve dizleri dermansız kalmıştı. Kendisini çok güçsüz hissediyor, bu da olası bir ikinci saldırı ihtimalini gözünde büyütmesine neden oluyordu. Uzandığı yerden odaya göz attı. Duvardaki pencere dıştan parmaklıkla sarılıydı; yattığı yatağın tam karşısında duran bu pencere sınırlarını bozuyordu. Hepsinin sağında, duvara dayalı duran bir gardırop bulunuyordu. Yatağın soluna uzanan kısımda ise bir lavabo bağlantısı vardı. Yerinden kalkıp cama yaklaştı Diana. Uzanıp perdeleri çekiyordu ki, camdan görünen ormanlık alanda birkaç parıltı gözüne çarptı. Odasının ışıkları kapalı olduğu için kendisinin camda görülmediğini umarak daha dikkatli bakmaya çalışıyordu. Bir parıltıyı yakalamış, ona odaklanmışken kapı çalınınca korkuyla sıçradı.

"Buyurun?" diye seslendi.

Ses gelmemişti. Kulağı kapıda, tekrar pencereye döndü Diana. Ancak birkaç dakika önceki parıltılardan eser kalmamıştı. İrkilerek perdeyi çekti, yatağa oturdu. Hızlı hızlı soluyordu. Gözü kâh kapıya, kâh pencereye dönüyordu. Her an bir şeyler olacaktı gibi hissederek saatini gözünün hizasına kadar kaldırarak baktı, dokuza geliyordu. Korkunun hiçbir şeye faydasının olmayacağını düşünerek, biraz da sinirli bir halde odadan çıktı Diana. Yemeğe gidecekti.

Otelin restoranına girdiğinde fazla dolu olmayışı dikkatini çekti. Restoranın önündeki tabelaya göre akşam yemeği 7.30 ile 9.30 arasıydı. Çoğu kişi yiyip gitmiş olmalıydı. Açık büfeden yemeklerini seçip bir masaya oturup çabucak yemeye başladı. Biraz olsun midesi doyduğunda önündeki tabakların yarısı bitmişti. Soluklanıp biraz su içmek için başını kaldırdığında onunla göz göze geldi.

Üç masa ilerisinde oturan, önünde duran bir içkiyi yudumlayarak dikkatlice Diana'ya bakan deri ceketli bir adam. Saniyelik bir kesişme sonucu adam gözlerini önüne devirmişti. Diana'nın içinde kötü bir his hâsıl olmuştu, adamı bir yerlerde görmüş olmalıydı ama nerede?

Suyunu içip yemeğinin kalanına bir nebze azalmış bir iştahla devam ederken son günlerde yaşadıklarını düşünüp karşısındaki yüzü nereden anımsadığını bulmaya çalıştı. Bulamadıkça çıldırarak gibi oldu! Bu esnada adamın kendisine hala baktığını hissedebiliyordu.

Masasından kalktı, giriş kısmına yöneldi. Asıl niyeti dışarı çıkıp biraz temiz hava almaktı ama karşı masasında oturan adamın da birkaç saniye sonra yavaşça kalktığını fark edince bu planını bozup doğruca odasına geçti. Adımlarının hızlandığını kimsenin fark etmemiş olmasını dileyerek kapıyı açıp hızlıca odasına girdi.

İşığı yakıp yatağa doğru ne yapacağını düşünerek adım atıyordu ki, yerdeki kâğıdı fark etti. Hızlıca uzanıp kapıyı açtı ve koridora doğru başını uzattı...Oradaydı, köşe başında. Kapısına

bakıyordu. Restorandaki adam! Telaşa kapılarak kapıyı kapattı.
Yerdeki kâğıdı alıp açtı.

*

Alnından bastırarak boynunu gerdirmeye çalışan beyaz önlüklü adama karşı ne kadar direnebileceğini bilmiyordu Java. Odada başka birilerinin de olduğunu hissediyordu. Bileklerini kesercesine bağlanmış halatları çekiştiriyor, kıpırdatamıyordu. Başını sağa sola çevirmesi de bir süre sonra etkisiz olacaktı, biliyordu.

Adamın elindeki neşter loş odada bile parlıyordu. Derken, bir cızırtı sesi duyulmaya başladı. Odada başka birilerinin olduğuna dair hislerinde haklı çıkmıştı Java, başka bir adam cızırdayan telsizi açıp kodlarını söyleyip dinlemeye başladı. İkinci tutsağın serbest kaldığını ve kendilerine doğru geleceğini söyledi telsizin diğer ucundaki kişi. Odaya sessizlik ve hareketsizlik hali çökmüştü... Elinde neşter tutan adamın Java'nın alnındaki eli hafıflemiş, adamın vücut dili de kararsızlığa düşmüş bir tavra bürünmüştü.

"Ne yapacağız?" diye sordu boşluğa.

Java başını kaldırıp adamın kiminle konuştuğunu görmeye çalışsa da başaramadı. Karşı taraftan bir cevap da gelmedi, buna mukabil bir başka türlü cızırtı sesi doldu odaya: Bir ekran açılmıştı. Belki de birden çok.

Kamera görüntüleri.

Loş oda birden siyah-beyaz karışımı, sık sık değişen bir ışık akınına uğradı. Java'nın başındaki beyaz gölge de ayrılmıştı. Tek tük sesler duysa da, net bir tepki algılayamadı Java. Dişlerini sıkarak bileklerini bağlı oldukları zeminden ayırmaya çalıştı, yapamadı. İşin fenası, bilekleri daha çok acımaya başlamıştı. Derin derin nefes almaya başladı.

*

Mystère koridorda yavaş adımlarla ilerliyordu. Mantiğı çözmüştü; kapılar belli olmasın diye duvarla aynı desenlerle kaplanmıştı ancak menteşe yerleri iki küçük siyah çizgi şeklinde belli oluyordu. Kulağını dayayarak kapıları dinliyor, Java'nın esir tutulduğu yeri bulmaya çalışıyordu. Ancak odalardan pek ses çıkmıyordu. En sonunda sabrına yenik düşüp kulağını dayadığı odaya giriverdi.

Odanın en tepesindeki floresanın ışığı geniş odayı tamamen aydınlatıyordu. Sağ duvarda duran büyük kamera dikkatini çekmişti imkânsızlıklar dedektifinin. Odada büyük, uzun raflardan oluşan bölmeler vardı.

Bir rafa yaklaştı. Raflarda büyük cam kaplarda yeşil, yoğun sıvılar vardı. Eğilip dikkatlice bakmaya başladı bir tanesine... Sıvı hareketli gibiydi, bir an Mystère aklının kendisine bir oyun oynadığını düşünse de sıvının gerçekten hareket ettiğini fark etti. İçindeki bir şey sağa, sola gidiyordu! Cam kabı eline aldı, sağa doğru çevirdi. İçinde küçük, kahverengi bir şey vardı. Kabı yerine bırakıp raftaki diğer kaplara bakmaya başladı.

Hemen hemen hepsinde aynı yoğunlukta ve aynı renkte bir sıvı vardı. Bazılarının yoğunluğu, bazılarının da rengi farklıydı ama içlerinde hareket eden küçük koyu renkteki varlıklar bakıyordu. En sonunda kaplardan birinin kapağını açmak için uğraşmaya başlayan Mystère'e, beklemediği bir ikaz gelmişti.

"Yapma!"

Ses kulaklarının içinde yankılanıyordu adeta. Bir anda gelen bu tonlama, birazcık da ürkütmüştü imkânsızlıklar dedektifini ancak hemen gardını alıp sesin nereden geldiğini incelemeye başlamıştı. Odada kimse yoktu, gözü otomatikman kameraya döndü tekrardan.

"Çok zekisin Mystère... O kabı açmaman gerektiğini de anlamışsındır sanırım?"

Gözünü kısarak dikkatlice bakınca, kameranın arkasındaki beyaz, geniş hoparlörü fark etti. Ancak karşı tarafa ses iletecek bir aparat göremedi. Konuşmaktansa elindeki havaya kaldırmayı tercih etti. Hafif yan yatırıp çalkaladı elindeki camdan kabı. İçindeki 'şey' iç çeperlere

daha çok baskı yapmaya başlamıştı. Delirmiş gibi, hızlı hızlı hareket ediyordu.

“Dur, yapma!”

Mystère tek kaşını havaya kaldırdı.

“Arkadaşını salarız, sen zarar vermeden kabı yerine koy. ”

Başını sallayan Mystère kararlı bir edayla bir eliyle kamerayı işaret etti.

“Önce biz mi yapalım? Pazarlığın bu mu? Bana bak ukala herif, o kavanozu kırarsan önce sen öleceksin. Belki biz de ölürüz, evet. Ama sen kurtulamazsın!”

Mystère hareketsiz kaldı, dişlerini sıkıyordu. Birkaç dakika boyunca kameraya bakarak durdu, nihayetinde hoparlörün cızırtısı tekrar hâsıl oldu.

“Tamam, şimdi arkadaşını bırakacağız. Sen de o kabı yerine bırak. Şimdi arkadaşını bayıltıp çözecek ve koridora çıkaracağız. Sakin ol, bekle. Sakin bir aptallık yapma Mystère!”

Mystère elindeki kaba daha dikkatli bakmaya başladı. Birden, içerideki kırırtıya odaklanınca, ilginç bir şey fark etti: İçerideki ‘şey’, sanki eline doğru hareket ediyordu. Daha da dikkat kesilince emin oldu. Kesinlikle elinin kavradığı yere doğru hücum ediyordu içerideki. Elinin yerini değiştirdi, birkaç saniyelik gecikmenin ertesinde gene aynı tını geldi kabın içinden.

Kabı yüzüne yaklaştırıp dikkatlice bakmaya çalışırken hoparlörden gelen sesle irkildi, elinden kabı kaydırsa da düşürmedi.

“Java’yı koridora bıraktık. Yeter ki kaba bir zarar gelmesin Mystère...”

Mystère ikna olmuş gibi bir tavır takınıyor; kabı yerine koyarken nispeten daha hafif ve küçük bir başkasına gözü çarpıyor ve el çabukluğuyla alıp, gömleğinin içine atıveriyordu. Kapıyı aceleyle açıp koridora fırladı. Bir daire çizen koridorda ilerlerken bembeyaz duvarların üstüne üstüne geldiğini düşünmeye başlamıştı Mystère...

Nihayet bunca beyazlığın arasında farklı bir renk seçiyor: Java, koridorun ortasında yerde yatıyor. Bir yandan etrafı kolaçan ederek Java’nın yanına koştu imkânsızlıklar dedektifi. Baygın yatan yardımcısının vücudunu yoklayıp bir hasar olmadığını görünce rahat bir nefes alarak etrafa göz gezdirmeye başladı. Bunu yapanları bulsa hiçbir şey yapamazdı, muhtemelen çok kalabalık ve silahlı bir grupla karşı karşıya kalacaktı. Dahası, gömleğinin içine attığı garip şeyin ne olduğunu da bulmak istiyordu. İlk etapta bulunduğu yerden çıkmaya karar verdi...

Tabii, bunun için Java’nın uyanmasını beklemek zorundaydı.

*

Diana, iki kat yukarıda; bir gece önce kaçırılma teşebbüsüne uğradığı odadaydı. Odanın kapısı kapalıydı; kapının dışında da yemekhanedeki huzursuzluk uyandıran adam vardı. Odasına attığı kâğıdı okuduğunda şaşırılmış ve bir süre inanmamışsa da, başka çaresinin olmadığı hissine kapılınca komutlara uymaya karar vermişti.

(...)

Kâğıtta, “Eşinizi buraya ben çağırmıştım, bu sabah geldiğimde korktuğumun başımıza geldiğini anladım ama ne tesadüf sizi otele girerken gördüm. Konuşmamız lazım. Yemekhanede olacağım, şapkamda kırmızı bir Z logosu var.” yazılıydı. Notu okuduktan sonra bir müddet durup düşünen Diana, en sonunda odasının kapısını açıp halen koridorda gezinen adama gelmesini işaret etmişti.

Odanın perdelerini çektikten sonra adamı içeri alan Diana, adamın anlattıklarını dinlemişti. Martin Mystère’e internetten ulaşip, görüşmek için randevu aldığını iddia eden adam cebinden uçak biletlerini de çıkarmış ancak konuya dair ayrıntı vermekten kaçınmıştı. Diana biraz üsteleyecek olunca da adam gözlerini büyütmüş eliyle kulaklarını işaret etmişti. “Sus” işareti de yapınca, otelde dinleme cihazları olduğundan şüphelendiğini anladı Diana.

“O zaman bir an önce kaçmalıyız...” diye fısıldadı. Adam başını salladı.

“Önce sizi kaçırmaya teşebbüs ettiklerine dair iz bulmamız lazım. Sonra, Scotland Yard’a gidip yardım isteyebiliriz. Bir dostum var, yüksek yerlerde... Sadece delil arıyorlar, bulurlarsa işlem

yapabilirler.”

Diana düşünüp ikna olmuştu. Adam cebinden bir maymuncuk çıkarmış ve üst kata çıkmaları gerektiğini işaret etmişti. Resepsiyondaki görevli ortalarda yoktu, büyük ihtimalle lavaboya veya yemeğe gitmiş olmalıydı. İkili sessizce üst kata çıktı...

Çıkarlarken adam Diana'nın kulağına eğildi, "Muhtemelen bizi kamerada görür görmez harekete geçeceklerdir. O yüzden çabuk olman lazım, çok çabuk. Anlıyorsun değil mi?" dedi. Diana başını salladı. Odadan, kaçırıldığına dair bir delil bulacaktı. Bunu da çok çabuk yapmalıydı. (...)

Elini yatağın altına uzattı, neredeyse omzuna kadar sokmuştu kolunu... En sonunda eli bir şeye değdi: Bir tel toka. İstemsizce, dışarıdaki eli saçına gitti. Kafasının arkasında saçlarını topladığı iki tel tokadan birisi eksikti. Odanın ortasında ufak bir boğuşma yaşanırken tokası buraya kadar düşmüş olabilir miydi?

Fazla düşünmeden tokayı kavradı ve çekti. Yatağın dışına çıktığında, tel tokenin ucuna takılı kalmış iki tel saç vardı. Sarı renkteki bu saçlar kendisinin olmalıydı! Heyecanla ayağa fırladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Bir anda durdu.

Odada belli belirsiz bir ses vardı.

Dikkat kesilince, sesin boğuk bir şekilde banyodan geldiğini anladı. Göz ucuyla kapıya doğru bakarak banyoya dalıverdi. Işığı yakınca şaşkına döndü: Bir kadın elleri, ayakları bağlanmış; ağzı da bantlı bir halde küvete yatırılmıştı. Koşarak kadının ağzını açtı ve susmasını işaret etti. Sonra da alçak sesle konuşmaya başladı:

"Seni kim bağladı?"

Kadın bir süre durdu, Diana'ya baktı; şok halinde olduğu belliydi. Ağlamaya başladı. Ağlarken hıçkırıyor ve tıkanıyordu. Kadının bileklerindeki izlerden en az iki gündür bağlı olduğunu anladı Diana. Kadının alçak tonda giden hıçkırıkları dinince, sabırla bir daha sordu:

"Sizi kim bağladı hanımefendi?"

Kadın burnunu çekerek konuşurken bir yandan eliyle ayaklarındaki ipleri çözmeye çalışıyordu Diana.

"Ben bir haftadır burada kalıyordum, benim... benim çocuğumu kaçırdı. Ben de, belki... belki bulurum diye düşünüyordum..."

Diana kadının elindeki ipleri çözmüş, ayağına geçmişti. Bu esnada kadın da bileklerini ovuşturup kan dolaşımını tekrar sağlamaya çalışıyordu. Elleri morarmaya başlamıştı.

"Sonra ben de buraya geldim, çocuğumu bulurum diye. Kocam, o günden beri psikolojik tedavi görüyor. O yüzden tek başıma geldim... Ama bir gece, odama girdiler: resepsiyondaki iki adam. Ve beni bağladılar..."

Diana'nın kafası karışmıştı.

"Resepsiyonda bir görevli var hanımefendi, ikincisi?"

Kadın başını salladı, histerik bir halde gibiydi.

"Başında, başında şapka var... Z şeklinde kırmızı bir logo işlenmiş, kafasının arkasında dikiş izleri var; o vardı resepsiyonda da..."

Diana şoka girmiş gibiydi, bir anda kafasında yeni bir plan oluşturmak zorunda kalmıştı... Küvetteki kadını ayağa kaldırdı; koridordan kısık tartışma sesleri gelmeye başlamıştı. Yine balkondan atlamak zorunda kalacak gibiydi... Kadına döndü, planını anlatmadan önce aklına takılan son soruyu sordu:

"Çocuğunuzu kim kaçırdı?"

Kadın burnunu çekerek, kızarmış gözlerini Diana'ya dikti.

"Loch Ness Canavarı kaçırdı..."

Diana birkaç saniye yanlış duyup duymadığını düşünme bocalamasına girmişken, odanın kapısı büyük bir gürültüyle yere yıkıldı ve iki adam içeri daldı...

4. BÖLÜMÜN SONU

Haşim Bey, öncelikle Altın Madalyon ailesi adına ikinci kez röportaj isteğimizi kabul ettiğiniz için teşekkür eder, Şirin İnci ÖZ'ün doğumu nedeniyle sizi ve eşiniz Başak Hanım'ı tebrik ederiz.

Sağ ol, sağ ol Hasan'ım... Şirin de hepinizi "gu"luyor... Teşekkür ederiz... Ayrıca Altın Madalyon gibi kıymetli bir çizgi roman forumunu, fedakâr çalışmalarından dolayı ben yürekten kutluyorum... Forumun tüm takipçilerini de selamlıyorum. Seviyeli ve sevecen yaklaşımları için hepsini

gönülden kucaklıyorum.

2004 yılında HOZ'u kurdunuz, neredeyse 10 yıl olmuş. Geriye dönüp baktığınızda neler düşünüyorsunuz?

Şaka yapıyorsun. Daha dokuzun içindeyiz... Lütfen büyütmeyin... :) Gerçekten şaka gibi... Renkli fasiküller ile başlayan, bugün 300 kalemin üzerinde başlıkların bir araya geldiği kocaman bir yayınevi oldu Hozcomics... Anne babanın gözünde çocuğu hiç büyümezmiş ama... sanırım bizim ki büyüdü...

Bu yıllar içinde binlerce sayfa çizgi roman yayınladınız. İyi ki yayınlamışım ve keşke yayınlamasaydım dediğiniz çizgi romanlar hangileridir?

Valla Hasan, ne desem bilmem ki... Ne yaptysam kendim ettim kendim buldum; hiç "keşke" demedim hayatımda. İyi ki hepsini yayınlamışım... Şimdi burada bana konuşturma!

Pecos Bill'i babam için bastım... Siyah beyaz ile başlamak hataydı. Sevmedim, yavan geldi... Renklisini hazırlamaya başladım. Bir sene oldu, hala bitmedi. Tamamlamaya da şu aralar zamanım yok. Kit Taylor nasıl bir ustalık eseriye, iki sayfa renkli iki sayfa siyah beyaz, ilk birinci sayıdan sıralı Pecos Bill onu da geçecek... Bu kez babam için basmayacağım, tamamen kendim için! :)

Örümcek Adamlar... Hata mıydı?

Türkiye gerçek Örümcek Adam'ı tanıdı Hozcomics sayesinde. Küçültülmüş, minyon Örümcek yerine dünyanın bile bugün hala beğeniyle söz ettiği Örümcek'ler sevgili okurlarımıza numunelikti. Benim bastığım formatta zordu ve vazgeçtim. Zararı tadında bıraktım anlayacağın... :)

Başka ne var? Hımm, Wasteland! Güzel kitaptı, ama benim değildi. Tom Braks. Tamam, ok... alta cevaplayalım... Hata yok. Keşke hiç yok... Biz iki kişilik bir yayıneviyiz. Her şeyi yaşayarak öğrendik. O kadarı kadı kızında bile olurmuş ayrıca!

Gelelim 2013 yılına, bu yıldan beklentileriniz nedir?

Valla Hasan'ım... şu çimler bir yemyeşil olsa, arada sarılar olmasa...bir de zeytinler çiçeklerini dökmese de bu sene rekor yüksek olsa...

İncir

İgor

İncir'i nişanladık ama hâlâ hazır değil, everemedik... İgor bugünlerde duta sardı, başka bir şey yemiyor. Son olarak Pascal'ı da kaybettik, acımız büyük! Şu depoyu

bir bitirsek de neyiz var neyiz yok bir anlasak.

Tommiks 4 bitti derken dört koli çıktı... Ofisi temizlemek lâzım. Ahmet Abi ile Ayşe bir gün şuraya girişe de gelenlere ayıp olmasa...

Dedim ya Hasan'ım, valla yapacak iş çok 2013'te. Gerçi artık 2013,5'a da girdik ya... Kalan buçukta ne yapmak istiyorsun diye sorarsan, öncelikle şu yazı sağ salım bir atlatmak istiyorum. Sonra... dokuz yıldır açılmasını beklediğimiz piyasanın artık açılmasını bekliyorum. Eylül-Ekim gibi, PecosBill'i bitirip basmayı istiyorum. Elimdeki DD, Kit, Zembla serilerini aksatmadan çıkartmak istiyorum.

Bonelli ve Hexagon Comics ile yeni anlaşmalar gerçekleştirdik demiştiniz. Yayınılamayı hedeflediğiniz yeni yayınları açıklayabilir misiniz?

Bonelli ile Romanzi serisinin bütün kitapları için anlaştım. Zaten orada bizde basılmayan seri kitap artık kalmadı gibi bir şey. Ayrıca eski bir kitap için anlaştım. Güzel bir eser, ama bekliyorum. Neyi mi?.. Günün 48 saat olması için dilekçe ile başvuru yaptım, onun onaylanmasını.

Hexagon Comics ile zaten kardeş yayınevi olduk. Onların bir çok işini de ben yapıyorum. Biliyorsun JML, yani Jean Marc Lofficier abimiz bize her türlü desteği veriyor. Kabur ve Dragut için anlaştık. Ama şu aralar zamanımı daha iyi değerlendirmek istiyorum.

Himmm... 2013,5'tan bir diğer beklentim daha var... Ya, artık insanların saçma sapan konuşmalarını, fikir beyan etmemelerini ve herkesi kendileri gibi sanmamalarını istiyorum. Arkadaş, Zembla'nın, daha doğrusu Zembla'yı Zembla yapan adamın... Franco Oneta... Gerçekten çok büyük bir ustanın, elinde Hozcomics Zembla'nın birinci sayısı ile fotoğraf çekip göndertiyorum, bir de Türk okuru için yazı yazdırıyorum. Bunu kalkıp harika photoshop diye yorumlayanları yanaklarından öpmek istiyorum.

A kuşum... Artık intirnit diye bir şey var, duymadın mı? Yakını daha yakın, uzağı daha uzak yapıyomuş yaaa... Valla! Bisim kööde bile vaaa...

Şaka bir tarafa, ben o kadar salak mıyım? Kimi kandıracağım, seni mi? Niye ki? Kendimi mi? Bunu hiç yapmadım...

Yayınladığınız çizgi romanları, teker teker konuşmaya başlayalım. Tom Braks, ne yazık ki yarım kaldı, telif probleminin çözülme ihtimali var mı? Son durum nedir?

Can çıkmadan huy çıkmazmış.

Bir de, çıkmadık candan ümit kesilmezmiş. Ben ölmedim... Yaşadığım müddetçe Tom Braks için hep umut var ki ışık parlamaya başladı zaten, bir gün tamamen yanacak! İnanıyorum...

EsseGesse Ailesi'ne dokunmama çok az kaldı. Bir kolum İtalya'da, sırf bununla uğraşiyor.

Tom Braks'a mecburi ara verince hemen B planı olarak Zembla'yı çıkardınız. Zembla, 1. sayı ile 2. sayı arasında beş ay boşluk oldu. Zembla için aklınızdaki yayın planı nedir?

Hayır, hayır... Plan yok... Plan yok! Ne beş ayı? Valla mı? Dur bir bakalım... Şubat'ta çıkmış. Mayıs'ta çıkması gerekiyordu. Haziran'da çıkacak. Ne var bunda?

Zembla'nın çevirisi ve temizliği çok uzun sürüyor Hasan'ım. Eski baskı kitaplardan JML gönderiyor onları, tarayıp dijitale çeviriyorum. Malum onlara da Fransızca metinlisini gönderiyorum. Dolayısıyla iş en az üç dört kere elden geçiyor. O zaman da zaman akıp gidiyor parmaklarının arasından. Yetişemiyorum diyorum sana, anlasana... Üç ay iyidir.

Dylan Dog çok iyi gidiyor, üç ayrı seri ile bizi Dylan'a doyurdunuz. Dylan Dog açılımı devam edecek mi?

Açılım derken... Yeterince açılmadık mı? Basabileceğimiz başka DD serisi mi var yoksa? Aman Tanrım kaçırdık mı? Hanım koşşş... seninki yeni bir seri çıkarmış... Hangisi? Basarız basarız, sıkıntı yok...

Yeni seri çıktıkça onu da alırız, onu da basarız. Açılalım... daha çok açılalım. İyidir. Şimdilik her ay bir tane, aynen. Yeni seriler bulunursa 15 günde bire döneriz. Sıkıntı yok. Aynen... :)

Satılmaz, boşuna uğraşmasın denilen Kit Taylor düzenli olarak yayınlanıyor. Buradan Kit Taylor iyi satıyor diyebilir miyiz?

Hayır, kesinlikle diyemeyiz... Gidiyor, geliyor... Yavrum beni hiç yalnız bırakmıyor. Ben kolilere bindirip D&R'lara, Dostlar'a Remzi'lere gönderiyorum, o dayanamıyor, oradan atlıyor başka bir koliye, dönüp bana geri geliyor... Anlayacağın, git gellerle geçiyor ömrü. Ama beni pek de üzüyor.

İkinci soruna gelince... Pek de düzenli sayılmaz. Mayıs'ta yayınlamadım. Nedeni... Yok! Satılmaz diyenlere de, ne diyeyim... Olsun, ben seviyorum ve okuyorum. Çok da heyecanlı.

Geçen seneki röportajda Pecos Bill'in aralıklarla da olsa devam edeceğini yazmıştınız. Bu konuda fikriniz değişti mi?

Değişmedi... Bunu yukarıda daha detaylı verdim sanırım.

Yine geçen seneki röportajda Çekirdek 2 geliyor demiştiniz. Bu sene içinde yayınlanmasını bekleyebilir miyiz?

Geldi, geldi... Hakan Ayvalık'a kadar geldi. Getirdi sağ olsun geçen yaz sonu. Bu yaz çıkar. Çıtlatırız hep birlikte. Sıkıntı yok, aynen...

Lone Ranger'i yayınlayarak büyük bir sürpriz yaptınız. Forumda hep olumlu yorumlar aldı. Lone Ranger bu dört sayılık seriden sonra da devam edecek mi?

4. sayıyı bir yayımlayayım, sonrasına bakarız... 232 sayfa, şu an ne yapacağımı bilmiyorum. İkiye mi böleyim, 45 TL etiket mi koyayım? Bakacağız...

Geçen sene de sormuştum, gene soruyorum. EsseGesse Magazin 3 çıkacak mı?

Gönül o kadar çok şey istiyor ki... Şu Hoz'dan birkaç tane klonlasak 3 de çıkar 4 de... :) Sıkıntı yok. Aynen...

Frankofon veya Manga yayınlamayı düşünüyor musunuz?

Arkadaşlar en güzel iki tanesini yayınlıyor zaten... Bir de o akıma girip ortalığı fazla kirliletmemek gerek diye düşünüyorum. İleri de çok harika bir şey olursa o başka...

Son olarak eklemek/paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?

Ne ekleyeyim Hasan'ım... Ben sevdiğim işi yapıyorum. Sevdiğim kahramanları basıyorum. Gönül çok daha ucuza mal edip, okura sunmak isterdi ama olmuyor işte. Benimle kitaplarımı paylaşan herkese çok teşekkür ediyorum. Sizleri çok seviyorum...

ilk sayfadan başlayarak röportajda kullanılan fotoğraflar :

- kütük üzerine el yapımı seramik logo
- Başak, Şirin İnci ve Haşim Öz
- incircan 22 aylık bir labrador
- igorcan 80 santimlik bir iguana
- Hozcomics 1
- Hozcomics 2
- Başak ve Haşim Öz,İnci daha dünyayla tanışmadan

Mehmet Haşim ÖZ
HDG Basın Yayın Dağıtım Ltd. Şti
VEHBI BEY MAHALLESİ, BARBAROS Cad.
ÇIKMAZ SOKAK NO: 3 AYVALIK / BALIKESİR
Tel: 0 266 312 79 21
GSM: 0 542 252 61 35
Fax: 0 266 312 79 21
bilgi@hdg.com.tr
hozcomics ve binkunduz.com birer hdg markasıdır

ÖYKÜ

MUCİZEDEN ÖTE

MUSTAFA MEN

Bir uzay gemisindeydi. Gemide ne yapay yer çekimi sistemi ne de oksijen üreten makineler vardı. Hava boşluğunda ağır hareketleriyle denizde yüzer gibiydi. Ama giysileri bu düşüncüyü boşa çıkarıyordu. Üstünde insanoğlunun uzay deneyiminin ilk zamanlarından kalma bir astronot giysisi vardı.

Geminin içi devasa makineler, kablolar ve içlerinde toprak örneklerinin bulunduğu kaplarla doluydu. Önündeki geniş ekranda, iniş koordinatlarının altında yazanlara göre Dünya'ya iniş yaklaşık bir dünya saati sonra gerçekleşecekti.

Yüzünde gevrek bir gülümseme belirdi. Çünkü Ay'dan Dünya'ya dönüşünde kavuşacağı bir memleketi, kucaklaşacağı bir ailesi vardı; kuş civıltıları ve doğanın tazeliği eşliğinde boşluktaki günlerinin acısını çıkaracaktı...

Kederle uyandı. Rüyasında gördüğü kendini kıskandı içten içe. Ömrünün sonuna kadar kalmak zorunda olduğu koloniye, yaşamak için yutmak zorunda olduğu yemek haplarına baktı. Hiçbirinin ne tadı vardı, ne tuzu... Dönüp baktı ardına. Dönüp gidebileceği bir dünyası yoktu.

**“Sessiz, sözsüz” ama
derdini anlatan
bir çizgi roman:**

CAVEMAN

“Caveman” (Mağara Adamı) adını aldı. Özkan, bu arada gazete, dergi, reklam şirketleri, çocuk kitapları vb. için çalışmalarını sürdürüyordu.

1989 yılında Türkiye’de yapabileceği her şeyi yaptığının inanıp Amerika’ya gittiğinde 26 yaşındaydı ve yabancı dil bilmiyordu. Bu durum başlarda sorun yaratsa da bu sektörde kalıcı olmak istiyordu. Farklı kulvarlardaki birkaç firma için çizimler yaparken, çizgi romanla da bağıni koparmamıştı: “World War 3”deki çalışmasının ardından 1993’te ünlü çizgi roman dergisi, “Heavy Metal”de ilk çizgi romanı yayımlandı. Bu bir “Caveman” öyküsüydü. Devamı da gelecekti.

İnsanoğlu her ne kadar dünya yalnız kendininmiş gibi yaşasa ve kendini diğer canlılardan üstün görse de varoluşunun ilk zamanlarından beri içgüdüleriyle hareket eder. Mutlu olduğunda güler, üzüldüğünde ağlar, bilmediğinde korkar, istediği olmadığında sinirlenir. Bu; geçmişin, şimdinin ve -büyük olasılıkla- geleceğin kuralıdır. Ne zamanın ne de yerin önemi vardır. Teknoloji çağ atlayacak, uzayda koloniler kurulacak, robotlar gündelik hayatın parçası olacak, ama yine de insan değişmeyecektir.

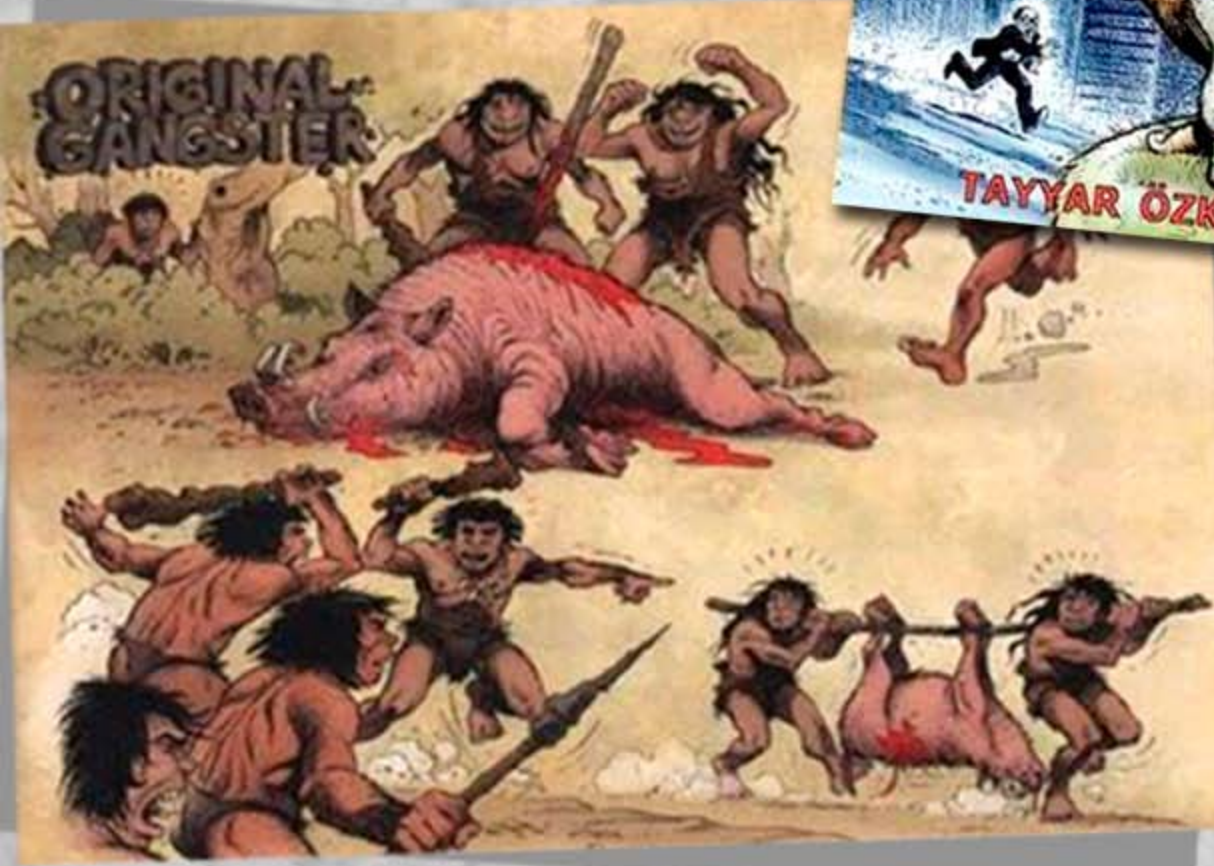
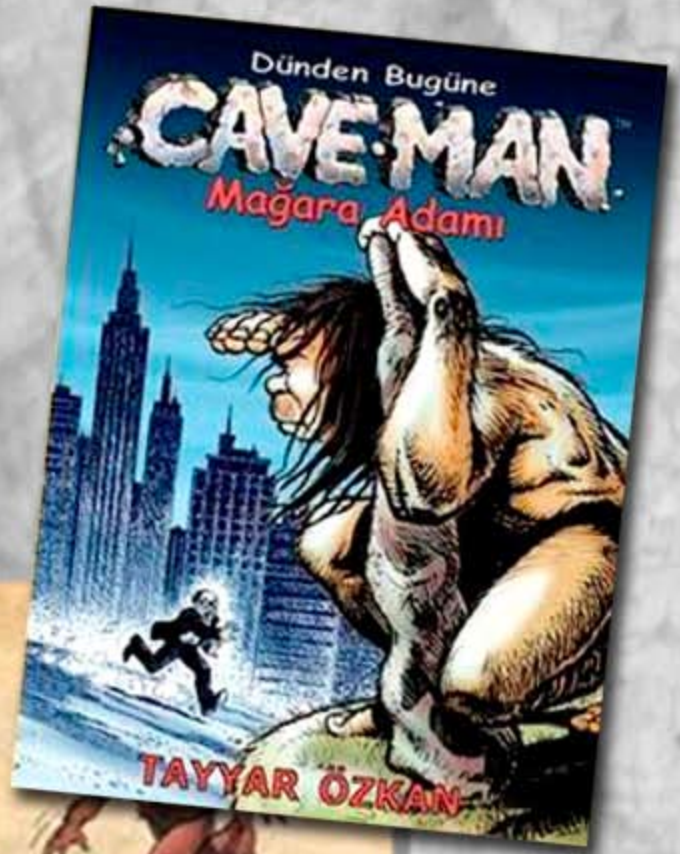
1962 doğumlu Tayyar Özkan, Gazi Üniversitesi Resim Bölümü’ndeki bitirme tezi olan, “Evrime Teorisi”ni çizerken aklına gelen bir fikri üniversiteden hemen sonra uygulamaya koydu. Aslında insanoğlunun, “evrime uğramadığını, bu yüzden asırlar önce mağarada yaşayan biriyle günümüz insanı arasında fark olmadığını” anlatan bir çizgi roman çalışması yapacaktı. Kendine, yerel ve ulusal birkaç mecrada yer bulan bu çalışma iyice dallanıp budaklanıp,

MUSTAFA MEN

Özkan, ilerleyen yıllarda kendisini çok yoğun bir çalışma temposuna sokacak olan, "La Pacifica" başta olmak üzere birçok çizgi romanın çizim ve çinilemesine imza attı.

Bunlar devam ederken, "Caveman" yalnız dergilerde kalsın istemiyordu. Maceralar albümlerde toplandı. ABD'de çıkan kitaplarını İspanya, Hollanda ve nihayet Türkiye'dekiler izledi. Caveman, ayrıca, yakın zamanda Çin'de yayımlanan günlük gazete, "Guangzhou Daily"de de boy göstermeye başladı.

Caveman'in şöhretinin sırrı neydi peki? Bu sorunun yanıtı yaratıcısına göre, "evrenseli ele almasında ve çizimindeki özende" gizli. Bu tespite katılmakla birlikte, söz konusu nedenlere –önyargısız okuyan- kişiyi düşünmeye ve kendisine sorular sormaya itmesini de ekleyebiliriz.

128 sayfalık bu kitap ülkemizde ve dünyadaki ilk renkli **Caveman** albümü olma özelliği taşıyor. Şık baskısı, hoş çizimleri ve farklı konseptiyle de her çizgi romanseverin kitaplığında bulunması gereken nadide bir çalışma...

Ümit Kireççi

Bir Elmanın İki Yarısı: The Raid Redemption (Baskın) ve Dredd

Çeşitli sanat dallarında herhangi bir mekana sıkışmış insanların heyecan ve gerilim dolu öykülerini okumaya veya izlemeye alışmışızdır artık. Görünen o ki dramatik etkiyi arttırmakta kısıtlı mekân son derece önemli bir unsur olarak karşımıza çıkıyor ve hatta tek başına bir eserin bütün gerilimini ayakta tutabiliyor.

Gün geliyor bir çizgi romanda boyut değiştiren kahramanlar boyuttaki yeni koşullar içinde mücadele vermek zorunda kalıyor, gün geliyor doğanın

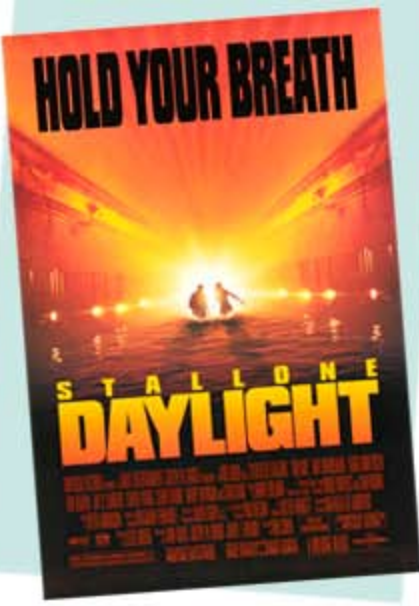
kucağında sıkışıp kalan insanlar çölle, denizle, dağla, buzla mücadele ediyor, gün geliyor insanlar kendi inşa ettikleri binalarda mahsur kalıyor, hayatta kalmanın yollarını arıyorlar.

Belki de bu mekânda kısıtlı kalmışlığın gerilimini en iyi duyumsadığım sinema filminin Aliens (1986) olduğunu söylemem yanlış olmaz. Hatta dört devam filminin de mekânla doğru orantılı bir tehlikeyi barındırdığını söylemem gerekir. Uzun gemisi, bir gezegendeki yerleşke, yer altındaki cezaevi kolonisi ve dev uzay gemisi... Her birinde kapalı kalan kahraman tehlikeye karşı mücadele ederken farklı koşulları kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır.

ALIENS
1986

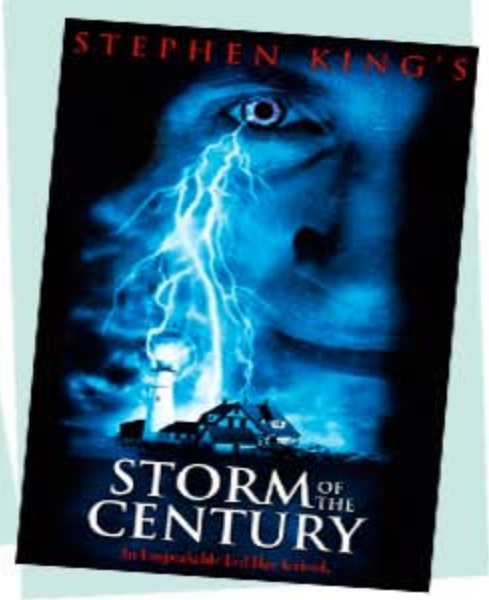

Günişığı (Daylight, 1996)

Sis (The Mist, 2007)

Yüzyılın Fırtınası (Storm of The Century, 1999)

En büyük hayal kırıklığı yaşadığım bir sinema filmi ise *Sylvester Stallone*'nin tarihli *Günişığı (Daylight, 1996)* filmiydi. Patlamalarla iki ucu tıkanan nehir altı tüneline su dolmaktadır ve insanların kurtulması gerekiyordur. Son derece sıradan bir şablonla kurtulurlar.

Bununla birlikte usta yazar *Stephen King*'in yarattığı klostrufobik mekânları unutmamak gerekir. *Sis (The Mist, 2007)* ve türevlerindeki marketler, *Yüzyılın Fırtınası (Storm of The Century, 1999)* filmindeki ada son derece kısıtlayıcı mekânlardır. İnsanlar bir türlü kaçıp kurtulamazlar o mekânlardan. Kaldı ki bazen bu mekân koca bir kasaba da olabilmektedir. Tabii fiziki ortamları geçtim, *Elm Sokağı Kabusu (A Nightmare On Elm Street, 1984)*'ndaki gibi bu kısıtlayıcı mekânlar kaçılmaz rüyalar alemi de olabilmektedir.

Elm Sokağı Kabusu
(A Nightmare On Elm Street, 1984)

Örnekler artar, artabilir. Benim ise üzerinde durmak ve benzerliklerini sıralamak istediğim iki film var: *The Raid Redemption (2011)* ve *Dredd (2012)*.

Tarihlerden de anlaşılacağı üzere her iki film arasında bir yıl var gibi görünüyor. Ancak çekime ilk kim başladı ve hangisi dünyada ilk olarak görücüye çıktı orası biraz karışık. Kaynaklara baktığımızda ise her iki filmin de yaklaşık aynı tarihlerde beyaz perdede yer aldığını söyleyebiliriz.

The Raid Redemption, Endonezya yapımı bir film. Filmin yazarı ve yönetmeni *Gareth Evans*, başrol oyuncusu ise dövüş sanatları şampiyonu, oyuncu *Iko Uwais*.

Dredd ise, İngiliz – Güney Afrika ortak yapımı bir film.

Yönetmen *Pete Travis*, yazarı ve yapımcısı *Alex Garland*. Başrol oyuncularını da *Karl Urban (Dredd)*, *Olivia Thirlby (Anderson)*, *Wood Harris (Tutuklu)*, *Lena Headey (Mama; ki biz kendisini Game Of Thrones'dan Kraliçe olarak tanıyoruz)*. Bu film bilindiği üzere 5 Mart 1977 yılında okullarıyla tanışmış olan *John Wagner - Carlos Ezquerra* ikilisi yaratısı olan *Judge Dredd* karakterinden uyarlanmıştır.

Benzerlikler ve farklılıklar

Bu iki filmin konusu aynı desem doğru olur: Bir uyuşturucu kartelinin apartmandaki üssüne baskın!

Yalnız altını çizmem gerekirse bu iki sinema filminde yer alan diğer benzerlikler; final hariç, tümüyle aynıyken türsel farklılıklar sebebiyle birbirine hiç benzemeyen filmler izlediğimizi düşünebiliriz de. Örneğin *The Raid Redemption (Baskın)* bir apartmanda geçerken *Dredd* gökdelende geçmektedir ve her ikisi arasında türden doğan son derece ciddi farklı koşullarla çözüm yolları çıkmaktadır karşımıza.

Evet, konular aynıdır. Her iki filmde de şu ya da bu sebepten dolayı bir uyuşturucu karteline baskın yapılması gerekmektedir. Birinde bunu vurucu tim gerçekleştirirken diğerinde *Dredd* ve çaylak *Anderson* yalnızdırlar.

Her iki filmin girişinde psikopat uyuşturucu baronları kendilerine yanlış yapan çete elemanlarını acımasızca cezalandırır, öldürürler.

Her iki filmde de tüm mekânı kameralarla gözleyen ve istediği gibi önlem alabilen bir uyuşturucu baronu vardır. Birinde bu erkekken, diğerinde kadındır.

Her iki filmde de kahramanların elinden yürekleri sızlatan ölümler gerçekleşir. Binaya girdikten sonra tutuklama gerçekleşir. Tutuklunun binadan ayrılmasını istemeyen baron binaya giriş çıkışı engeller. *Baskın*'da dışarıdan açılan uzun namlulu silah ateşi bu işi görürken aynı işi *Dredd*'de kapı ve pencerelerin nükleer saldırıya karşı korunmak üzere kapatılması için kullanılan metal perdeler görür. Her iki filmde de kahramanlar içeride kısıtlı kalırlar, polis merkezleriyle iletişimleri kesilir.

Her iki filmde de bir uyuşturucu üretim ve satış merkezine baskın verilir. Mafya baronu mekânda yaşamakta olanlara duyuru yaparak kahramanların yok edilmesi emrini verirler. Mekânın özellikle erkek sakinleri silaha sarılarak gruplar halinde kahramanların peşine düşerler.

Katlar arasında kovalamaca başlar. Onlarca insan ölür.

Bazı kat malikleri hastaları veya hamile eşleri olduğundan sıkıştıkları durumdan kurtulmanın çarelerini aramaktadır. Bazıları kahramanlara yardımcı olur.

Her iki filmde de kahramanların yanındakiler zor durumlara düşerler.

Her ikisinde de başkahraman onları kurtarır.

Bu arada satılmış polisler - yargıçlar vardır ve kahramanlara tuzaklar kurarlar. Ancak kahramanlar bu kişilerin tuzağına düşmez, onları bertaraf eder kurtulurlar.

Finalde uyuşturucu baronları alt edilirler. Kahramanlar kazanır. Birinde çaylak yargıç sınavı geçer, diğerinde kahraman kardeşiyle barışır. Ölen ölür, kalan sağlar onlarıdır.

Toplamda *The Raid Redemption*, 101; *Dredd*, 95 dakikalık sürelerini işte bu içerik ve kurguyla tamamlarlar. Böylece bizler farklı pişen aynı yemeği iki farklı lezzette yemiş gibi oluruz, keyif alırız.

Sonuç

Eminim, "bir binada mahsur kalan kanun adamları ve mücadeleleri de çok yaygın ne olmuş yani" diyen çıkacaktır haklı olarak. Sözelimi korku türündeki *Rec (2007)* filmi tam da bu yapının kullanıldığı 2007-2012 yılına yayılmış toplam üç devam filmine sahip. Ancak *Rec* de, diğer benzer filmler de bahsettiğim ikisinin neredeyse birebir olan şablonundan uzaktır. Ve tabii tarihleri de bu derece tutmamaktadır.

Ben, bu iki benzer filmin neredeyse aynı konuyu türlerine bağlı olarak farklı iki mekân ve koşul içinde ele alışlarını gözlemlemekten büyük keyif aldım. Hani, kim kimden almıştır, kim kimden yürütmüştür gibi basit arayışların peşine takılacak değilim. Beni ilgilendiren daha çok bilimkurgu ve gerçek düzlemde bu basit konunun çözüme ulaşım safhalarıdır.

Birinde izleyiciye sıkı uzak doğu dövüş sahneleri sunulurken diğerinde üst düzey teknolojik silahların etkileri efektlerle güçlendirilerek sunuluyor. Bence çözüme giden yolda adım adım aynı şablonun kullanımını analiz etmek ve karşılaştırma yapmak isteyeceklere son derece keyifli olanaklar tanınıyor.

KÖSELEDEDEN KABBALA

UMUT TAYDAŞ

"Escher'i alması bana çok dokundu Henry, Escher'i nasıl alır?" Tony bunu söylerken yaklaşık beş dakikadır kafa derisini delmek istercesine, bilinçsizce kaşındığı kafasından alnına doğru kan süzölmeye başladı. Hemen yandaki sehpanın üzerinde duran ıslak mendillerden bir tane alıp kanı sildim ve "Kafan kaniyor Tony" dedim, "kafanı bu şekilde oymayı bırakmalısın yoksa hastaneye gitmemiz gerekecek." Elini tuttum ve kafasından alıp dizinin üstüne koydum. Parmaklarının ucuna kan bulaşmıştı, bir mendil daha alıp parmaklarını silmesi için ona verdim. Tekrar yerime oturduğumda karşımda çıldırmaya doğru sürüklenmek için derinlerden gelen bir isteği umutsuzca çöktüğünden, ayakta durma gücünü yitirdiğinden, vücudunun kontrolünü bile kaybettiğinden, haliyle bunu yapacak enerjisi olmadığından dolayı başaramayan ve çıldıramadığı için her an biraz daha öfkeyle dolan; muhakeme yetisi doğru çalışmadığından ara sıra kendi kendine fragmanlar halinde ve bitmeyen yarım yamalak cümlelerle konuşan bu adamı tekrar nasıl hayata döndürülebileceğime dair olasılıkları düşünmekten başka bir şey yapamaz haldeydim. İstemesem, kendimi buna hiç zorlamasam da onunla canımı oldukça

acıtan bir biçimde empati yapıyordum, eminim buna beni o zorluyordu.

“Senin birine ihtiyacın var Tony, profesyonel birine...”

“Profesyonel... Profesyonel yardım... Sence onlar profesyonel bir yardımla mı yaptılar bu işi Henry? Bu tamamen bana hiç çaktırmadan bir hayatı başka bir hayata transfer etmek için hazırlanmış psikopatça bir plan... Profesyonel değil hayır ama yardım aldılar. Herkesten... herkes biliyordu ama kimse bana bir şey söylemedi. Çünkü beni kimse sevmez Henry, sevemezler... çünkü mücadele ederler benimle, yenilmişlerdir baştan. Doğa karar vermiş buna. Kendilerini keşfedip hayatlarını yeşertmektense dış dünyayı umursamayışından gelen rahatlığı gözlerinin gördüğü, bende aslında pek de varolmayan o cevval yansımali özgüvene yorarlar... Sally'nin annesinin bile her şeyden haberi olduğunu biliyor muydun? Annesi, kardeşi, yüzüme gülen ve Sally'nin gidişinin beni düşüreceği hali, bu planın gerçekleşmesinde üstlendikleri paydan dolayı gururla hayal eden tüm bu insanlar Henry... Güvenmekten bahsedirdi bana. Ben ona çok güvendim Henry ve bir daha asla, hiçbir kadına, asla güvenmeyeceğim. Lanet olası şeytanlar! Bana içecek bir şeyler verebilir misin? Nefes alamıyorum.”

Öküz gibi cüssesiyle her zaman yıkılmaz bir duvar olarak gördüğüm Tony'nin pazarda kaybolmuş bir çocuk gibi çaresiz ve korkmuş bu haline dayanamıyordum. “Peki ya ayakkabılar?” diye sordum, “Bir kadın ayakkabılarını asla geride bırakmaz.”

Tony sonunda bir sigara yaktı. Tam karşısında oturmama rağmen ciğerlerinden gelen hırıltıları duyabiliyordum. Uzun esler vererek ve derin nefesler alarak konuşuyordu. Elinde sigara yokken onu dinlemek çok daha zordu. Sigara elindeyken hiç değilse onu boşlukları doldurmak için kullanıyor ve sanki sigara içerken daha akıcı konuşuyordu. Kendisi almasa zaten bir sigara içmesini ben isteyecektim.

“Ayakkabı konusu bu planın gerçekten müthiş bir bölümüydü Henry. Düşünsene, sevdiği ayakkabılarını almak için ayrıca bir sistem hazırlamış. Ayakkabılarını düşünüyor Henry, ayakkabılarını, bluzlarını, donlarını... Ayakkabı transferi yaklaşık bir buçuk ay önce başladı. Evdeki ayakkabıların eksildiğini fark ettiğimde onları temizlikçiye verdiğini söyledi. Hepsi birden gitmedi, parça parça, azar azar... Daha sonra birden evdeki ayakkabıların bir hayli azaldığını fark ettim ama tam o sırada kardeşinden ona onlarca çift ayakkabı geldi. Eski ayakkabılarıymış güya. O ayakkabıları giymezdi Henry, biliyorum; onun zevkiyle uzaktan yakından alakası yoktu bu gelenlerin, fakat boşluğu doldursunlar diye, o zamana kadar üst üste duran ve dolaptan taşan ayakkabıların yanına özenle yerleştirilmişlerdi. Kitaplıktan taşan, sıkışmışlıktan arasına bir saç teli bile sokamayacağı kitaplar aradan eksilenlerden sonra hayli rahatlamışlar, orada olmayan, muhtemelen yine Allie'nin getirdiği kitaplar kitaplığa dolmuştu.” O bir yandan soluyarak ve her şeyi çözmüş gibi kendi zekâsına hayranlıkla ama öte yandan zekâsının Sally tarafından alt edilmişliğiyle de yenik bunları anlatırken ben ikimize de birer bardak viski hazırladım.

“Buz ister misin Tony?” diye sordum. Birkaç yudum içse belki düşünmeye biraz ara verirdi. “Fark etmez.” diye hızlıca geçiştirip anlatmaya devam etti.

“Giysi dolabından taşan elbiseleri de parça parça taşıdığını biliyor musun Henry? Şu anda evde sadece hiçbir zaman giymediği, üzerine olmayan elbiseler var. Kalabalık etsinler diye onları raflara gelişigüzel doldurmuş. Her şeyi o kadar özenle transfer etti ve bahaneleri o kadar mantıklıydı ki sevdiğim kadının böyle bir şey yapıyor olabileceğini düşündüğümden dolayı günlerce kendime kızıp durdum. Neredeyse tanrıya dua edecektim Henry; bu kadar saf, beni bu kadar seven karımın böyle bir şey yapabileceğini düşündüğümden dolayı delirmemi engellemesi için tanrıya dua edecektim. Bir terapistten randevu almaya bile çalıştım. Çünkü hem o hem de arkadaşı sürekli profesyonel yardım almamı söylüyorlardı. Siktiğimin doktorundan randevu alıp beni delirtmesine müsaade edecektim.”

Sinirle yerinden kalkıp pencerenin yanına gitti. Hızla nefes alıyordu, içindeki bir şeyleri dışarı atmak ister gibi, süratle. “Ona yardım edenleri bir bir öldüreceğim!” diye bağırdı. “Bunu hak

ediyorlar. Hep birlikte... Ben gerçekten ve gerçekten kötü bir şey yapmamışken hep birlikte beni alt etmeye çalıştılar. Bunları yanlarına bırakmayacağım Henry! Hepsinin sevdiklerini alacağım yanlarından, onları hayatta bırakacağım ama sevdiklerini alacağım."

Bu tiradı sanki bir romandan hatırlıyordum. Kaynağı referans verecek kadar aklında tutmasa ve kime ait olduğunu bilmesede de bir yerlerde okuduğu cümleleri sanki o anda bizzat söylüyormuş gibi bire bir tekrar ediyordu. Belki de Sally onu bunun için terk ediyordu. Bence bu bile yeterdi aslında. Kaynağı söylememek... "O senin cehaletin!" diye seslendi bana. Bakakaldım. Neye dair konuştuğunu anlamamıştım. "Ne benim cehaletim?" diye sordum. Akvaryumun başında balıkları yemlerken bağırarak, "Bu cümle BorisVian'ın Mezarlarınıza Tüküreceğim'inde geçer. Bunu bilmemen senin cehaletin. Her şeyi açıklayan, tam da sizin istediğinizi size veren bir insan olamam Henry."

Bu tartışmanın odağı olmak istemiyordum, dizginlerinden kurtulmuş öfkesini bana yöneltiyordu. "Benim hatam..." diyerek özür diledim, "Benim cehaletim Henry, tamam" dedim. "Ama ben onu düşünmüyordum. O giysileri sen görmeden nasıl çıkardılar peki, onu merak ediyorum." Can sıkıcı bir of çekişten sonra gelip az önceki yerine oturdu tekrar. "Sana sadece bir partiyi anlatacağım Henry ve bunun adil olup olmadığına sen karar vereceksin..." "Seni dinliyorum Tony." dedim.

"Bazılarını kargoyla gönderdi ama bir keresinde şunu yaptı bana: İşten erken dönmüştü ve ben de erken çıkmıştım. İkisinin de evde olduklarını biliyordum. Ben eve varır varmaz beni kapıda karşıladı ve dışarı çıkmak istedi. Normalde işten dönüp eve attıktan sonra onu dışarı çıkarmanın mümkünü yoktur. İçeri girmeme bir şekilde fırsat vermedi ve çıktık. Ardından Allie, ben gelmeden önce birlikte valize doldurdukları eşyaları alıp evden ayrıldı."

"Bundan nasıl bu kadar emin oluyorsun Tony?" diye sordum, "Anlattıkların biraz hayal gücünün ürünü gibi geliyor bana. Kurup duruyorsun..."

"Hayır! Hiç de öyle değil." dedi. "Evin karşısındaki kuruyemişiçiye fotoğraf makinesini verdim ve biraz da para. Allie, eşyalarla birlikte evden çıkarken fotoğrafını çekmesini istedim. Bak işte burada..." Çıktısını aldığı fotoğrafı cüzdanından çıkarttı ve bana gösterdi. "Böyle işte Henry, bana bunu yaptılar."

"Sally'nin bunu yapabileceğini aklım almıyor." dedim, "Seni o kadar seviyordu ki..."

"O böyle planlar yapmayı çok sever Henry." diye cevap verdi, "Yıllarca benimle buluşmak, Northwest'teki evde birlikte sabahlamak için yaptığı planlar gibi işte... O zaman da acayip kurgular yapıyor, bin bir yalan söylüyor ve böyle fırsatlar yaratıyordu işte. Ben sadece o gündeyken o on gün sonra hangi saatte ne yapacağını biliyordu. Fakat bu plan çok garip, neredeyse aylarca düşünmüş bunu Henry. Dahası tek başına değil... Ama hepsini öldüreceğim, sevdiklerini alacağım ellerinden..."

"Yaşarlar." dedim, "O yüzden saçmalama Tony yaşarlar; sevdiklerini kaybeder ve hayatlarına devam ederler. Hayat devam eder Tony, sana sadece vicdanınla boğuşmak kalır veya belki de hapiste çürürsün."

Halen yarısı dolu olan viski bardağını fırlattı, "Tatilden döneceğiz, birkaç gün daha idare edeceğiz, belki birkaç hafta. O sırada kalan tüm ufak tefek işlerini halledecek ve sonra her şey tamam Henry, bütün plan hazır. Gidip birlikte yeni bir hayata başlayacaklar."

"Belki de bir kaçamaktır Tony, sadece sıkılmış ve bunalmıştır ve bir kaçamak yapmak istiyordur kim bilir? Belki biraz uzaklaşmak... Sen demiyor muydun şu an kocaman memeleri olan 20'li yaşlarda bir sarışının yapacağı oral seks için tüm bozuk para koleksiyonumu tek seferde karşılıksız vermeye hazırım diye. Birlikte yaşamak kolay değil Tony, herkes daralıyor."

"Kaçamak diyorsun ha?"

"Evet, sadece bir kaçamak. Yıllar önce seninle yaptığı kaçamaklar gibi."

"İyi de tüm o kitaplar, elbiseler, eksilenin yerine yenisini koymalar?.. Onlar yeni bir hayata

başlayacaklar Tony bunu görmüyor musun? İkisi de eskilerini, işe yaramayan çöplerini bizim eve doldurup, yeni hayatlarında devam etmek istedikleri eşyaları birer birer, geniş zamanda seçerek planlarını uyguluyorlar. Beni çöplerin içinde, artıkların içinde, posa gibi dışarı atıyorlar.”

“Peki, ne yapacaksın, buna karşı ne yapabilirsin ki?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” dedi kafasını tekrardan kaşıyarak. Kafa derisini yaran tırnaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyor, o sinsi acıyı sanki kendi kafamda hissediyordum. Kaşlarını düzelterek konuşmaya devam etti. “Gizlice, bana tek kelime söylemeden, intikam alır gibi bunu yapmaları garip değil mi sence Henry? Beni olabildiğince zor durumda bırakmak için değil mi bu? Söylesene Henry, ben kötü biri miyim? Anlatsa anlamaz mıyım? Gideceğim dese, gitme mi derim? Onun hep rahatını düşündüm, her konuda. Sally benim hayatımdır Henry sen de biliyorsun, gitmek istese mutlu olsun diye ben ne kadar acı çeksem de onu desteklerim yine ama söylemedi, gizlice yapmayı tercih etti her şeyi...”

“Belki onun için de zordur, tüm bu süreci acısız atlat diye uğraşıyordur, olamaz mı? Kararını vermiş artık ne yapacaksın Tony, gideni durduramazsın.”

“Yapacak bir şeyim yok Henry, inan hiçbir şeyim yok. Çünkü Escher’i de almış.”

Artık izmaritini içmeye başladığı sigarasını gıkı çıkmadan elinde söndürdü. Sonra yanı başında oturan Ofelya’yı okşamaya başladı, sarıldı ona, göbeğini sevdi. Yüzünü ellerinin içine alıp kafasını kafasına yasladı ve öylece durdular bir müddet. Sonra öptü onu, tekrar sarıldı ve tekrar öptü, sarıldı ve tekrar öptü. Bırakamıyor gibiydi. Ofelya’da Sally’i görüyor gibiydi. Bense iki dakika sonra olacakları görüyor gibiydim. Korkunçtu fakat hiçbir şey yapacak halim yoktu. Yoktum. Bedenim yerindeydi ama ben kendimden biraz daha ötedeydim.

Yavaşça kalktı. Başıyla beni selamladı. Yine yavaş adımlarla köşeyi dönüp balkondaki pencereye doğru yaklaştı ve atladı. Asla kulağımdan gitmeyecek, birinin öldüğünü apaçık anlayabileceğiniz bir sesle fark ettim aşağı atladığını. Tony’nin intihar ettiğini Sally’e benim söylemem gerekecekti ve kaçış planımızı bu yüzden biraz daha erteleyecektik.

25.05.2012

SPACE ADVENTURE COBRA

ENGİN GÜL

Vakti zamanında ülkemizde SHOW TV'de yayınlanmış *Space Adventure Cobra*, bilgisayar ekranında çizgi roman üretimini başlatanlardan birisi olan **Buichi Terasawa**'nın *Cobra* isimli mangasından uyarlanmış 31 bölümlük bir anime dizisidir. 1982-83 yılları arasında yayınlanmıştır. Ayrıca 4 bölümlük *Psycho Gun*, 2 bölümlük *Time Drive* OVA'ları ile 2009-2011 yılları arasında yayınlanan 13 bölümlük bir animasyon serisi de vardır.

Kobra'nın Gizemli Geçmişi...

Eski bir korsan olan kahramanımız emekli olmaya karar verir. Yüzünü değiştiren, hafızasını sildiren *Cobra* sıradan bir işçi olarak yaşamına devam eder. Ta ki *Total Recall* filmindeki gibi rüyalarında bir macera yaşamak üzere gittiği bir tesiste eski anıları tekrar canlanana kadar. Ezeli düşmanları *Korsan Birliği* ve *Galaksi Devriyesi*'nin de deşifre olan *Cobra*'ya musallat olmaları ile eski yaşantısına geri dönmek zorunda kalır kahramanımız.

Ağızdan düşürmediği purosunu, pervasız karakteri, motosiklet tutkusu, kadın düşkünü tavırlarıyla iflah olmaz bir maço görünümündeki *Cobra* tam bir 80'li yıllar karakteridir aynı zamanda. Anime'nin dönemin kült bilim-kurgu filmlerinden ve de özellikle *Star Wars*'tan ve *Western* janrından etkilendiği aşikârdır. Envai çeşit uzaylı ırkının doldurduğu bar sahneleri, revü kızlarının, kucak dansçıların, dansözlerin raks edip-göbek attıkları barlar, kumarhaneler ve renkli-egzotik mekânlar eksik olmaz anime'de.

Bilim-kurgu ve fantastik öğelerin keyifli senaryolarla harmanlandığı bir *Space Western* klasiğidir *Cobra*. Normal bir insandan kat be kat güçlü, dayanıklı, bileği bükülmez bir silahşor ve hatta ölümsüz bir süper kahraman görünümündedir. Seriyi izlerken belki de sıkıntı yaratan tek şey de budur. Her daim onun galip geleceğini bilirsiniz ama bu izleme keyfinize engel olmaz yine de. Sol eli protez olan kahramanımız sıkıştığı zaman protezinin içerisine saklı muhteşem silahı *Psychogun*'ı kullanmaktan çekinmez. *Psychogun*'ın etkisiz kaldığı durumlarda ise bir klasik girer devreye: *Magnum Pyton*.

Maceralarının büyük bölümünde en büyük yardımcısı *seksi android Lady* vardır yanında. Zaman zaman eski dostlarıyla yolları çakışsa da seride *Cobra* ve *Lady* dışında öne çıkan bir karakter yoktur maalesef. *Cobra*'nın yanında olan, uğruna mücadele ettiği karakterlerin çoğu dramatik şekillerde ölür ve veda ederler seriye.

Uzayın derinliklerinden okyanus diplerine, kızgın çöl kumlarından kutupların buzlu vadilerine kadar renkli birçok mekânda geçer maceralar. Kahramanımız envai çeşit ulaşım aracını kullanır, binek hayvanına biner; bokstan, Amerikan güreşine, bir çeşit Amerikan futbolu ve beyzbol karışımı oyundan, kayak –kaykay kullanılan ekstrem spor dallarına kadar envai çeşit spor dalında maharetlerini sergilemekten çekinmez maceralarında...

Erotizm ve romantizm dozu hayli yüksektir serinin. Özellikle seksi, vamp kadın karakterler hemen her bölümde çıkarlar *Cobra*'nın karşısına ve çoğu "*kötü*" olan bu kadın karakterler ağır şekilde cezalandırılırlar. "*iyi*" kadın karakterlerden *Dominic* ile uzun bir flörtü vardır. *Android Lady* ile arasındaki ilişki ise farklı boyutlarda seyreder. Unutulmaz jenerik müziği, klasik, sıcak anime çizgileri ve efsanevi karakteri *Cobra* ile hafızalarımızdan kolay kolay çıkmayacak bir anime: ***Space Adventure Cobra..***

SAK LAM BAC

KADRI KEREM

Karanlık, korkunun anasıdır. Çocuğunun tohumunu yüreğinize eker, onu hayal gücünüzle sular, endişelerinizle büyütür; ta ki...

Ta ki dikenli bir sarmaşık olup yüreğinize dolanana dek.

O dikenler kalbinize batar, düşüncelerinizi zehirler, gerçekte hayal arasındaki duvarı yıkar.

Ancak karanlık aralanıp dünya görünür kılındığında dehşet yüklü kâbuslar eskisi gibi tutunamazlar gerçekliğe. İnanırcılıklarını kaybederler. Karanlığın içindeki hayaletler cismanileşir; kapıya asılmış bir cekete, odanın köşesine rastgele atılmış bir gömleğe dönüşürler.

Ancak bazen... Ender de olsa karanlığın içindeki, buruşuk bir gömlekten fazlası olabilir. Nadir de olsa, bazen o şey gerçekten de karanlığa ait olabilir.

Karanlığın habis krallığına.

Çocuk, karanlığın midesine indirdiği odasında, gözlerini yatağının karşısındaki giysi dolabına dikmişti, her ne kadar onu göremiyor olsa da. İçinde gömleklerinden, kot pantolonlarından, tişörtlerinden ve çoraplarından fazlası olduğunu biliyordu. Hiçbir gömlek ya da tişört, dolabın kapısını aralayıp size gözlerini dikemezdi. Ayrıca giysilerin dili de olmazdı, değil mi? Kimseye ismiyle seslenemezlerdi.

Dolabın içinde habis bir şey vardı. Eşyalardan da, bu dünyadaki diğer şeylerden de farklı bir varlık. Öcü adam falan değildi. Çocuk onun gerçek olmadığını bilecek kadar büyümüştü. O dev tahta kutunun içindeki her ne ise efsane ya da masallara ait değildi.

O şey her ne ise gerçekte, en az kendisi kadar.

Çocuk, ona Kral ismini takmıştı. Karanlığın Kral'ı.

Karanlıklar Ülkesi'nde hüküm sürdüğüne inandığı bu Kral'ın kızıl gözleri vardı. Tuhaf bir burnu ve suratının bir yanından diğer tarafına uzanan bir ağzı da. O ağzın içindeyse...

Sivri dişler vardı.

Ve o dişler, kara yüzü ve krallığının aksine inci gibi beyazlardı.

"Sıkıldım," dedi küçük kız, çatık kaşlarının altındaki yeşil boncuk taneleriyle ağabeyine bakarak. Ağabeyi gözlerini, insanları bilgisayarlardan önce esir almış olan kutudan ayırmadı. Ardi arkası kesilmez reklamlar bitince en sevdiği çizgi film başlayacaktı. İnsan ne kadar büyürse büyüsün Bugs Bunny'yi izlemekten vazgeçemiyordu. Bir tür alışkanlıktı bu. Ve bu alışkanlığı okul arkadaşları tarafından bilinmediği sürece sorun yok demektir.

"Puff! Sıkıldım! Sıkıldım! Sıkıldım!"

Ekrandaki reklam dışında değişen bir şey olmadı. Ağabeyi kıpırdamadı. Ya dalıp gitmişti ya da onu duymazdan geliyordu.

"Ellerimmm tombik tombik! Kirleninceeeee ne komik! Kirli eller..."

"Ne var? Ne istiyorsun?" diye bağırdı çocuk, bakışlarını kardeşine dikerek. -Ve bu tatlı yaratığın bu korkunç sesi nasıl çıkarabildiğini merak ederek.-

"Sıkıldım," diye tekrarladı küçük kız bu kez fısıldayarak, bağırarak şarkı söylemeyi kesip.

Çocuk başını çevirip televizyona bir göz attı. Ekrandaki kadın elinde tuttuğu deterjandan dünyadaki tüm dertlere son verecek büyümlü bir sıvı gibi bahsediyordu.

Reklamların biteceği yoktu anlaşılan. Ardi arkası kesilmez tren vagonları gibi birbiri ardına eklenmişlerdi. Son vagonu görebilmek için daha ne kadar beklemesi gerekiyordu Allah aşkına?

"Ne yapabilirim? Söyle hadi."

"Oyun oynayabiliriz," diye önerdi küçük kız hiç duraksamadan.

Bu, çocuğun o an yapmak istediği en son şeydi kuşkusuz.

"Ama istersen televizyon izlemeye devam edebilirsin," dedi kardeşi, ağabeyinin asık suratına bakarak.

"Ya, gerçekten mi?" dedi çocuk, bu cümlelerin ardından bir tehdidin geleceğini anlayarak.

"Evet. Ama o zaman anneler gelince..."

"Eeee, anneler gelince..."

"Sıkıntından patladığımı söyleyebilirim onlara. Ya da istersen... İstersen şarkı söylemeye devam edebilirim."

Kızlar, diye düşündü çocuk. Ah kızlar! On iki yaşındaydı ve şimdiden hepsinin içinde bir şeytan gizli olduğuna inanmaya başlamıştı. Bir melek kadar güzel ya da kardeşi kadar küçük ve sevimli olmaları bu gerçeği değiştirmiyordu.

"Off, tamam. Ama evcilik oynamam. Ya da bebeklerle ilgili herhangi bir şey. Anladın mı?" dedi yenilgiyi kabul eden bir ses tonuyla.

"Tamam. Bebek yok. Onlarla eskisi kadar oynamıyorum zaten. Ne oynayalım o zaman?"

Ve birden, çocuğun aklına harika bir fikir geldi. Sıkıntılı yüzü neşeye aydınlandı.

Bir taşla iki kuş vurmak, diye düşündü. Böyle bir anda kullanılacak en doğru deyimdi herhalde. Bir taşla iki kuş vurmak!

"Saklambaç," dedi çocuk. "Saklambaç oynamaya ne dersin?"

Çürük dişlerini göstererek gülümsedi küçük kız, başıyla ağabeyini evetleyerek.

Ve çocuk, beş yaşındaki kardeşine bakarken, bu küçük bal peteğinden daha fazla sevdiği -ya da seveceği- başka bir şey olamayacağını düşündü.

Ah, bir de bazı zamanlarda onu biraz olsun rahat bıraksaydı ne olurdu sanki.

Bir gıcırta sessizliği de, düşüncelerini de sona erdirdi. Çocuk kaskatı kesildi. Göğsünde kalp değil de bir davul vardı sanki. Korku, tokmağı eline almış gergin derisine var gücüyle vuruyordu.

Güm! Güm! Güm! Güm!

Gözlerini karanlığın yuttuğu dolaptan bir an olsun ayırmamıştı. Onu göremiyordu ama kapısının aralandığından emindi. Çok değil, belki birkaç santim.

Dolabı kafasında canlandırdı. Aralık kapısından dışarıya doğru dört uzun parmak uzanmıştı. Az sonra o garip parmaklara sahip el kapıyı daha da aralayacaktı.

Ta ki...

Ta ki ardına kadar açılana dek. Sonra Kral... O karanlıktan da kara yüzüyle belirecekti karşısında.

Ve yine adıyla seslenecekti ona. İnsanın adını, adını bilmediği bir varlıktan duyması... Tüpleri diken diken oldu.

Çocuk yorganın altındaki kolunu kaldırmaya çalıştı. Faydasızdı. Ya yorgan bir ton ağırlaşmıştı ya da... Uzuvarı onu dinlemeyi reddediyordu. Oysa gece lambası uzağında değildi. Yatağının sağındaki şifonyerin ucunda duruyordu. Elini bir uzatabilse, düğmesine bir basabilse, karanlığı bir öldürebilse...

Kapı yine gıcırdadı. Bu kez ses daha uzun sürdü. Kapı enikonu aralanmış olmalıydı.

Çocuk çığlık atmak için ağzını açtı, ama dudakları arasından çıkan tek şey nefesi oldu.

Kapı yine gıcırdadı.

Ve çocuk sessizce ağlamaya başladı. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından süzülüp yastığına aktı.

Ve kapı yine gıcırdadı.

"Sen saklanacaksın, ben bulacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Ama..." Cümlesini tükürüğünü yuttuktan sonra tamamlayabildi. "Bulunca gıdıklamak yok, oldu mu?" Elini küçük bir kavun büyüklüğündeki göbeğine götürdü. "Çok gülünce karnım acıyor."

Çocuk gülümsedi. "Sana ağabey sözü veriyorum," dedi ardından, eliyle o an aklına gelen bir işaret yaparak. "Tam elli saniyen var. Veeee başladı! Bir, iki, üç..."

Küçük kız, ağabeyinin gülümsemesine karşılık verdi, onun yaptığı hareketi minik parmaklarıyla beceriksizce taklit ederek. Ardından arkasını dönüp odadan dışarıya fırladı.

"Belki biraz gıdıklayabilirsin!" diye bağırdı, gözden kaybolmadan hemen önce.

"Seni bulunca orasına ben karar veririm artık. On, on bir..."

Oysa kardeşini ondan önce başka bir şey bulacaktı.

"Merhaba," dedi Kral, sırtarak.

Çocuk altına işedi.

"Beklediğim karşılama bu değildi," dedi karanlığın hükümdarı, bir süre sessiz kaldıktan sonra. Alay etmiyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Her geldiğimde altına işeyeceksen... Belki de yanlış kişiyle uğraşıyorum. İnan bana... bu... ilk ol..."

Çocuk, Kral'ın son sözlerini tam anlayamadı. -Tıpkı zifri karanlık olmasına rağmen, o habis

yüzü bütün ayrıntılarıyla nasıl görebildiğini anlayamadığı gibi.- Arasından kırgınlık dolu kelimelerin döküldüğü dudakları silikleşmeye başlamıştı çünkü. Bir an sonra, tıpkı tuhaf burnu gibi ortadan kayboldu. Onları kızıl gözleri izledi. Odasındaki televizyonun ışığı gibi soluklaşıp yok oldular.

Gitti. Gerçekten gitti, diye düşündü çocuk, boşa umutlandığını anlamadan hemen önce.

"Ama yanlış seçim olmadığından eminim," diye fısıldadı Kral kulağına.

Çocuk yerinden sıçradı. Umut, ayaküstü uğramış bir misafir gibi terk etti yüreğini. Kral'ın gittiği falan yoktu. Gözleri, tavandaki burnunun üstünde iki yakut gibi parılıyordu şimdi. Dişlerle bezeli ağzı ise kulağının bir karış ötesindeydi.

Ve çocuk nefesinin bayat kokusunu duyabiliyordu.

Tek bir reklam daha... Sadece bir tane daha olsaydı... O gün yaşanacak korkunç olay yine de yaşanır mıydı? Cevap evet de olabilirdi, hayır da. Bunu kimse bilemezdi.

Ama insanlar kötü olaylardan önceki küçük ayrıntılara önem verirler hep.

O kedi orada olmasaydı...

Sadece bir puancık daha...

Üç saniye ile...

Oysa çok da mantıklı bir iş değildir bu. Yaşanması gereken bir şey varsa kaçış yoktur. Başımıza çorap örmek için pusuya yatmış bekleyen bir ayrıntı her zaman vardır.

Bu yüzden baştaki soruya verilebilecek en mantıklı cevap aslında şudur:

Eğer bir çocuk canından çok sevdiği kardeşini kaybedecekse tek bir reklam bunu asla engelleyemez. Kural açıktır:

Yaşanması gereken yaşanır.

"Kırk sekiz... Kırk dokuz... Elli. Şimdi seni bulmaya geliyorum! Umarım iyi gizlenmişsinizdir," dedi, yerinde oturmayı sürdürdüğü halde.

İşte küçük canavarı bir süre için de olsa başından savmayı başarmıştı. Muhtemelen ağabeyinin, televizyon karşısında oturduğu için değil de iyi saklandığı için onu bulamadığını düşünecekti. Ve sıkılana kadar da ortaya çıkmayacaktı. Çocuk bu sürenin on dakikayı geçmeyeceğini düşündü. Yine de hiç yoktan iyiydi, değil mi?

"Seni bulamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Cevap gelmedi, doğal olarak.

Çocuk televizyonun sesini sonuna kadar kısıp bir tıkırtı ya da kıkırdama duymayı bekledi.

Çıt çıkmıyordu.

Yeni piyasaya sürülen mor renkli bir içecek reklamı başladığı sırada kafasını çevirip ardındaki hole baktı.

Ölüm sessizliği...

Tüyleri ürperdi. Sanki zaman durmuştu. Karanlık, holdeki eşyaları zamanla birlikte yemişti. Ve kardeşi o karanlığın içinde bir yerdeydi o an. Bir ses, yerinden kalkıp bir an önce kardeşini bulmasını söyledi. Geç olmadan.

Kalksana be! Kalkıp bulsana onu!

Çocuk hala elinde tuttuğu kumandanın ses tuşuna bastı. Ekrandaki insanlar yeniden konuşmaya başladılar. Sanki ev tekrar güvenli hale gelmişti.

"İki yüz ml fiyatına üç yüz otuz ml! Üstelik her kapakta ayrı bir..."

Gerçekteki sesler kafasının içindekileri bastırdı. Yine de kalkıp kardeşini bulsa iyi olacaktı.

Saklanayım derken düşüp bir yerini incitebilirdi belki.

Ama tam kendi kendine söylenerek kalkmaya hazırlandığında reklamlar en sevdiği çizgi filmle arasından çekildi. Ve ekranda beliren Bugs Bunny, kafasındaki endişe bulutlarını güçlü bir rüzgâr

gibi dağıttı.

Ah, bir reklam daha olsaydı belki de...

Kral'ın tavanda duran cehennem alevi gözleri, onların dört parmak altındaki garip yapılı burnu ve çocuğun yanı başındaki ağzı yeniden silikleşerek yok oldu. Bir an sonra ise tekrar dolabın içinde, bir yüz oluşturacak şekilde belirtiler. Akıl almaz bir numarayla seyircileri kendisine hayran bırakmış bir sihirbaz gibi sırttı Kral, dış macunu reklamlarındakilerden bile beyaz görünen dişlerini sergileyerek.

"Gitme vakti ufaklık. Zamanı geldi."

"Lütfen beni yeme," diye fısıldadı çocuk, üç kelimenin kendi dudakları arasından çıktığına inanamayarak. Bu ses gerçekten de kendisine mi aitti?

Bir ilk daha yaşandı ve Kral kahkaha attı.

"Yemek mi?" diye sordu neşeli bir ses tonuyla.

"Seni yemeyeceğim ufaklık. Bundan emin olabilirsin." Karanlığın içinden çıkan uzun parmaklarıyla çocuğa tanıdık gelen bir işaret yaptı.

"Sana Kral sözü veriyorum."

Çok değil, on bir gün önce, o da buna benzer bir söz vermişti, değil mi? Ve oyuna katılıp kardeşini bulsaydı verdiği sözü tutacak mıydı? *Sözler tutulmamak içindir oğlum*, demişti babası bir keresinde.

"Ya... kar... kardeşim? Onu... onu yedin mi?" dedi yaşlar yeniden gözlerinden süzülüp az önce izledikleri yolda ilerlerken.

"Henüz değil. Ama sana bu konuda söz veremem. O kadar tatlı ki bazen onu ısırılmamak için zor tutuyorum kendimi." Sırtışı enikonu yayıldı.

Çocuk espri yapmış olmasını diledi, hem de tüm kalbiyle.

Bugs Bunny bitip de tekrar dünyaya döndüğünde ilk işi saate bakmak oldu. Kardeşi saklanalı gerçekten de otuz beş dakika mı olmuştu? Yarım saat kadar önce dağılan kara bulutlar yeniden toplandı başında ve endişe yağmuru başladı. Televizyonu kapatıp ayağa fırladı.

"Haydi, çık artık seni bulamıyorum!"

Çıt çıkmadı.

"İyi gizlenmişsin. Her neredeyse çık hadi, sıra bende."

Ölüm sessizliği...

Çocuk hole doğru seğirtti, annesi onu kafasının içinden azarlarken. Işığa basıp karanlığı öldürünce eşyalar yeniden görünür kılındı. Kardeşi ayakkabılıkla duvar arasındaki dar aralıkta yoktu, paltıyla şişmanlamış ahşap askılığın arkasında da. Mutfakta ve ıvır zıvır dolu olan küçük balkonunda da yoktu.

Otuz beş dakika... Ya sokağa çıktıysa... Ya dışarıda başına bir iş geldiyse... Ya kapıyı çaldıysa ve... Otuz beş dakika... Ya evin içinde...

Otuz beş dakika beş yaşındaki bir çocuğun ses çıkarmadan geçiremeyeceği kadar uzun bir zaman dilimiydi.

Belki de saklandığı yerde uyuyakaldı, diye rahatlatmaya çalıştı kendisini.

Belki de sokağa çıktı ve onu kaçırdılar, dedi annesinin sesi.

Çocuk bir an sendeledi. Dünya bulanıklaşıp yeniden netleşmişti. Neredeyse ağlayacaktı. Odalara açılan koridora baktı. Eskiden de bu kadar uzun muydu? Yoksa ev, kardeşini bulamaması için büyümüş müydü?

"Haydi, çık yalvarırım! Çık hadi sen kazandın! Beni duyuyor musun?"

Sorusu tiz bir çığlıkla yanıtlandı.

Kral'ın sırtışı bir anda siliniverdi yüzünden. Anlaşılan oyuna bir son vermişti artık. Kelimeler tükenmiş, konuşulacak bir şey kalmamıştı. Dolaptan dışarı çıktı. Kafası neredeyse tavana değiyordu. Çocuk, o kara bedeninin ardındaki sesleri ilk kez duydu o zaman. Çocuklar karanlığın içinden sesleniyorlardı. Ne dediklerini anlamak imkânsızdı. Bazılarının çığlıkları, diğerlerinin kelimelerini yutup anlamsızlaştırıyordu.

Bir an sonra ise kendisini Kral'ın kollarında, dolaba doğru ilerlerken buldu. Çırpınsa da fayda etmedi. Kral'ın buzdan soğuk kolları bir boğa yılanı gibi sarmalamıştı bedenini.

"Lütfen! Yalvarırım!"

Yalvarışı karşılıksız kaldı.

Kral dolabın içine adım attı, bilinen dünyayı ardında bırakarak.

"Bırak beni, ne olur!"

Kral onu duymazdan geldi. Sanki kelimeler kulağına ulaşmadan anlamlarını yitiriyordu. Çocuk bir an için kardeşinin ağlamaklı sesini duydu. Ancak dehşet yüklü bir haykırış küçük kızın yalvarışlarını bastırdı.

"Neden? Neden? Neden?" diye haykırdı çocuk sonunda; sesi iki dünyada da yankılanırken.

Kral durdu. Başını eğip alev alev yanan gözlerini kucağındaki çocuğa dikti. Çocuk, bir bez bebekten farksızdı kolları arasında.

Aynı anda elektrikler kesildi. Zifiri karanlık etrafını kuşattı, tıpkı korku ve panik gibi.

Çığlık tekrarlandı.

"Aaaahhh!"

Çocuk koridoru körlemesine aşır sesin geldiği yere, odasına daldı. Kalbi, atmaya başladığı andan beri hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı. Göğsünü delip çıkmaya çabalıyordu sanki.

"Nerde..." Gözlerinin önünde çakan şimşek sorusunu yarıda kesti. Onu acı izledi. Kan, açık duran elbise dolabının kapısına çarptığı şakağından yanağına doğru süzüldü.

"Ahh!" Bir el paçasına yapışınca haykırdı. Oysa kardeşinin minik parmaklarıydı eşofmanına tutunmaya çabalayan.

"Yardım et abi!"

Çocuk eğilince başındaki acı dayanılmaz bir hal aldı. Kafasını mengeneyle sıkıyorlardı sanki. Az sonra gözleri fırlayacak, beyni kulaklarından akacaktı. Eli kardeşininkiyle buluştu.

Kral'ı da ilk kez o zaman gördü. Gerilen dudakları arasındaki parıldayan dişlerini, ona dikili kızıl gözlerini ve... Ve o nefes alan hiçbir canlıya ait olamayacak burnu. Çocuk altına işedi. Kardeşinin parmakları, eli arasından kaydı. Çocuk ikisinin de farkına varmadı. Kıç üstü oturup kaldı. Şakağından akan kan ıslak pijamasına akıyordu.

Dolap kapağı hızla kapandı, Kral'ın çocuğa göz kırpmasından bir an sonra.

Aynı anda elektrikler geldi. Ve oda az önce yaşananları yalanlarcasına aydınlandı.

"Çünkü korkuyorum!" diye kükredi Kral. Karanlıktan gelen haykırışlar bir anda kesiliverdi. Toplu yalvarışlar, iç çekişler, hıçkırıklar bir anlık da olsa son buldu.

"Anlıyor musun?"

Çocuk anlamıyordu; çıt çıkarmadı, kendi sidiğinin kokusunu alırken.

"Çünkü karanlıktan ödüm patlıyor! Ah, bu zifiri karanlıkta yalnız kalmaktan o kadar korkuyorum ki..."

Kral, bir an sonra, kucağında sonsuza kadar ağırlayacağı yeni misafiriyle birlikte ilerlemeyi sürdürdü.

Karanlığın içindekiler yeniden ağlamaya, yalvarmaya ve bağırmaya başlamışlardı. Ve çocuk yeniden kardeşinin sesini duydu.

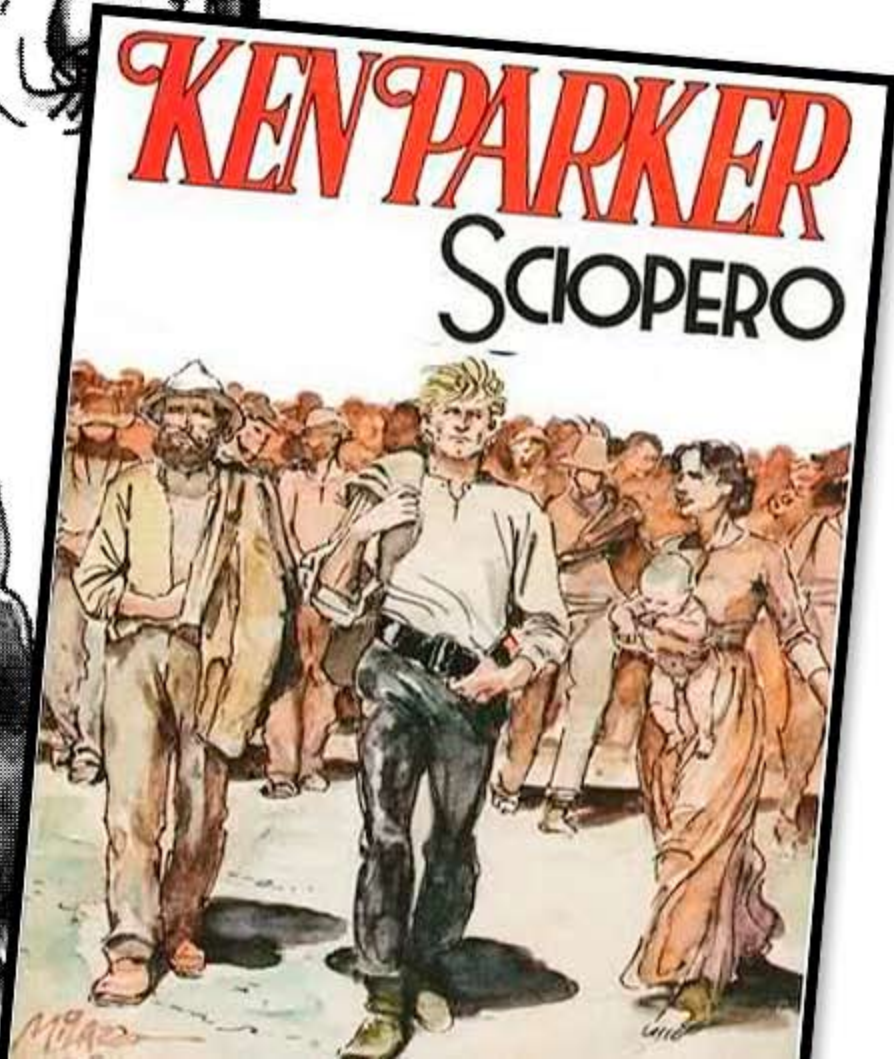
Bu kez hiçbir ses onun tiz çığlığını bastıramadı.

KEN PARKER KLASİK SERİ SAYI 58: GREV

SELAMİ HOCA

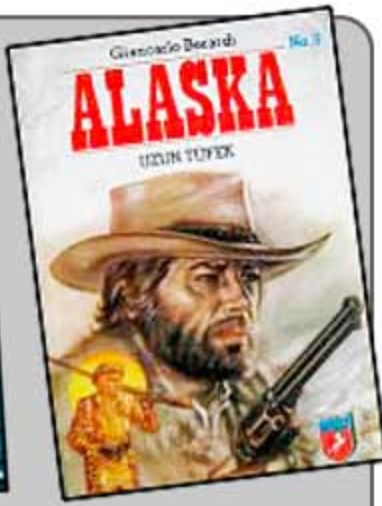
Bu derginin okurlarına uzun uzun *Ken Parker*'dan bahsetmeye gerek olmadığını biliyorum. Zaten bu yazı da öncekiler gibi bir çizgi roman sevdalısının, dilinde okumaya can attığı bir çizgi romana güzelleme yapmasından başka bir şey olmayacak. Ancak bu kez farklı bir durum var: *Grev* ülkemizde ağır aksak da olsa tüm külliyatı yayımlanmış, tanınan ve kendi fanatikleri oluşmuş bir çizgi romanın eksik bırakılmış iki parçasından biri. Dolayısıyla kahramanımızı tanıyor ve çok seviyoruz. Yine de *Grev*'e girmeden *Ken*'den ve onun evreninden kısaca bahsetmeye izin verin...

"SCIOPERO" yani "GREV" adlı maceranın İtalya'da yayınlanan orjinal serisinin kapağı..

İtalya'da ilk kez 1974'de yayımlanan *Ken Parker*'ın kendi adıyla albüme kavuşması ancak üç yıl sonra gerçekleşebiliyor. 1998'e kadar da devam ediyor. Ülkemizdeki yayımlanma macerası ise biraz karışık. 1980'lerde kendi adıyla yayımlanması ticari sebeplerle mümkün olmazken yerine düşünülen ilk isim olan *Uzun Tüfek* de politik sebeplerle sakıncalı bulunuyor ve biz onu ülkemizde ilk yayımlanan maceralarının geçtiği yer olan *Alaska* başlığı altında tanıyoruz... Ancak *Tay Yayınları* çizgi romanı kronolojik sırayla değil okurun daha çok ilgi göstereceğine inandığı aksiyon dozu yüksek maceraları öne çekerek yayımlıyor. Bu durum her ne kadar her sayıda ayrı bir macera yayımlanıyor gibi görünse de kendi içinde bir bütünlük taşıyan *Ken Parker*'ın öyküsünü Türk okurunun anlamasını güçleştiriyor. Ama bu bile has çizgi romanı arayanların *Ken*'deki özel ruhu fark etmelerini ve onu çok sevmelerini engelleyemiyor. *Ken*'i özel kılan bu özelliklerden tek tek bahsetmek çok hoşuma gider açıkçası, ancak bu yazının ana konusu "*Grev*" ve bir an önce ona geçmeliyim. Yine de şu kadarını söylemeliyim: *Ken Parker*'ı bir kahraman olmadığı için seviyorum. Acı çektiği, sevdiği, ağladığı, güldüğü, çantasında daima bir kitap taşıdığı, yenildiği ama daima ayağa kalkacak inadı olduğu için seviyorum. Neyse, artık sıra, ülkemizde kendi dilimizde okuma şansını ilk yayımlanmaya başladığı günden bu yana geçen 30 yıl içinde bulamadığımız efsane macerası '*Grev*'de...

Grev başta da belirttiğim gibi *Ken Parker*'ın klasik seri olarak adlandırabileceğimiz 59 sayılık serinin ülkemizde yayımlanmayan iki sayısından biri. Diğer neredeyse sıfır aksiyonlu ve *Ken*'in sadece maceranın sonunda görüldüğü *Adah* isimli macera ki *Tay Yayınları* döneminde yayımlanmamasını buna bağlayabiliriz. *Grev*'in yayımlanmama sebebiyse öncelikle adından ve konusundan belli. 1980'ler Türkiye'sinde Amerika'nın *Boston* şehrindeki tekstil işçilerinin dramının ve başkaldırısının anlatıldığı, kahramanının elinde *Das Kapital*'in resmedildiği, yürüyüşe geçen işçilerin arasında *Marx*'ın, *Castro*'nun veya *Troçki*'nin görüldüğü bir kitap, çizgi roman bile olsa sakıncalıydı elbette. Çocuklar veya büyükler bunu okursa akıllarına zararlı fikirler üşüşebilirdi. Yayımlanmış olsaydı da yasaklanırdı, toplatılırdı, yayınevini başı ağrırdı vs. vs. Ülkede İtalyanca bilen, *Ken Parker* kronolojisinden haberi olan kaç kişi vardı ki zaten? O sayıyı atlayıverseler ne olurdu yani? Sıralı bir şekilde de yayımlanmıyordu zaten... Atlayıverdiler.

Tay Yayınları "*Uzun Tüfek*" yerine "*Beyaz Balina*" adlı macera ile yayına başlamıştı..

Oysa **Grev**, *Ken Parker*'ın serüveni içinde çok önemli bir yere sahip. Zira bizde **Rodeo Yayınları**'nın Temmuz 2003 - Nisan 2005 arasında 8 sayısını yayımladığı "**Özel Seri**" bu maceranın ardından kahramanımızın bir kanun kaçağı halinde yaşadığı dönemi anlatıyor. Maceralarda geçen muhabbetlerden, hatta bir iki kare resimden *Ken*'in bu grev sırasında bir polisi öldürdüğünü ve bu yüzden kaçak durumuna düştüğünü anlıyoruz elbette. Ama silahı, öldürmeyi sevmeyen kahramanımızın bu duruma nasıl geldiğini bilmiyoruz. Çünkü ana serinin bu en önemli maceralarından biri, bir dönüm noktası oluşturan **Grev** ülkemizde yayımlanmadı...

EDİTÖRÜN NOTU:

Yazıda geçen "Adah" adlı *Ken Parker* macerası **Rodeo Yayınları** tarafından yayımlanmıştır. Ancak yazının yazıldığı tarihte geçerli olan değerlendirmeler yazı bütünlüğünü bozmamak için aynen korunmuştur.

Çizgi roman dergilerinin, kitaplarının *Ken Parker*'la ilgili bölümlerinde övgüler aldı; hatta **Açık Radyo**, Nisan 2011'de başladığı çizgi roman ve müzik programı **O Esnada Başka Bir Yer**'in ilk iki bölümünü **Grev**'i tanıtmaya ayırdı. Tüm bu güzel gelişmeler yaşanırken diğer yandan ülkemizde çizgi roman yayıncılığının geldiği nokta bize pek de umut vermiyor ne yazık ki... *Ken Parker*'ı **Tay Yayınları**'nın düzensiz, **Aksoy**'un kısa soluklu yayınının ardından kronolojik sırayla yayımlamaya başlayan **Rodeo Yayıncılık**, 2005'de ara verdiği **Özel Seri**'ye hala dönemedi. **Altın Seri**'de en son 2011 Kasım'ında 45. Sayı, **Cochitonun Kadını** yayımlandı. Sıradaki macera, **Adah**. O yayımlandığında 59 sayılı ilk seriden sadece **Grev** kalacak yayımlanmayan... Ama neredeyse bir yıl oldu. **Adah** ne zaman yayımlanacak, bu hızla giderse **Grev**'e sıra ne zaman gelir, 8. sayıda kalan **Özel Seri**'nin diğer 31 sayısı yayımlanır mı? Sorular, sorular, sorular...

Rodeo Yayınları'nın 8 sayısını yayımladığı "Özel Seri" *Ken Parker*'ler..

Grev aynı zamanda değerli bir *Ken Parker* macerası... Zira İtalya'da okurlar arasında yapılan bir yoklama da çizimleri en beğenilen macera seçilmiş. Bu arada aynı yoklamada senaryosu en sevilen maceranın da yine ülkemizde yayımlanmamış diğer macera olan **Adah** olması ilginç.

İnternetin yaşadığımız dünyayı küçültmesiyle dil bilen, dünya gezen, arayan insanın çoğalmasıyla vaktinde yokmuş gibi yapılan bu eksik maceralardan çizgi roman okurunun haberi oldu tabii. Ve insanlar bu maceraların da yayımlanmasını talep ettiler, ediyorlar. Hatta bir çizgi roman sitesinde korsan çevrimi dahi yayımlandı **Grev**'in.

Mister No pırpırıyla *Amazon* üzerinde uçmaya başlamadan önce, *Corto Maltese* tuzlu denizlerde söylüyordu şarkılarını. Ondan da önce ise *Ken Parker* vardı. Biri tek motorlu uçağı, diğeri yelkenlisi, öbürüyse kimi zaman atıyla, çoğu zamansa yürüyerek gönlümüzün tam ortasından geçti. *Corto külliyatı* ülkemizde de tamamlandı ve yepyeni baskılarıyla yolculuğuna devam ediyor. *Mister No*'muz her ay bizimle. Ve biz üçünün aynı kanı taşıdığını bilenler, *Ken Parker*'ın da düzenli bir yayın periyoduna girmesini diliyoruz. Eğer bu mümkün olamıyorsa da *Grev* ve *Adah*'ın özel bir baskıyla yayımlanarak koleksiyonun tamamlanmasını bekliyoruz... Çok mu?

Okura notlar:

- 1- *Mister No*, *Corto Maltese* ve *Ken Parker* arasındaki sıralama yayınlanma dönemlerine değil yaşlarına göre yapılmıştır. Malum, *Ken*, 20.11.1844 doğumlu olduğundan en yaşlılarıdır.
- 2- Has çizgi roman ve has müziği seven okurlar, www.oesnadabaskabiryer.org adresine de bir göz atınlr mutlaka.
- 3- Bu yazı başta da belirtildiği üzere bir çizgi roman sevdalısının okuyamadığı ama delice merak ettiği bir esere güzellemesidir. Bilgi anlamında hiçbir iddia içermez. O yüzdendir ki dikkatli okurun bulabileceği eksikler yanlışlar varsa şimdiden affola...

**Pellizza da Valpedo,
Il Quarto Stato (1901)**
293 x 545 cm
Milano, Galleria
d'Arte Moderna

İSİNLA OYUN OLMAZ

MUSTAFA MEN

“Dostum, bu... bu anlattıkların inanılmaz... inanılmaz şeyler!” diye sevinçle yineledi Hasan, Profesör Faruk Hamdi Eksilir’in yeni icadının marifetlerini, projeksiyonla perdeye yansıtılmış bir slayt eşliğinde dinlerken. Profesörse halinden memnun, sırtırırken –kim bilir nereden aşırıldığı- şu yanıtı verdi arkadaşına: “Aslında icat edilmiş her şey, başlangıçtan beri mevcut. Biz bilim adamlarına yalnızca onları bulmak kalıyor.”

“Hadi ama dostum, bu kadar mütevazı olmaya gerek var mı? Sen gerçek bir dâhisin. İcat ettiğin her şey bunu biraz daha kanıtlıyor.” Hasan bunu söyledikten sonra, profesör çalan kapıya bakmak için odadan dışarı çıktı. Gelen, kapıcının küçük oğluydu; “Profesör, istediğiniz fare ilacından iki kutu aldım. Buyurun. Eczacı Rıfkı Abi dedi ki bu zehir yeni çıkmış. Bir çay kaşığı kadarı bile bir öküzü saniyeler içinde öldürebilirmiş.” Çocuk, elindeki poşeti berikine uzatırken, diğer eliyle para üstünü veriyordu ki profesör, gerek olmadığını belirtir biçimde başını ve boştaki elini bir sağa bir sola salladı.

Teşekkür edip, atölye olarak kullandığı odaya geri döndüğünde, elindeki fare zehri kutularını görmüş olan Hasan gözlerini fal taşı gibi açarak: “Vay canına! Evde fare olduğunu söyleme sakın!” dedi.

Profesörse elindeki kutulardan plastik bir kaşıkla aldığı toz halindeki zehri evin hemen her yerine, elini korkak alıştırmadan, dökerken; “Maalesef, var. Mahallede kedilerin azalmasıyla fareler çoğaldı. Ve yine maalesef, fareleri yakalamak, kedileri yakalamaktan çok daha zor.

Kaldı ki artık kedi yakalamama gerek kalmadı. Az önce gördüğün gibi, amacıma ulaştım.”

Mahalledeki kedilerin hatalı ışınlama kurbanı olduğunu idrak eden Hasan, etik bulmadığı bu durumu arkadaşıyla tartışmaktan vazgeçti. Ne yeri ne de zamanıydı çünkü. Bu yüzden, lunaparkın yanından geçerken babasına kendini atlıkarıncaya bindirmesini isteyen bir çocuk gibi sevimli bir yüz ifadesi takınarak: “Acaba şu ışınlama makinesini çalıştırsak artık? Doğrusu epey merak ettim. Anlattıkların kâğıt üzerinde mümkün görünüyor. Ama yine de birebir tanık olmak için can atıyorum.”

Profesör, arkadaşının merakını yeterince topladığından emin olduktan sonra, işe koyuldu. Mutfaktan getirdiği kırmızı bir elmayı aletin üzerine koyup, bir takım ayarlamalar yaptıktan sonra, cihazın tahminen en büyük düğmesine doğru uzandı. Düğmesine basıldığında, üzerinde çeşit çeşit renklerde ışıklar yanıp sönen mekanizmanın “bip” sesi duyuldu birkaç kez. Hep birlikte dikkat kesildiklerinde, az önce makinenin üzerinde duran kırmızı elmanın, kendi renginde bir ışık demeti içinde koltuktaki tabağın içine yirmi saniyeden az süre içinde girmesine şahit oldular.

Hasan koltuktaki elmayı alıp, evirip çevirirken bir yandan da, sırtı dönük arkadaşına: “Görüntüsü bir harika, resim niyetine koy odana.” dedikten sonra öve öve bitiremediği bu güzel meyveyi afiyetle mideye indirmeye başladı.

Profesör tam ağzını açmış, büyük ihtimalle, “Ne alaka şimdi? İcadım hakkında konuşmanı beklerken basit bir elmayı övüyorsun,” gibi bir şeyler söylemek için arkasına döndüğü anda, arkadaşının feryadıyla sarsıldı. Çocukluğundan beri tanıdığı, her projesini ilk olarak paylaştığı Hasan, bir eliyle midesinin bulunduğu bölgeyi, diğer eliyle de boğazını tutmuş vaziyette bir şeyler söylemeye çalışıyor; profesörse dona kalmış, soğuk terler döküyordu. Ambulansı aramalıydı belki, ama o zaman da icadının gereğinden önce görülmesi olasıydı. Şu an olmazdı. Ne arkadaşı ölmeliydi, ne de elmanın olduğundan farklı ışınlanmasının sebebi gün yüzüne çıkmadan, sorun her neyse giderilmeden, icattan kimsenin haberi olmamalıydı. Nihayet hırsı ağır basan profesör, hiçbir şey yapmadan beklemeye karar verdi. Bekledi... Dakikalarca bekledi... Arkadaşı yere yığılana, ağzından kanla karışık bir takım vücut sıvıları akana kadar bekledi. Kendini bile şaşırtan soğukkanlılığına acı acı tebessüm ettikten sonra içinde bulunduğu durumun vahametini tam manasıyla idrak edince içi sıkılmaya, midesine sancılar girmeye başladı. Bir süre önceki “hiçbir şey yapmama” oyununu sürdürdü. Şu son on-on beş dakikayı bir filmde bile görse kanı donardı insanın. Oysa profesör, görevini yapmış bir infaz memuru rahatlığıyla gerindi, ilk şoku atlattıktan sonra. Hem o mu demişti, “Git de o elmayı ısır,” diye. Böyle dese belki üzülmesi gerekirdi, demediğine göre “vicdan”ına kulak vermesi çok saçmaydı.

Ayrıca şimdi vicdan azabı çekmeden önce, yapması gereken önemli bir işi vardı: cesedi ortadan kaldırmak. Gayet sakin, işe koyuldu. Arkadaşının cesedini makinenin üzerine taşıdı. O sırada işlem öncesi odanın bilumum köşesine serpiştirdiği fare zehrinden bir tutam da makinenin üzerine koymuş olabileceği aklına geldi. Böylece elmanın çok yakınında bulunan zehir, teknik bir aksaklık sonucu elmanın içine girmişti. Evet, bu talihsizliğin tek açıklaması bu olmalıydı.

Derin bir, “Neyseee...” çektikten sonra, epeyce uğraşıp, Hasan’ın ayaklarını adamakıllı birleştirdi, topladı, makineye sığmasını sağladı. Bir yandan da söyleniyordu: “Of be Hasan, ne bu boy Allah aşkına? İnsan böyle durumları da düşünmeli hâlbuki. Yazık değil mi şimdi bana?”

Oflayıp, puflamayı bıraktığında her şey tamamdı, ortadaki büyük tuşa bastı. Dijital ekranda yazana göre, varış noktası Ege Denizi açıklarıydı. Işınlanmanın yaklaşık on dakika süreceği tahmin ediliyordu. Profesör, hiç bu kadar uzun mesafe denememişti. Bakalım ne olacaktı şimdi?

Hasan’ın cansız bedeni deminki elmada olduğu gibi bir ışık eşliğinde yükseldi, yükseldi, yükseldi... Aradan bir-bir buçuk dakika kadar geçtiğinde beklenmedik bir şey oldu: Makine aniden durdu. Aynı anda sönen lamba, elektriğin kesildiğini gösteriyordu. “Of! Bu habersiz kesintiler, şu elektrikleri zırt pırt kesen belediye yok mu?” diye geçirdi içinden. Acaba kesinti kısa

sürelî mi olacaktı? Yoksa aşırı yüklenmeden trafo mu patlamıştı? Öyleyse çok uzun sürerdi elektriğin gelmesi. Bin bir telaş içinde, cesedin halen evinde olup olmadığını öğrenmek isteyen profesör, cep telefonunun kamerasının ışığı yardımıyla etrafı birkaç dakika boyunca kolaçan etti. Etrafta ceset meset görünmüyordu. Şimdilik rahatlmasına yol açan bu durum, az sonra elektriğin gelmesiyle yerini telaşa bıraktı. Profesör vicdan azabından kolayca kurtulmuştu, ama hapisten kurtulması o kadar kolay olmayabilirdi. Hasan'ın bedeninin nerede olduğu sorusundan, neden paraya kıyıp da bir jeneratör almadığı konusunda hayıflanmasına kadar türlü türlü düşünceler geçti zihninden. Yine de haftalardır çok az uyuyabildiğinden, biraz kestirmek üzere yatağına uzandı. Gözlerini hepten yummadan önce duyduğu belli belirsiz çığlık sesine önem vermedi. Ne de olsa apartmanda sürüsüyle daire vardı, mutlaka biri yine, son ses, korku filmi seyrediyordu.

Uyandığında karanlık odanın içi, dışarıdan gelen mavili kırmızılı ışıklarla doluydu. Uykulu gözlerle pencereye yöneldi, perdeyi araladığında gördüğü şey birkaç polis arabasıydı. Gözlerini ovuşturup, iyice dikkat kesildiğindeyse "sevgili" ev sahibi İhsanettin Bey'i ayırt etti kalabalığın arasından. Elleri arkadan kelepçeli, hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu yanındaki polis memurlarına. Profesör, ev sahibinin ağzından çıkanlardan, "Vallahi ben öldürmedim," kısmını net olarak işitebilmişti yalnız. Bu sözle, yerdeki çuvalın içinden sarkan insan kolunun anlamını birleştirdiğinde yüzündeki şaşkın ifade yerini aptalca bir tebessüme bıraktı: Çuvalın içindeki ölü, Hasan'dı.

Kirayı durmadan arttırmaya çalışarak, kiracılarını sinir sahibi yapan paragöz ev sahibinin başı büyük beladaydı şimdi. Normalde olsa profesörlerin geçim derdi olmazdı tabii ki. Oysa asıl sorun profesörün aslında "profesör" olmamasından kaynaklanıyordu. Yani zamanında disiplinsiz olması gerekçe gösterilerek, okuduğu üniversiteden atılmış olmasaydı belki akademik anlamda yükselebilirdi. Ama atılmıştı bir kere. İşte, biraz da istediğine erişememenin kuyruk acısıyla kendine "profesör" dedirtiyordu. Mahalleliden yalnız o inatçı keçi İhsanettin reddediyordu ona bu hitap şekliyle seslenmeyi. Yine de hırsı ve öğrenme isteğiyle konusunda uzmanlaşıp, gayri resmi de olsa profesör mertebesine gelmişti. Bu düşüncelere dalmış, "Bu, ona iyi bir ders olacak," diye sırtıyordu ki; İhsanettin Bey'in, kiracısının dairesini parmakla gösterdiğini, ardından polislerin de kendine doğru baktığını fark eden profesör, dışarı baktığının fark edilmemesi için hızla geri çekilip, perdeyi kendine siper etti. Ama görüldüğünden de emindi. Gerçi görünüp görünmemesi çok da önemli değildi. Büyük bir ihtimalle polisler zaten az sonra kapıda biteceklerdi. O da hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yapacaktı. İşte bu kadar!

Tahmininde haklı çıkıp, polisler kapısını çaldığında sakindi. Arkadaşı Hasan'ın ölüm haberini aldığında da çok iyi bir performans sergiledi hani. O sahneyi görenlerin yüreğinin parçalanmaması olanaksızdı. Belki de profesörlükte ısrar etmeyip, yol yakinken, güzel sanatlara gitmiş olsaydı şimdiye ünlü bir oyuncu olup çıkacaktı.

Hasan'ın bu akşam kendi yanında olduğunu, uzun süre sohbet ettiklerini, ama daha sonra ayrıldığını söyledi, biraz sakinleşince. Sonrasındaysa, "Yerin kulağı var, benden duymuş olmayın ama" diyecekmiş gibi eğilerek kısık sesle İhsanettin Bey'in davranışlarında her zaman vahşi bir hava bulduğundan yakındı.

İhsanettin, cesedi bir çuvalın içine koyup, dışarı taşımaya çalışırken yoldan geçen devriyeye yakalanmıştı. Devriyedeki polis ekibi o saatte normal birinin elinde, eşek ölüsü gibi ağır bir çuvala dışarı çıkmayacağını bildiğinden adamı durdurup, çuvalın ağzını açmıştı. Yalnız bu bile onu içeri tıkmak için hayli hayli yeterdi... Gerçi zanlı cinayeti işlediğini kabul etmemiş, elektrikler geldikten sonra bir anda yanında ceset görünce telaşa kapılıp, cinayet kendi üstüne kalmasın diye böyle bir işe giriştiğini iddia etmişti ama, "kanıtla o zaman" denildiğinde eveleyip gevelemekten başka bir şey yapamamıştı. Bunları polislerden öğrenen profesör, "Çeksin

cezasını namussuz herif. Ona verdiğim kiralar haram olsun. Can dostumu öldürmüş, bir de inkâr ediyor.” gibisinden sözde galeyana geliyordu. Bu yanıtlardan memnun memurlar da profesörün yanından hayli tatminkâr ayrıldı.

Sonraki günler zaman hızla akıp gitti profesör için. Makinenin defolu yanının neresi olduğunu, nerede hata yaptığını öğrenmek için düşündü durdu; sayfalarca hesaplama yaptı. Ve sonunda makinenin içindeki bilmem kaç numaralı dişlinin yerinden oynamış olduğunu buldu. Tepesindeki büyücek kapağı kaldırıp, gerekli düzeltmeyi yaptı. Şimdi aletin pekâlâ doğru çalışması gerekti. Ama tamir sonrası aletin kapağını kapama gereği duymadı. Şöyle geçirdi içinden, “Sorun hala giderilmemiştir belki, şimdi o kadar vidayı sök, tak. Uğraşamayacağım, sonra kaparım nasıl olsa.”

İlk denemelerde kullandığı nesnelere sonra sıra tekrar canlı varlıklara gelmişti. Dışarı çıkıp, bir kutu kuru mamayla tavladığı kedilerden rastgele birini kucaklayıp evin yolunu tutarken, “Hasan yaşasaydı yine tasvip etmezdi yaptığımı,” diye geçirdi içinden. Ve sinir bozucu şekilde gülümseyerek ekledi: “Hayret nereden aklıma geldi ki şimdi, rahmet istedi herhalde.”

Eve girip, simsiyah tüylü kediyi -kaçmasın diye bir miktar mamayla birlikte- makinenin üzerine itinayla yerleştirdikten sonra, makinenin fişini takıp birkaç tuşa bastı. Zavallı kedi, şaşkınlıkla miyavlamaya başladıktan saniyeler sonra yerden oldukça yüksekteydi. Işınlanma işlemi kısa sürede tamamlanıp, odanın belli bir köşesine iniş yaptıktan sonra ayakları nihayet yere basan kedi, korkusundan odanın içinde hızla koşturmaya başladı.

Körlemesine yaptığı bu koşular sırasında makinenin üzerinden geçerken ayağı takılıp, profesörün henüz kapatmadığı, aletin iç mekanizmasının bulunduğu bölmeye giriverdi.

Profesör makinenin üzerine çıkıp, dizlerinin üzerinde durarak, kedinin bulunduğu bölmeye doğru seslendi; “Hey sakın ol pisicik! Ben o kadar da kötü bir adam değilim. Sen bana istediğimi verdin, ben de bu iyiliğinin karşılığında seni oradan kurtaracağım.” Bunu söylerken bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu ki bir an başı döndü, düşmemek için yanında bir yerlere tutunmaya çalıştı ama son bir gayretle uzattığı tombul kolları birkaç tuşa basmaktan başka işe yaramadı.

Dijital ekranda beliren “ÖNCEKİ KAYITLAR 6. VARIŞ NOKTASI: EGE DENİZİ AÇIKLARI. KOORDİNATLAR...” şeklinde sürüp giden yazıyı görmeye, hatta yere düşmeye dahi fırsatı olamadan bir “bip” sesi sonrası, en az vücudu kadar büyük bir ışık demetiyle birlikte yerden yükselmeye başladı. Şaşkınlık içindeki iri suratını tombul elleriyle yoklarken çoktan apartmanın tepesine varmıştı. Henüz bilmiyordu ama, yaklaşık dokuz-on dakika sonra denizi boylayacaktı. Fakat beklenmedik bir şey oldu: profesörün çevresindeki ışık demeti aniden dağıldı. İçindeki “yolcu”ysa metrelerce yüksekten, kendinin bile duyamadığı bir çığlık eşliğinde, yere çakılmak üzere hızla aşağıya inmeye başladı. Şehrin ışıkları yerli yerindeydi. Peki profesörün başına gelen bu talihsizliğin sebebi elektrik kesintisi değilse neydi?

Işınlama cihazının tepesindeki açık bölmeden, ağlamaklı bir miyavlama duyuldu önce. Annesinin en sevdiği vazoyu kırdığı için azarlanacağı endişesiyle, bir köşeye sinmiş bir çocuğun ağlaması gibi bir miyavlama... Ardından bu miyavlamamanın sahibi simsiyah bir kedi, gözleri parlayarak fırladı profesörün ışınlanma makinesinden dışarıya. Birbirine bağlı irili ufaklı “köşeli çemberler”in bulunduğu metal çukurdan çıkmak için dakikalarca debelenmek karnını acıktırmıştı. Sebebini bilmediği bir şekilde yerden yükseldikten sonra iniş yaptığı noktada bulunduğu birkaç parça kedi mamasına sırt çevirmezdi şimdi. Bir çırpıda karnını doyurduktan sonra, demin “pisicikli-misicikli” bir şeyler söyledikten sonra dengesini kaybedip, düştüğünü sandığı adamı aradı meraklı gözleri. Aradığını bulamayınca da, kendi türünden başka herkesin, “Miyav!” olarak anlayabileceği bir ses çıkardı ağzından, yüzüne boş vermiş bir hava büründürerek.

Açık pencereden tabelalara, brandalara basa basa aşağı inmeyi başardığında sokağın sonundaki panayır yerini andıran, yanıp sönen mavili kırmızılı ışıklara baktı bir süre. O ışıkların etrafında toplanmış kalabalığı hayretle seyretti. Birçok insan balkona, pencereye çıkmış bu "eğlence"ye ortak oluyordu. Siyah kedinin en çok ilgisini çeken ise yerde boylu boyunca uzanmış adamdı. Ama? Ona mama verip, evine alan adam; profesör değil miydi bu? Ta kendisiydi! Demek onu o metal çukurun içinde bırakıp, buraya eğlenmeye gelmişti. Oysa ne hayalleri vardı sahibiyile ilgili?.. Aslında, bu çok da önemli değildi; hayatında bembeyaz bir sayfa açabilir, geçmişe bir sünger çekebilirdi. Hem yemek artıkları, kedi mamaları ve eğer biraz şanslıysa balık kılçıkları vardı önünde yenecek. Düşüncesi bile enfesti. Ağzının suyu aka aka, gecenin karanlığında küçük bir nokta olasıya kadar yürüdü, yürüdü, yürüdü.

**ADAM OLACAK
ÇOCUKLAR**

POLICE · BUDGET · EDITION

EDITED BY

HAROLD FURNISS

DYLAN DOG

PAST AND PRESENT

VE

ONE · PENNY

KARİNDEŞEN JACK

EKREM GÜR

Bir döneme damgasını vurmuş, tarih sayfaları ve polis kayıtlarında önemli bir yer edinmiş olan *Karindeşen Jack* karakteri, *Dylan Dog* ile bizleri korku ve gizem dolu bir maceranın içine sokuyor. *Rodeo Kitap* tarafından yayınlanan 1. sayısında (1. Sayı 2. macera) güzel ve her zaman okunabilecek bir macera var. *Slavi'nin* yazdığı, *Gustavo Trigo'nun* çizdiği macera, Ekim 1986'da geçiyor (Aslında bu macera *Dylan'ın Karindeşen Jack* temalı tek macerası değil. *Hoz Comics* tarafından Aralık 2011'de yayınlanan *Maxi Dylan Dog'un* 2. sayısında yine *Karindeşen Jack* temalı bir macera var).

THE DISCOVERY OF "JACK"

Vol. II - No. 11

Maceramıza dönecek olursak; olaylar örgüsü bir ruh çağırma ayininde **Karindeşen Jack**'in adının geçmesi ve ayin sebebiyle gelen ruhun kendisini **Karindeşen Jack** olarak tanıması ile başlıyor ve peşinden de esrarengiz cinayetler start alıyor. İlk kurban ruh çağırma ayinindeki medyum oluyor. Devamındaki gelişmeler ölen medyumun üvey kızı, **Jane Sarandon** etrafında ilerlemeye devam ediyor. Üvey annesinin, **Karindeşen Jack** tarafından öldürüldüğüne inanan **Jane Sarandon** korkusuz avcımız **Dylan** ile iletişime geçiyor. **Karindeşen Jack**'in ikinci kurbanı ruh çağırma ayinine katılan **Elizabeth Dewey**. Üçüncü kurban ise yine ayine katılan **Margareth Christie** adlı kadın ve dördüncü kurban da **Lord Dunsay** oluyor; bu sefer erkek bir kurban var. Macerayı okurken gerçek **Karindeşen Jack** olaylarında olduğu gibi beş kadın kurban olacağını düşünmüştüm; ama üç kadın iki erkek katlediliyor. Evet, ikinci kurban erkek ve aynı zamanda beşinci kurban da **Elizabeth Dewey**'in eşi **Richard Dewey** oluyor; yani ruh çağırma ayinine katılan herkes farklı şekillerde ölüyor. **Kâbuslar Dedektifimiz** ise cinayetlerde gerçekleştirilen basit hatalar sonucu katilin kimliğini tespit etmeyi başarıyor. **Karindeşen Jack**'imiz medyum **Sarah Sarandon**'un kızı **Jane Sarandon**. Cinayetlerin sebebi de basit: **Jane**, üvey annesinin mirasına konmak istiyor ve birinci dereceden zanlı olmamak için eğlence amaçlı ruh çağırma ayinlerine katılan bu grubu **Karindeşen Jack**'in ruhunun katlettiğine inandırmaya çalışıyor. Gerçek hedef **Sarah Sarandon** olmasına rağmen tüm dikkatleri dağıtmak için tüm grubu hedef alıyor. Maceranın sonu farklı olmakla birlikte eğlenceli de: Herhalde adının sahte ruh çağırma ayinlerinde kullanılmasına sinirlenen **Karindeşen Jack**'in ruhu, bir bal mumu heykelde vücut buluyor ve **Jane Sarandon**'u öldürüyor.

TARİHTEKİ GERÇEK KARİNDEŞEN JACK KARAKTERİ KİMDİR?

Dehşet, 31 Ağustos 1888'de sabahın erken saatlerinde başladı. Sabah 03:45 civarında Londra'nın East End bölgesindeki, ıssız ve loş bir sokakta yürüyen hamal **George Cross**, muşambaya sarılı bir şeye çarptı ve yakından bakınca muşambanın içindeki et yığınının parçalanmış bir kadın vücudu olduğunu anladı. Daha sonra cesedin **Mary Ann Nicholls** adında 42 yaşındaki bir hayat kadına ait olduğu ortaya çıktı. Gırtlığı kesilip karnı açılmıştı ve cinsel organında bıçak yaraları vardı.

O zaman kimse farkına varmasa da, **Mary Anne Nicholls**'ün bu korkunç ölümü suç tarihinde tüyler ürpertici bir dönüm noktası teşkil edecekti. Zira bu cinayet yalnızca, önce Londra'ya sonra da tüm dünyaya etkisi şok dalgaları şeklinde yayılacak bir cinayetler zincirinin ilk halkası değildi. Aynı zamanda çok daha önemli bir şeye işaret etmekteydi: Seri seks cinayetlerinin modern döneminin başlangıcına.

Bir hafta sonra 8 Eylül 1888'de ilk cinayetin işlendiği yerden 800 metre uzaklıkta bir binanın arkasında, yine ıssız bir yerde, 47 yaşında bir hayat kadını olan **Annie Chapman**'in parçalanmış cesedi bulundu. Kadının kafası neredeyse vücudundan kopmuştu. Katil, kadının tüm boyun adalelerini kesmiş ve omuriliğini neredeyse koparmıştı, ayrıca iç organlarını da dışarı çıkarmış; midesinin bir kısmı kesip ayırarak sol omzunun üst tarafına koymuş, kadının rahmi ve vajinası ile mesanesinin büyük bir kısmı da çıkartılmıştı. Cesedin üzerinden çıkan iki adet yüzük kadının ayak parmaklarına takılmıştı.

Katil bu korkunç cinayetleri profesyonel bıçak darbeleriyle işlemiş, geriye yine herhangi bir iz bırakmamıştı. Ancak yakalanmadığı sürece kurbanlarının cesetleriyle daha da uğraştığı ve parçalara ayırdığı saptanmıştır. O dönem insanlar korkudan sokağa çıkamaz hale gelirken Polis Teşkilatı için de bir cadı avı başlamıştı.

Bu süre içerisinde katilin bir **Yahudi kasap** olduğu duyumu üzerine halkın belli bir kesiminde Yahudi mahalleleri ve işyerlerine karşı ayaklanmalar olmuş ve çeşitli propagandalar düzenlenmiştir.

Fakat katilin gerçek kimliği tespit edilemiyordu. Ancak birkaç hafta sonra **Metropolitan Polisi** kışkırtıcı bir mektup aldı.

Mektup suçlu olduğunu söyleyen şahıs tarafından yazılmış ve takma isimle imzalanmıştı. Bu isim halk tarafından benimsendi. Bu andan itibaren çılgın **Whitechapel Kasabı**, bu korkunç isimle aranacaktı: **Karindeşen Jack**. Böyle bir kaos ve korku ortamı içerisinde 30 Eylül 1888'de **Elizabeth Stride** isimli bir kadının cesedi, boğazı çenesinin bir yanından diğer yanına dek kesilmiş bir biçimde bulunmuştur. Polis bu cinayeti araştırırken, aynı 30 Eylül gecesi **Catherine Eddowes** isimli bir kadının daha cesedi bulundu. Kurbanın boğazı kesilmiş ve burnu tamamen yerinden çıkartılmıştı. Yüzünde üçgen şeklinde derin kesikler vardı. Karnı tamamen açılmış, bağırsakları dışarıya çıkartılarak sağ omzunun üzerine yerleştirilmişti.

Ayağından iki parça koparılıp vücudu ile sol kolunun arasına simetrik bir şekilde yerleştirilen cesette dikkat çekici unsur sol böbrek ile rahmin yerinden kesilip alınmış olmasıydı. Bu sefer katil kendisiyle ilgili enteresan bir yazıyı tebeşirle cesedin yanındaki siyah duvara şu şekilde yazmıştı:

"*Juwesler hiçbir şeyle suçlanmayacak olan insanlardır.*"

Aynı gün içerisinde işlenen iki cinayet yüzünden *Polis Teşkilatı* ağır eleştirilere ve tehditlere maruz kalmıştı. Ayrıca bu profesyonel katilin cinayetlerini bu kadar titizlikle işlemesi onun mesleğinin bir doktorolduğuiddiasınıda kuvvetlendirmektedir. Kimine göre duvara yazdığı yazıdan, cesetler üzerinde yaptığı simetrik kesiklerden ve organların düzgün biçimlerde kesilip cesetlerin yanına yerleştirilmesinden dolayı katil bir ritüel veya bir ayin yapmaktaydı. Kimine göre ise bu katil gizli bir *masondu* ve cinayetleri *masonik ritüellere* göre işliyor ve insanları kurban ediyordu. Ayrıca bazı insanlara göre ise cinayetlerin yaşandığı tarihlerde hayatta olan ve cinayet resimleri çizen *Post-Impresyonist* ressam *Walter Sickert*, katildi. Bazı teorisyenlere göre *İngiliz Kraliyet Ailesi*, oğullarının bir fahişeye olan ilişkisini öğrendikten sonra bu ilişkiye tanıklık eden fahişeleri ortadan kaldırmışlardır (*Johnny Deep*'in oynadığı *From Hell* filminde de bu tema işlenmiştir). Bütün bu söylentiler her zaman iddia olarak kalmış hiçbiri ispat edilememiştir.

KARINDEŞEN JACK'İN KURBANLARI:

Kimliği tespit edilebilen kesin kurbanlar:

1. *Mary Ann Nicholls* (43), 31 Ağustos 1888.
2. *Annie Chapman* (47), 8 Eylül 1888.
3. *Elizabeth Stride* (45), 30 Eylül 1888.
4. *Catharine Eddowes* (46), 30 Eylül 1888.
5. *Mary Jeanette Kelly* (25), 9 Kasım 1888.

RESSAM
WALTER SICKERT
(1860-1942)
VE "FROM HELL"
(2001) FİLMİ..

9 Kasım 1888'de bir apartman dairesinde 25 yaşındaki **Mary Kelly** isimli genç bir hayat kadını boğazı kesilmiş, mide çukuru boşaltılmış, göğüsleri kesilmiş, kolları parçalanmış, rahmi, böbrekleri ve göğüslerinden biri başının altına, diğer göğsü ise sağ ayağının yanına simetrik biçimde yerleştirilmiş bir halde bulundu. Ayrıca kadının tüm derisi yüzülmüş, ciğeri ve kalbi sökülmüş ve iki organı bulunamamıştı. Üstelik bu genç kız hamileydi.

İlginç olan kısım ise korkunç **Whitechapel** cinayetleri bu son olayla birlikte durmuştur. **Karındaşen Jack** arkasında sayısız soru işareti bırakarak ve kimliği hakkında hiçbir şey bilinmeden ortadan kaybolmuş ve sırta kadem basmıştır. Ona **Karındaşen Jack** denmesinin sebebi ise **Polis Teşkilatına** yazdığı, aşağıda yayımladığım mektubundaki ifadelerdir:

"Sayın Yetkili,
Kulağıma sürekli polislin beni yakaladığına dair haberler çalınıyor, ama beni uzun bir süre daha yakalayamayacaklar.
Çok zeki görünüp doğru iz üzerinde olduklarını söylediklerinde çok güliyorum...

Ben fabişelerin peşindeyim ve yakalanıncaya kadar onları deşmeye devam edeceğim.

Son işim çok muhteşemdi. Bayana bağırması için fırsat bile vermedim.

Beni şimdi nasıl yakalayabilirler? İşimi seviyorum ve yeniden başlamak istiyorum.

Yakında benim komik oyunlarımı yeniden duyacaksınız...

Bıçağım sağlam ve keskin ve eğer bir şansım olursa yeniden başlamak istiyorum. İyi Şanslar.

*Tüm samimiyetimle,
Karındaşen Jack"*

*you . Keep this letter back till
do a bit more work . then give
it out straight . My knife is nice
and sharp I want to get to work
right away if I get a chance .
Good luck .
yours truly
Jack the Ripper
Dont mind me giving the trade name*

KARİNDEŞEN JACK MUAMMASI

Karindeşen Jack ile ilgili var olan tüm bilgiler karanlık altında kalmış, kimliliği bir türlü tespit edilememiştir. Yapılan araştırmalarda sıradan bir seyyar satıcı olduğu söylenirken en önemli iddia ise *Karindeşen Jack*'in *İngiliz Kraliyet* ailesinden *Kraliçe Victoria*'nın yeğeni *Clarens Dükü Albert Victor* olduğu yönündeydi. Tabii ki gerçek kimlik hiçbir zaman çözülemedi.

Cinayetler ile ilgili de çeşitli söylentiler vardı. Resmi kayıtlara göre *Karindeşen Jack* beş kadını katletmişti ama bazı *Scotland Yard* yetkililerine göre daha başka 10 *Karindeşen Jack* cinayeti daha vardı. Kimdi, neden öldürdü, neden sadece fahişeleri öldürmüştü, gerçekte kaç kişiyi katletmişti? Bütün bunlar her zaman bir muamma olarak kaldı.

BASINDA KARİNDEŞEN JACK

Karindeşen Jack'in son kurbanı *Mary Kelly*'nin nasıl bulunduğunu anlatan 1888 tarihli bir gazeteden:

"Boğaz bir bıçakla kesilmiş, kafa vücuttan neredeyse ayrılmıştı. Karın kısmen parçalanarak açılmış ve her iki göğüs de kesilmiş. Burun kesilmiş, alındaki deri yüzülmüş ve uyluklardan ayaklara kadar etler kemikten sıyrılmış. Bağırsaklar ve vücudun diğer parçaları yoktu, ancak karaciğer vs. bu zavallı kurbanın ayakları arasına yerleştirilmişti. Bacaklardan çıkarılan etler, göğüsler ve burun katil tarafından masanın üstüne konmuş ve kadının ellerinden biri midesinin içine sokulmuş."

Milliyet gazetesinin 02 Eylül 2012 tarihli yayınında yer alan *Karindeşen Jack* haberi:

"Karindeşen Jack'in sırrı çözüldü mü?"

Tarihçiler, filmlere konu olan efsanevi seri katil *Karindeşen Jack*'in *Charles Cross* isimli bir seyyar satıcı olduğunu öne sürdü. Seri katil *Karindeşen Jack*'in gerçek kimliğine dair yeni ve somut izler bulundu.

İngiliz tarih yazarları *Christer Holmgren* ve *Edward Stow*, *Karindeşen Jack*'in o dönemde yaşamış *Charles Cross* isimli bir seyyar satıcı olduğunu öne sürdü.

Londra'nın doğusundaki *Whitechapel* mahallesi ve çevresinde hayat kadınlarını öldürmesiyle bilinen efsanevi katilin kendi halinde bir adam olduğunun açıklanması tarih dünyası çevrelerinde yankı buldu.

Uzmanlara göre, *Jack*, ilk kurbanı *Polly Nichols*'ü 1888 yılının 31 Ağustos tarihinde öldürdü. *Robert Paul* isimli bir mahalleli de *Cross*'u cesedin yanında çömelmiş halde dururken gördü. Polise giden *Paul*'ün ifadesi doğrultusunda *Cross* sorguya alındı. Fakat, *Cross* cinayeti inkar edip, gece evine döndüğü sırada yolda tesadüfen gördüğünü ve *Paul*'ün tanıklığının aksine cesedin yanında değil uzağında durduğunu söyledi. Bu çelişkili ifade, *Cross*'u şüpheli yapmak için tek başına yeterli değil.

Bu yüzden uzmanlar, o dönem işlenen cinayetlerin hepsinin *Cross*'un evinin bulunduğu *Deveton Sokağı* ile işyerinin olduğu *Broad Sokağı* arasındaki bölgede işlenmiş olmasına dikkat çekiyor. Ayrıca, gerçek adı *Charles Latchmere* olan adamın polise yanlış isim vermesi de bir başka çelişkili ayrıntı oluyor. *Cross*'un, polisin şüphesini çekmemesi ise, bu tür cinayetleri işleyebilecek birinin sıradan bir adam olamayacağına inanılmasından kaynaklanıyordu. Yazarlara göre, sıra dışı cinayetlerin arkasındaki isimlere bakıldığında çoğu katilin çok silik ve sıradan tipler olması bu iddiaya dayanaklık ediyor. 8 Eylül'de cesedi bulunan ikinci kurban da boynu ve vücudu kesilen *Nichols* gibi karnından oyularak öldürülmüştü. Daha sonra kasım ayına kadar bedeni karnından oyularak öldürülen beş ayrı kadın cesedine daha ulaşılmıştı. Tarih uzmanları şimdiye kadar bazı cesetlerden organlarının profesyonelce alınmasından yola çıkarak *Jack*'in doktor veya aristokrat olabileceğini öne sürüyordu. Fakat o bölgede gece yarısından sonra işlenen cinayetlerin sürekli *Cross*'un işinden evine gittiği sırada gerçekleşmesi onu en büyük şüpheli yapıyor. Kayıtlara göre, *Cross* 1920 yılında hayatını kaybetti."

İSTEĞEN ADAM

SEFER ÖZDEMİR

Kendi halimde yolda yürüyordum. karşıdan gelen adam durup dururken bana;

"Yuvarlak bir ifade kullanmak istemem ama, sana "top" diyeceğim ve hatta söylüyorum işte; tooop, tooop, hey tooop" demesin mi?. Lafın altında kalır mıyım hiç?

"Bende kaba olmak istemem ama sana beşe-on diyeceğim" dedim. Hani şu inşaatlarda kullanılan kalaslar var ya, işte sen de tıpkı onlara benziyorsun."

Adam, "Aslında yaklaştın çünkü vücudumun tamamı değil ama bir yeri gerçekten kalasa benziyor. Görmek istersin değil mi?" demesin mi? "Hadi lan ordan" demeye kalmadan terbiyesiz adam cart diye çıkarıp göstermesin mi?

Donup kaldım adeta... O ne uzun dildi öyle yarabbim? "Bukalemun musun be adam?" diye bağırdım. "Bari renkten renge de gir oldu olacak!"

"Hay hay" dedi adam. O zaman farkettim ki, çift taraflı bir kaban giymişti. Saniyesinde tersyüz ediverdi kabanını sapık!

"Şimdi istek sırası bende" dedi. Bunu söylerken otuziki dişinin de sağlam olduğunu rahatlıkla anlayabileceğim şekilde gülümsüyordu.

"Neden bahsediyorsun sen be adam? Benden bir şey isteme hakkını sana kim veriyor?" diye çıkıştım. "Biraz önce bu hakkı bizzat sen verdin. Benim renk değiştirmemi istedin. Ben de bunu yaptım. Şimdi karşılığını istemek hakkım".

"Hadi oradan be!" diyerek adamı hafifçe ittim. Böylece yolumu açmak ve biran önce işyerime ulaşmak istiyordum. Uğraşmam gereken o kadar çok iş vardı ki...

Henüz birinci adımımı atıp adamın yanından geçerken ayaklarım yerden kesiliverdi. O zaman anladım ki tam bir çam yarmasına çatmışım. Daha doğrusu o bana çatmış. Adam tek eliyle boğazımdan beni kavrayıp rahatça havaya kaldırmıştı. Kendimi bir kuş kadar hafif hissettim. Fakat maalesef aynı kuş kadar özgür değildim.

"Hiç kimse beni itemez, iten ise sonucuna katlanır" dedi yüzünü benim yüzüme olabildiğince yaklaştırıp adeta burun buruna getirerek... Dişlerini kısarak bunları söylemişti ama dişleri kısa bir zaman önce sarmısak yediğini anlamamı engelleyecek bir barikat teşkil etmiyordu.

"Beni yere bırak" diye niteleyebileceğim bir-iki hırıltıyı güçlükle çıkardım. "Seni yere bırakacağım, merak etme" dedi ve yavaşça indirdi. "Farkında mısın, benden yine birşey istedin, böylece senden bir dileğim daha olabilecek".

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse...

"Bela mısın be kardeşim? İşim gücüm var, seninle mi uğraşacağım?" diye haykırdım. "Merak etme ben adam yemem" dedi adam ve sesini alçaltarak "en azından bir süredir" diye devam etti. -Ya da ben evham yaptım, bana öyle geldi bilemiyorum- "Fakat hakkım olanı almadan senin peşini de bırakmam".

"İyi de, hakkın olan nedirki senin? Çıldırta ulan beni!"

"Benim iki isteğimi yapacaksın. İşte o kadar!"

Kalbim küt küt atıyordu. Toplantıya hazırlanmam gerekiyordu. Fakat bırakın hazırlanmayı, yetişememe tehlikesi belirmişti. Patrondan sonra toplantıya girmek bizim şirkette "imha" sebebiydi üstelik... Birde durup bu deliyle uğraşmak zorunda kalmıştım. Kan beynime çıkmıştı adeta...

"Hadi lan oradan, ben kimseye boyun eğmem. Hele böyle özel imalat delilere hiç! Gözüm görmesin seni defol git!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Kendi çapımda uyanıklık yapmış, sesimi duyurup çevredeki insanların dikkatini çekmek istemiştim. Adamın çekinip sivişacağını umut etmiştim. Nitekim caddedeki herkes bize bakmıştı da...

"Hangi gözünü tercih edersin?"

"Neeee?"

Devamını getiremedim. Sol gözümün tam üstüne yediğim yumruk buna engel olmuştu. Üstelik şimdi zaman konuşma değil, yediğimi hazmetme zamanıydı. Güçlükle ayakta durabiliyordum.

Birkaç delikanlı yanımıza doğru seğırtti. Kendi kendime "Eh artık bizi ayırırlar da, herkes kendi yoluna gider, böylece bu deliden kurtulurum. Başka türlü kurtuluş yok" diye düşünüyordum bu sırada...

Gençlerden biri;

"Saffet Abi, bir durum mu var abi?, terbiyesizlik mi yapıyor bu adam? Demesin mi?. Kafamdan aşağı kaynar sular döküldü bir anda... Sapiğim, "Yok koçum, gözünün üstüne konan sineği vurmamı istedi de adamcağız, yoksa merak edecek birşey yok. İşinize bakın" diyerek gençleri "kışkışladı".

Hemen ardından "sapık" bana döndü ve, "Hani bilir misin? Nil Karaibrahimgil'in bir şarkısı var. "Mor bana gitmez, Pelin'e gider" diye... En az Pelin kadar sana da yakışmış pek bir güzel olmuşsun. Yalnız simetrikliği yakalayamamışım. Öbür gözünün rengi ahengi bozuyor. Dur şu detayı da halledeyim." dedi.

"Yok yok" dedim. "Problem yok ben aykırılığı severim zaten. Böyle kalması daha iyi"

"Eh, peki o zaman" dedi "Sapık Saffet", "Aslında tarzım değildir, yaptığım işi yarım bırakmak. Ama seni sevdim. İstedğin gibi olsun!".

"Sapık Saffet" in bu cevabı, nasıl olduğunu hala anlayamadığım bir reaksiyonu beynimde başlattı herhalde ki, "Farkında mısın?" dedim. "Sevgi öpücüğünü dudaklarınla değil de ellerinle konduyorsun". Gülümsedi. "Bir insanı ne kadar çok sevebileceğimi görmek istemiyorsan, inadı bırakta benimle gel" dedi. Gülümsemesi beni de rahatlatmıştı. Zorla elinden kaçamayacağımı anlamıştım. İkna etmeyi tatlı dille denemeye karar verdim.

"Güzel kardeşim, işe geç kaldım. Patron oycak, bırakta gideyim. Kaderimle oynama"
"Farzet ki hastalandın, işe gidebilir misin?"

"Hayır gidemem ama..."

"Peki ya ayağın kırılrsa?"

"İyileşene kadar gidemem tabii..."

"Gördün mü, insanın işe gidememesi için bir sürü neden var. Hem sonra istek sayım da biraz önce tekrar bire indi. Yani bana ayıracağın zaman yarı yarıya azaldı."

"Anlamadım, nasıl oldu bu iş?"

"Biraz önce benimle gelmeni istedim ya..."

Jetonum düştü... Bu adamla konuşurken asla istek ifade eden cümleler kurmamam gerektiği ortadaydı.. İlginç tarafı aynı kuralı kendisi için de en katı şekilde uyguluyordu bu adam...

Bu münakaşa birkaç dakika bu şekilde devam etti. Neden sonra kolumdaki saate göz attım ve toplantıya yetişsem bile gerekli hazırlığı yapmaya vaktim kalmadığını farkettim. Bu durumda "hastalandığımı" telefonla haber verip zaman kazanabilirdim.

"Peki" dedim. "Sana nasıl güveneceğim? İssiz bir yerde beynime tek kurşun sıkmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Kolları bağlı bir adam ateş edebilir mi?" diye sordu. Artık alışmaya başladığım hafif tebessümülle...

"İyi de senin kolların bağlı değil ki!"

"Evet ama biraz sonra olacak" dedi ve kabanının iç cebinden bir tutam ip çıkardı. "Haydi ellerimi bağla" diyerek ipi bana doğru uzattı. Yavaş yavaş ellerini arkada birleştirerek döndü. Şaşkınlık içerisindeydim. Ne tuhaf bir adama çatmıştım öyle! Kötü bir niyeti olsa bir arkadaşı vasıtasıyla da bunu yapabilirdi. Yani kollarının bağlı olması bu açıdan birşey ifade etmiyordu. Fakat bu derece rahat hareket etmesi beni hayretler içinde bırakıyordu... Biraz durakladıktan sonra ellerini büyük bir özenle bağladım. Üstelik gemici düğümüyle...

"Haydi gel benimle" dedi.

"Gelmiyorum" dedim.

"İyi ama nasıl olur? Yoksa ellerimin bağlı olmasına mı güveniyorsun?"

"Hayır" dedim. "Farkında değil misin, biraz önce "ellerimi bağla" dediğinde ikinci dilek hakkını da kullandın!"

O anda nasıl bir manzara vardı gözümün önünde tahmin edersiniz. Çok büyük bir hata yaptığını farkedenden bir insanın yüz ifadesi nasıl olursa, tebessümlü yüz ifadesi hemen değişerek o hale geldi. Eminim ki eğer elleri bağlı olmasaydı iki elini şakaklarına bastıracaktı. Adamcağız istediği gibi üzülemiyordu bile!. Ben karşımdaki dev çınarın yıldırım çarpmışçasına sendelediğini görüyor, ama hiçbirşey yapmadan merakla yanıtını bekliyordum.

"Beni kandırdın" dedi. Bunu söylerken sesinin tonu ağlamak üzere olan bir çocuğun ses tonu gibiydi...

"Eeee" dedim ukala bir tavırla... "Herkesi kendin gibi aptal mı sandın?"

Bu sözü söyledim çünkü ondan intikam almak istemişim. Nefsim kabarmıştı adeta... Nasıl olsa elleri de bağlıydı. İstesem pandik bile atabilirdim bu koca çınara... Alaycı ifadelerle adama iyice yanaşıp yanağını okşadım ve iki küçük şaplakla pohpohladım...

“Haydi Allahaismarladık” dedim.

“Ellerimi çözmeden mi gideceksin?”

“Böylesi sana çok iyi gitmiş” dedim. “Kabanın ile ipin renk uyumu harika. Kostümüne gizemli bir hava da katmış. İpin elinin etrafındaki kıvrımları aykırılığı, sarımları birleştiriciliği, rengi, karizmayı çizdirmeyi simgelemiş. Bu kadar yakışan bir kostümü çıkarmaya kıyamam” dedim ve arkamı dönüp “sırtarak” uzaklaştım. Arkama bakmıyordum ama Sapık Saffet’in beni gözden kaybolana kadar “aval aval” seyrettiğini biliyor ve bundan haince bir zevk alıyordum. Sapık Saffet’le ilk karşılaşmamızdı bu....

Evimle işyerim arasında fazla mesafe yoktu. Yürüyerek on dakikalık mesafedeydi işyerim. Bu aralar göbeğim iyice belirginleştiği için arabayla gidip gelmeyi yürüyüş yapmaya karar vermiştim. Nisan ayındaydık ve ilkbahar havası hepimizi sarmıştı. Elimde olsa işyerini transit geçip şehrin dışındaki kırlara kadar yürüyecektim neredeyse... Birkaç gündür sessiz sakin gidip geliyordum. Ama bugün başıma gelenler inanılır gibi değildi. “Elm Sokağının Kabusu Freddy” gibi bir adam karşıma çıkıp kabusum olmuş, güneşli bir ilkbahar sabahını zifiri karanlık bir kutup gecesine çevirmişti...

Masamda oturup bunları düşünürken omuzuma bir el dokundu. “Abi patron seni çağırıyor.” Çalıştığım firma TEKANT adlı bir inşaat firmasıydı. Müteahhitlik işleri yapıyorduk. Bu sabah Rusya’da dev bir süpermarketin inşası için vereceğimiz teklifi kesinleştirme amaçlı bir toplantı yapacaktık. Toplantı başlayıpta sunuş konuşmasını yapacak kişi –bendeniz- ortalarda olmayınca “patron” Şefik Bey toplantıyı akşam saat 17:00’ye ertelemiş, toplantıya katılacak diğer şahıslar da günlük işlerinin başına dönmüştü.

Proje sorumlusu olarak iki aydır bu konuda çalışıyordum. Şirketin bu işi alması hayati önem arz ediyordu. Fakat işimiz çok zordu. Rakiplerimiz de bu ihaleyi çok istiyordu. Öyle şartlarla bir teklif vermeliydik ki, hem fiyat hem de kalite olarak onların vereceğinden daha iyi bir teklif olmalıydı bu...

“Bu kadar önemli bir toplantıya geç kalmaya, başta ben olmak üzere dört kişinin bütün günlük akışını paramparça etmeye hakkın olması için nasıl bir mazeretin var?”

Kapıdan adımımı atar atmaz bu cümleler karşıladı beni. Şefik Bey camdan dışarıyı seyrediyordu bunları söylerken...

“Mazeretimi anlamak için gözümün içine bakmalısınız Şefik Bey” dedim. Gülmemek için kendimi zor tutarak...

Şefik Bey ağır ağır döndü. Purosundan bir nefes aldı ve

“Hayrola” dedi. “Maaşın yetmedi de profesyonel boksa mı başladın?”

“Hayır” dedim. “Akşamları bir klüpte bodyguardlık yapıyorum. Dün akşam içeri girmek isteyen birini kızartma yaparken yağ üstüme sıçradı da”.

“Burada esprileri sadece ben yaparım” dedi kahkahayla gülerek... “Sana espri yapasın diye değil iş yapasın diye para veriyorum”.

Eliyle oturmamı işaret etti.

“Anlat bakalım”

“Sabah yürüyerek işe geliyordum” diye başlayarak olayı kısaca anlattım.

“Başkası olsa dalga mı geçiyorsun der ve kovardım. Ama senin garipliklerine öylesine alıştık ki, eminim doğru söylüyorsun. Sen de bu bahtla Bağdat Caddesi’nde deliyle karşılaşmak ne kil. Çölde kutup ayısına bile rastlarsın sen!”

İçimden “çölde değil ama çalıştığım yerde bir ayıyla karşılaşıyorum hergün... Ama ayıya “Dayı” demek zorunda kalıyorum” diye geçirdim...

“Akşam 17:00’de müsaitseniz toplantıya teşrifinizi rica edeceğim” dedi Şefik Bey, o kadar alaycı bir ifadeyle bunu şöylemişti ki, buz kestim adeta, peşinden de patronun o olduğunu iyice perçinledi: “Haydi bakalım işinin başına”

Ayağa kalktım, arkamı dönüp dışarı çıktım. Bürodakilerin "başla takip"lerinin eşliğinde yerime geçtim. Toplantıya hazırlanmak maksadıyla notlarımı karıştırmaya başladım. Ama nafleydi tüm çabalar... Gözümün ağrısından mıdır nedir, bir türlü sabah yaşananları unutamıyordum. Acaba o adam kimdi? Ne yapmak istiyordu? O'nunla gitse miydim? Neden durup dururken bana çatmıştı?...

Öğle yemeği için "ticket restaurant"lardan birine gitmek yerine kaşarlı tost "dost" olarak seçtim kendime... Tost mu tatsız tuzsuz du yoksa ben mi? Sanki kösele yiyordum.

"Nihat, bu tost çay ocağından mı aldın yoksa ayakkabı dünyasından mı?" diye sordum bizim çaycıya daha fazla dayanamayarak...

"Abi, her zamanki gibi Hüsam Baba'nın orda yaptırdım tost, üstelik de senin adını verdim, bol kaşarlı seversin, tostun her zamanki gibi özel kıvamında olsun diye... hayrola?" diye cevap verdi.

Hüsam Baba dediği adam, bizim binanın karşısındaki çay ocağının sahibiydi. Asıl adı Hüsamettin'di. Ama babacan tavırları nedeniyle böyle bir lakap edinmişti. Benim nasıl tost sevdiğimi bilir, özel muamele yapardı".

Tostumdan son bir umutla bir parça daha koparıp çiğnedim ve hatta yutmayı dahi başardım ve "Hayrı mı var bu işin Nihat?, bu tost yemek için ya köpek olmalı, ya da köpek balığı" dedim.

"Abi yeni bir çırak vardı orada, tost o yaptı galiba, belki ayarı tutturamamıştır"

"Hangi çırak, ayakkabıcının çırağı mı?" dedim ve ayağa kalkarak elimde tost dışarıya çıktım, Karşı binadaki çay ocağına kadar bir çırpıda gidiverdim. Kapıyı açıp çırağın sırtını görür görmez, ikinci bir şeyi daha açtım; "çenemi"

"Bu nasıl tost birader, böyle "tost" düşman başına yahu... Sanki ip çiğniyordum. Tost yapmayı ayakkabıcı da mı öğrendin"? Dönsene kardeşim yüzünü...

Bir soluk alıp daha güçlü ikinci bir salvo yapmaya hazırlanıyordum ki, şok oldum. Karşımdaki adam sapıktı ve Saffet'ti. İkisi bir arada ve tam karşımdaydı. Yani karşımdaki "Sapık Saffet'di. Sinirden mi korkudan mı yoksa cep telefonum titreşimde diye mi bilinmez titremeye başladım.

"İyi bir tahminciymişsin" dedi bana, tezgaha ellerini koyup, kafasını zürafa misali bana doğru yaklaştırırken...

"A..an.. anlamadım"

"İyi bir tahminci ve anlayışı kıt bir adammışsın demek ki"

"Nasıl yani?, ne demek istiyorsun?, burada ne işin var ? ve Hü..." cümlemi tamamlamama fırsat vermeden sağ eliyle ağızımı kapattı, sol eliyle ise tezgahın altından bir tomar ip alıp tezgahın üstüne koydu...

"Tostun tadını beğenmemen ne kadar da acı" dedi. "Oysa burada nerden baksan yirmi tostluk malzeme var" diye ipleri göstererek devam etti. Eli hala ağızımdaydı ama geriye çekilip kurtulmayayım diye yanaklarımı sıkıp, parmak izini çıkartmakla meşguldü artık...

"Beni bağlayıpta ipi çözmeden gitmiştin ya sabahleyin... Doğrusu beni kızdırdın. Hemde çok. Kendi kendime -ulan ben bu ipleri sana yedirtmez miyim?- dedim ve tahmin ettiğin gibi, tostun içine kaşar ve ip koyarak iplerin bir kısmını sıcak sıcak sana yedirdim. Kalanları da soğuk meze olarak kabul edersin artık..." dedi ve elini ağızımdan çekti.

Birden midemde bir fokurdama hissettim, ardından de bir kabarma ve... volkan patladı, mağma tabakası çay ocağının zeminini kapladı... beş saniye süren bir sessizliğin ardından,

"İpli tost beğenmedim ve gördüğün gibi iade ediyorum" dedim ve gayri ihtiyari olarak kahkahalar atmaya başladım. Adamın yüzündeki ifadeden önce şaşkınlık, sonra kızgınlık okunuyordu. Belliydi ki birazdan okunacak şey benim "canım" olacaktı. Tam "tamam, şimdi bana dalacak, yere yatıracak, paspas yapacak" diye düşünürken kapı açıldı. Hüsam Baba kendi kendine söylene söylene içeri girdi.

"Saffet," dedi. "Yerime göz kulak olduğun için sağol evladım".

"Ne demek Hüsam Baba, lafı mı olur" diye cevap verdi bizimki... Ardından bana dönerek "gel buraya" dercesine bir el işareti yaptı. Hüsam Baba'dan uzak bir köşeye çekti beni...

Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. İçimden "çattık" diye geçiriyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemem durumunda adamın bana "çakacağını" bildiğim için susuyordum.

"Haaa.. bu arada, biraz önce benim yüzümü dönmemi istemiştin ya, böylece yeniden bana borçlu oldun. Artık benim bir istek hakkım var ve yerine getirmeden benden kurtulamazsın..."

"Bak birader, sen beni Mustafa Keser mi zannediyorsun? Ne isteği?"

"Keser değil ama kazma olmalısın. Öyle ya... hiç lafdan anlamıyorsun."

"Kazma olarak ilk işim, senin mezarını kazmak olacak bu gidişle"

"Hah işte, ben de tam olarak bunu istiyorum senden!" demesin mi birdenbire...

"Anlamadım, neeee?"

"Haydi çıkalım, hem yürür, hem konuşuruz, hem de beni gömeceğin yere varmış oluruz."

Ansızın aklıma bir uyanıklık geldi, "Peki" dedim, bıyık altından gülerek...

Kapıdan çıkıp birkaç adım atmıştım ki, dönüp;

"Buraya kadar" dedim.

"Nasıl yani?"

"-Haydi çıkalım- deyince fazladan dilek hakkını kullanmış oldun..."

"Sen onu olmayan külahıma anlat.. dedi. "Cümlem uzun geldi, algılayamadın galiba... İlk dileğim gerçekleşmeden, başka dilekte bulunamam. Sözün gelişi dilek gibi konuşmalar geçse bile.."

"O zaman, dükkandan çıkmasaydım da olurdu öyle mi?"

"Olurdu tabii ki, ama bu da seni kurtarmazdı merak etme... Gerekirse günler boyunca seninle dükkanda oturur, iyice sinirlenince de "oturturdum"..

Artık gözlerimle (aslında morarmayan tek gözümle) etrafı taramaya başlamıştım. Bir polis görsem, boynuna atlayacaktım neredeyse... Ne yapıp edip kendimi bu adamdan kurtarmalıyım. Adam beni "katil" edecekti yahu...

Mucizelere inanır mısınız bilmem, ama ben artık inanıyorum. O anda iki polis memuru birden önümüze çıkıverdi...

"Memur Bey yardım edin!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Sapık Saffet şaşırıp, ağzımı kapamaya çalışıyordu.

Polisler önce afalladılar. Sonrasında, bir bana birde "sapığıma" bakmaya başladılar.

"Saffet Abi, yardıma mı ihtiyacınız var?" diye sordu uzun boylu ve kır saçlı olanı. Anlaşılan ikimizin birden bir şeyden kaçtığımızı sanmışlardı. Evet, bir kaçış vardı ama bu bir toplu kaçış değildi. İkimizden sadece biri kaçıyor, diğeri kovalıyordu...

"Memur Bey, kurtarın beni bu adamdan... Kene gibi yapıştı bana.. Kurban olayım sana" gibisinden saçmalamaya başlayınca, "Sapık Saffet" başını yukarı kaldırıp, havaya bakıp bir türkü tutturup ufaktan ufağa uzaklaşmaya başladı...

On saniye sonra polis memurları yanıma gelmişti. "Hayırdır beyefendi? Nedir sorun?" diye sordu, daha yaşlıca olanı.. "Hiç sormayın memur bey, şu Saffet denen adam tam bir sapık.. Sabahtan beri bana yapmadığını bırakmadı. Şimdide beni zorla biryerlere götürmeye çalışıyordu..."

Yaşlı Memur; "Rica ederim beyefendi" dedi. "O adam sapık değildir. Sadece "Deli"dir.. Mahallenin delisidir. Hepimiz onu tanır, sever, idare ederiz... Ne olurdu sanki iyi davransaydınız ona? İsteddiği şeyi yaptırınca rahat bırakırdı zaten..."

"Siz benim neler çektiğimi biliyor musunuz memur bey?" diyemeden bana sırtlarını dönüp uzaklaşmaya başladılar..

Kendimi uzaylı gibi hissettim... Sanki herkes, hatta Saffet bile normaldi de anormal olan

bendim. Altı milyarlık dünyada tek başıma hissettim kendimi... Bir anda cinnet geçirdim adeta... Hırşımdam elbiselerimi parçalayacaktım neredeyse... Üstelik bir taraftan bu adamdan – ki rütbesi biraz önce “sapık”tan “deli”ye yükseltmişti- nefret ediyor ve öldüresiye dövmek istiyordum, diğer taraftan da “bu deli beni nereye götürecekti acaba?” diye meraklanıyordum.

Bir süre caddedeki insanların beni “uzaylı” üstelikte “Uzaylı Topaloğlu” değil de “cüzzamlı bir uzaylı” hissettiren bakışları üzerimdeyken kendimle mücadele ettikten sonra, “Kararı param belirlesin” diye geçirdim içimden.. Ne zaman bir ikileme düşsem, cebimdeki bir bozuk parayı rastgele seçer, “yazı gelirse şöyle, tura gelirse böyle yapacağım” diye kararlaştırır, parayı havaya atar, havadayken o andaki ruh halime göre içimden “yazı” ya da tura” diye geçirir ve yere düşen paranın üstte kalan tarafının yolunu çizmesine izin verirdim.

Elimi cebime atınca bir tane madeni 1 lira avucuma geliverdi. Kendi kendime “Eğer, yazı gelirse bu adamı bulup ne istiyorsa yapacağım, tura gelirse ve benim karşıma tekrar çıkarsa, “baba yadigarı” ile topuğundan vuracağım” diye düşündüm ve parayı sağ el başparmağımın bütün gücüyle havaya fırlattım.

Para, benim ve etrafımdaki insanların meraklı bakışları altında yükseldi, yükseldi, yükseldi, gözle zor görülür bir seviyeye kadar çıktıktan sonra “serbest düşme” ile kendini bırakıverdi, adeta “Bu akşam ölürüm beni kimse tutamaz, sen bile tutamazsın yıldızlar tutamaz” şarkısını sadece bana mırıldanırken...

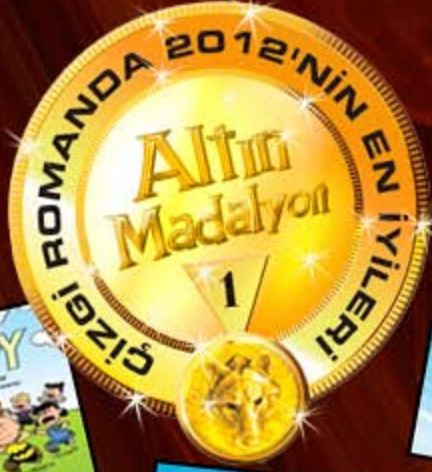
Zaman adeta durmuşdu, Bir film sahnesinin slow motion anının bir parçasıydım adeta... Gözümün önünde para yere doğru yavaşça, sanki “bir saat” gibi geçen sürenin eşliğinde süzüldü, süzüldü, süzüldü...

***Yazar notu:** Maalesef tam bu esnada bize ayrılan sürenin sonuna geldik, paranın zemine düşüş anını belgeleyemedik, başka bir hikayeye bırakmak zorunda kaldık sevgili okuyucular... Eeee, yazıyı sakız gibi uzatıp uzatıp durursam olacağı bu... İdare edin abilerim ablalarım.. Acemilik işte...*

24Eylül 2012

ALTIN MADALYON ÇİZGİ ROMANDA 2012'NİN EN İYİLERİ

1- Fumetti En İyi Seri

Nathan Never

2- Comics En İyi Seri

Yürüyen Ölüler

3- Frankofon En İyi Seri

Thorgal

4- Manga En İyi Seri

Lone Wolf and Cub

5- Türk ÇR En İyi Seri

En Kahraman Ridvan

6- En İyi Tek Sayılık Macera (One Shot)

Erteleyiş

7- En İyi Mini Seri

Le Grand Duc

8- En İyi Limited Comics Seri

House of M

9- En İyi Çocuk ÇR Serisi

Snoopy

10- En İyi Çizgi Roman Uyarlaması Film

Batman

ALTIN MADALYON "ÇİZGİROMANDA 2012'İN EN İYİLERİ"ni seçti
2012 yılı içinde Türkiye'de yayınlanan çizgiromanlar arasından
10 kategoride Çizgiromanda "En İyiler" seçildi.

Ayrıntılı bilgi ve diğer sıralamalar için linkimiz:

<http://altinmadalyon.com/altin/index.php/topic,6577.0.html>

Katılan herkese teşekkürler.

Merhaba Arkadaşlar,

Uzun bir aradan sonra E-Dergi için yeniden çalışmalara başladık. Sizlerden isteğimiz daha önce herhangi bir yerde yayınlamadığınız konu bir çizgi roman, bir çizgi roman kahramanı, genel olarak çizgi roman veya türler üzerine araştırma yazısı, deneme, makale, ürün ve-veya macera incelemesi türünde yazılarınızı, konusu serbest olmak üzere öykülerinizi, çizimlerinizi, çizgi bant veya çizgi roman çalışmalarınızı, karikatürlerinizi, mizah kültürü veya mizah dergileri üzerine yazılarınızı, çizgi roman uyarlaması filmler üzerine inceleme yazılarınızı, çizgi roman sanatçısı, alıcısı, satıcısı kişilerle yapılmış röportajlar, bilgisayar oyunları üzerine inceleme yazılarınızı ve bu sayılan içerik dışında özgün ve yayınlamaya değer gördüğünüz diğer yazılı-çizili çalışmalarınızı;

e-dergi@altinmadalyon.com

mail adresine, kısa iletiřim bilgilerinizi de ekleyerek (isim,soyisim, tel yada mail adresi) göndermeniz..

Destek verebileceğini belirten tüm dostların ve katılımda bulunmak isteyen herkesin çalışmalarını bekliyoruz.

Selamlar..

1.SAYI

2.SAYI (ÇİFT KAPAK)

3.SAYI

ÖZEL SAYI "AVENGERS"

**GEÇMİŐ
SAYILARIMIZI
OKUDUNUZ MU?**

